

Giới thiệu Búp Bê Của Tiểu Bá Vương

Truyện Búp Bê Của Tiểu Bá Vương, kể về một cô gái rất xinh đẹp, khiến cho người khác có ý định chiếm đoạt cô chẳng hạn như Lão hồ. Hắn là một con người rất ích kỷ và tự tin đến quá đáng.

Trong đầu hắn lúc nào cũng có đầy rẫy những âm mưu xảo huyệt và muốn chiếm lấy nàng. Hắn cho rằng mình có thể trói buộc được cô một cách dễ dàng. Không nghĩ tới nàng lại lựa chọn trở về không cách nào thay đổi được quỹ đạo vận mệnh. Không quản tàn nhẫn xúc phạm kiêu ngạo cùng tự tôn của hắn.

Số phận của cô gái với người đàn ông này sẽ diễn biến ra sao khi anh ta chỉ muốn chiếm đoạt chứ không hề yêu thương cô, một người vừa ích kỷ vừa mưu mô như hắn làm sao có thể biết yêu thương là như thế nào .

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Của Tiểu Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đằng Tề muốn kết hôn!

Chuyện này tới vừa nhanh vừa chấn kinh, làm cho cả Tường Hòa Hội Quán Ngũ Hành Kỳ Lân trở tay không kịp, mọi người cũng không biết hắn là vào lúc nào quyết định cái việc đại sự kiện này, ngay cả ngũ hành các trưởng lão cũng đều cảm giác vô cùng kinh ngạc sâu sắc, ngay từ đầu cũng chỉ cho rằng hắn là náo loạn chơi đùa, dù sao hắn cũng mới mười chín tuổi mà thôi a!

Bất quá, trải qua chính miệng hắn chứng thực, mọi người lúc này mới kinh hãi bùng tình hắn là nghiêm túc, hắn thực sự muốn kết hôn chính là tiểu thư của tập đoàn nhỏ không chút tiếng tăm kia, thậm chí tiểu tập đoàn đó bởi vì kinh doanh không tốt mà thiếu nợ chồng chất, gần như tới sát bờ vực phá sản...

Nói cách khác, Đằng Tề muốn kết hôn với đối tượng không thể giúp ích gì được cho Tường Hòa Hội Quán, còn có khả năng liên lụy đến Tường Hòa Hội Quán, vì thế, toàn bộ nguyên lão Tường Hòa Hội Quán cùng ngũ hành các trưởng lão đều không thể hồn giận, tất cả mọi người không cách nào nhận thức được suy nghĩ của Đằng Tề, cũng đều không rõ hắn rốt cuộc coi trọng nữ nhân kia ở điểm nào nhất, mấy năm lại đây, bọn họ lục tục giới thiệu rất nhiều phú hào chi nữ, danh môn khuê các, hết thảy hắn một cái liếc mắt cũng không hề để ý tới, liên tiếp từ chối nhiều đối tượng có điều kiện tốt, khi đó, mọi người còn tưởng rằng hắn vẫn còn trẻ tuổi, vô tâm chưa xác định, không nghĩ tới vào lúc này lại như tia chớp tuyên bố ngày kết hôn của hắn.

Đằng Tuấn đối với cách làm của nhi tử không nói một lời, nhưng Đằng phu nhân Đào Ý Khiêm lại cảm thấy hết sức đường đột, nàng cũng không phải là đối với gia thế nhà gái có ý kiến, mà là không tán thành với quyết định nhanh chóng của Đằng Tề, hắn hình thức đính hôn cũng lược bỏ bớt, dự định trực tiếp cử hành hôn lễ, đối với nhà gái mà nói hình như rất không tôn trọng...

Nhưng Đằng Tề đối với sự không tán thành của mẫu thân và các trưởng bối không chút mảy may đến xía tới, dường như hắn sớm đã yêu cô gái kia, vội vã mà muốn kết hôn nàng vào cửa.

Tất cả tình hình, thực sự có phần không tầm thường...

Trên thực tế, biết rõ cá tính Đằng Tề cá nhân Ngũ Hành Kỳ Lân bên dưới đều thảo luận hắn lại đùa giỡn trò lừa bịp gì đó, thủ đoạn che giấu, lừa bịp người khác, sở trường sách lược hắn vì muốn có lợi cho tài chính Tường Hòa Hội Quán không tiếc thao túng

Đinh Lược, Giang Tuấn, cùng với Lâm Thiên Túng dính vào ái tình, để cho bọn họ bất tri bất giác tiếp xúc người yêu sau đó sau đó tự nhiên mà sa vào lưới tình...

Người như thế làm sao có thể một chút lợi dụng hôn nhân bản thân kiếm chỗ tốt cũng không có? Hắn tuyệt đối không phải tình yêu thật sự mà lựa chọn một người yêu bất luận cái gì cũng không thể giúp đỡ được Tường Hòa Hội Quán.

Huống chi, bọn họ vẫn còn hoài nghi, Đằng Tề lãnh huyết kia biết tình yêu là cái gì?

Hắn, hiểu được người yêu sao?

Nhưng là, bất luận mọi người nghi vấn thế nào, hôn sự vậy mà bắt đầu tiến hành rồi, hơn nửa ngày cũng định rồi, ngay hai mươi ngày sau đó, cô gái “May mắn” kia sẽ trở thành Tường Hòa Hội Quán “Kỳ Lân Vương phu nhân”, do thời gian cấp bách, toàn thể Tường Hòa Hội Quán Thượng Hải động viên toàn lực, người có năng lực đều chuẩn bị làm tốt hôn lễ.

Bản thân Đằng Tề cũng không nhân rồi, hắn triệu tập bọn Đinh Lược ở đại sảnh Kỳ Lân Cư Ngũ Hành thảo luận một ít chi tiết cho hôn lễ.

“Do Đinh Lược đảm nhiệm làm tổng thể đi! Người tâm tư chu đáo chặt chẽ tỉ mỉ cẩn thận, tất cả quy trình giao cho người nắm trong tay.” Đằng Tề nhìn Đinh Lược nói.

Đình Lược nhíu mày, thành thật mà nói, giai đoạn này hấn bận tới mày tới mặt, trước cùng Hồ Bang hợp nhất có rất nhiều vấn đề trở ngại đợi giải quyết, hơn nữa những ngày cuối năm tập đoàn Đình thị có kế hoạch đầu tư mới, hấn ngay cả thời gian uống nước cũng không có, Đằng Tế còn muốn hấn dự trữ kế hoạch cho đám cưới, rõ ràng là muốn một chết hấn.

“Tin tưởng người sẽ toàn lực ủng hộ chứ?”

“Đúng.” Hấn vẫn còn rất có phong độ mà tiếp nhận ủy thác. Bằng không thì làm sao bây giờ? Tiểu tử này là ông chủ hấn a!

“Có liên quan đến bộ phận sản phẩm...” Đằng Tế tiếp theo chỉ đích danh Phương Khoát, “A Khoát, bộ phận này giao cho người, hôn lễ cử hành tại sảnh khách sạn lớn Phương gia, người phải trong thời gian ngắn nhất bên trong đem hội trường trang trí hoàn thành, cũng vì có nhiều khách quý tham dự nên an bài phòng nghỉ ngơi cho họ.”

“Đã rõ.” Phương Khoát ngoài dự tính mà tuân theo, hấn kỳ thực chưa kịp gắn kết lại sự mở rộng dây chuyền khách sạn ở Mỹ và Thượng Hải, nhưng đám cưới Đằng Tế, nói cái gì cũng phải liệt vào ưu tiên thứ nhất.

Hấn sờ dĩ như vậy phối hợp, toàn bộ bởi vì Đằng Phi nói với hấn một câu...

“Ca ta nếu mà khi kết hôn, hấn là sẽ không tìm Ngũ Hành Kỳ Lân các người gây phiền phức đi?” Đằng Phi biết được Đằng Tế muốn kết hôn bèn nói như vậy.

Có đạo lý! Đằng Tế tiểu tử kia sau khi có lão bà, chắc hấn an phận lại, vì thế, hấn hi sinh một chút làm sao gây trở ngại?

“Còn có Thiên Tùng, ta dự định sử dụng một khoản tiền đến giúp đỡ ta vị hôn thê đang gặp hoàn cảnh khó khăn, người giúp ta xử lý cho thỏa đáng.” Đằng Tế chuyển hướng lý đến Thiên Tùng nói.

“Người muốn bao nhiêu?” Lâm Thiên Tùng lạnh lùng hỏi.

Từ lúc lần trước sự kiện mất tích sau đó hấn toàn tâm kinh phí đầu tư ngân hàng Lâm thị làm việc, hơn nữa rất nhanh mà đem nguyên bản có chút vấn đề đều sửa sang lại, tính toán lại tổng thể, làm cho cả Lâm thị tiền chảy vào không ngớt thuận lợi hoạt động, năng lực siêu phàm, đem những vị thành viên ban giám đốc cùng nhân viên công ty cho rằng hấn không lý tưởng sợ đến cũng không dám không tập trung làm việc nữa, mỗi người nom nớp lo sợ mà mặc hấn sai phải.

Chẳng qua là, Lâm Thiên Tùng càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, hấn cho rằng hấn bị hủy đi “Thần Chi Nhân” Chẳng khác nào phá hủy quý kế Đằng Tế muốn lợi dụng Phi Điều Tường, nhưng cứ theo hấn quan sát, Tường Hòa Hội Quán cũng không có muốn nhúng tay vào kế hoạch khai thác đá quý và dầu mỏ, cũng không muốn cùng tập đoàn Đông Hà cùng xuất hiện bất luận cái gì, bởi vậy, hấn và Phi Điều Tường quen nhau trái lại dường như trùng phải âm mưu Đằng Tế, vô hình trung theo ý tứ của hấn trở lại Tường Hòa Hội Quán, đồng thời tự động gánh vác lấy trách nhiệm Mộc Kỳ Lân...

Nếu mà thật là như vậy, hấn không phải là chìm vào trong tay Đằng Tế? Người thắng lớn nhất vẫn là tiểu tử Đằng Tế kia?

Vừa nghĩ đến đó, hấn thật đúng là khó chịu tới cực điểm, hết lần này tới lần khác hấn lại yêu sâu đậm Phi Điều Tường, nếu vì chuyện này cùng Đằng Tế lại lần nữa trở mặt dường như không có đạo lý, đương nhiên cuối cùng cũng chỉ có thể nén giận chịu thiệt thòi.

“Ta cần ba nghìn vạn(3000×10.000=30.000.000) Mỹ kim”/* hãi quá */ Đằng Tế nói cho cùng tựa như bất quá chỉ là mấy trăm tờ đô la nhẹ nhõm như nhau.

“Ba nghìn vạn đôla? Người là dùng tiền mua một thê tử sao?” Lâm Thiên Tùng mỉa mai mà nhăn mày lên.

“Nàng có khó khăn, ta đương nhiên phải giúp.” Đằng Tế hồ hững nói.

“Tân nương này thật là đáng giá cái gì!” Vũ Tuyết Luân chế giễu mà hừ hừ, theo như hấn nhìn, Đằng Tế trận này hôn sự nhất định lại có cái âm mưu gì.

“Nàng đương nhiên đáng giá, với ta mà nói, nàng đúng là vô giá.” Đằng Tế giải thích giống như hấn thực sự rất yêu mến cô gái kia.

“Cô gái này rốt cuộc là ai?” Đình Lược phi thường không thể dự đoán được nữ nhân Đằng Tế tuyển sẽ là bộ dáng gì.

“Chu Mạch Mạch, mười tám tuổi, con gái một Chu Khải Lương ông chủ đầu tiên ngành điện tử Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ, nàng chính là một mỹ nữ hiếm thấy nha!” Giang Tuấn hướng Đằng Tế cười.

“Nguyên lai người đã điều tra qua nàng.” Đằng Tế nhíu mày, đối với Giang Tuấn thu thập dữ liệu nhanh chóng cảm giác bội phục sâu sắc.

“Chúng ta dù sao cũng phải biết phu nhân Kỳ Lân Vương tương lai là cái dạng nữ nhân gì chứ.” Giang Tuấn nói.

“Vậy người tìm tôi học hỏi ra nàng là một cái dạng nữ nhân gì chưa?” Đằng Tế cười hỏi.

“Nàng hả! Dựa vào nghe ngóng, nàng tựa hồ là một nữ hài rất có giáo dục, chỉ có điều cá nhân ta cho rằng nàng dường như giống một con búp bê.” Giang Tuấn nhún vai.

“Búp bê? Vì sao?” Phương Khoát phì cười.

“Nghe lời lại xinh đẹp, còn có thể trang trí đời người...” Giang Tuấn cười nhạo mà nhìn Đằng Tề liếc mắt một cái.

“Người cuối cùng đang nói cái gì hả?” Phương Khoát khó hiểu.

Đằng Tề cũng rất minh bạch Giang Tuấn muốn nói cái gì, nhưng hắn cười mà không nói.

“Được rồi, nàng là cái dạng nữ nhân gì thế nhưng ta một điểm hứng thú cũng không có, trở về với chính đạo là nữ nhân người muốn kết hôn, cùng ta không quan hệ, nếu như không có chuyện gì khác, ta phải đi.” Vũ Tuyết Luân đứng lên, vẻ mặt không nhẫn nại mà chuẩn bị rời đi.

“Ai nói không có chuyện của người? Có chuyện không phải người thì không thể.” Đằng Tề lên tiếng gọi hắn lại.

“Chuyện gì?” Vũ Tuyết Luân cau mặt xoay người lại.

“Ta hy vọng Chu Mạch Mạch có thể đi tới Thượng Hải sớm một chút thích ứng hoàn cảnh, bởi vậy dự định mấy ngày nay trước hết đi đón nàng qua đây...” Đằng Tề mỉm cười nhìn chăm chú hắn.

“Người muốn nói cái gì?” Hắn trong lòng rung mình, cảnh giác cẩn thận hỏi.

“Không có gì, ta chỉ là muốn xin người giúp ta đi một chuyến sang Mỹ.” Đằng Tề nói ra dụng ý hắn.

“Cái gì? Muốn ta đặc biệt thay người đi nước Mỹ đón nàng?” Thanh âm Vũ Tuyết Luân thiếu chút nữa ném Kỳ Lân Cư từ trong phòng bay lên nóc nhà.

“Đúng.” Đằng Tề cười khể, trên mặt vui vẻ vừa vặn cùng Vũ Tuyết Luân nổi điên thành sáng tối đối lập.

“Vì sao người không tự mình đi? Muốn kết hôn nàng là người đó!” Vũ Tuyết Luân thờ phỉ phỉ mà hô to.

“Bởi vì ta bề bộn nhiều việc.” Đằng Tề lắc lắc mái tóc, khoe miệng mở ra một câu.

Vũ Tuyết Luân nhìn chòng chọc hắn, ngực phút chốc như bị đánh một cái.

Đằng Tề tóc dài, hắn đem tóc bện lại thành bím, nhìn từ phía sau, càng lúc càng giống Đằng Tuấn, giống cái vị bên trong Tường Hòa Hội Quán người duy nhất có thể làm cho hắn tin phục Đằng thúc...

Đáng giận! Một người so với hắn còn là tiểu quỷ nhỏ hơn một tuổi, dựa vào cái gì có khí thế khiếp người như vậy?

“Ta cũng bề bộn nhiều việc, không phải loại có thời gian rỗi thay người chạy chân.” Căn cứ vào tâm lý phần nộ vì sự bất công, hắn không hờn giận mà cự tuyệt Đằng Tề.

“Người bận cái gì? Sự nghiệp Vũ gia từ lâu đã đi vào nề nếp, không cần thiết người phải quan tâm, mà chuyện U Minh hội đã có ‘Hắc Bạch hộ pháp’ giúp người đề ý, người ung dung mỗi đêm mang tùy tùng đến PUB cùng mấy nữ nhân chơi bởi trác táng, đây là việc mà người gọi là bận?” Đằng Tề sắc nhọn mà đâm cái cớ của hắn một nhát.

Hắn cũng thân là Tường Hòa Hội Quán Vũ thị gia tộc đương nhiệm, thống lĩnh sự nghiệp Vũ gia bên vận tải hàng biển; mà về phương diện khác thân là lão đại “U Minh hội”, điều khiển gần nghìn tên thủ hạ, địa bàn trải dài vùng duyên hải đông nam Trung Hoa, đó là lí do mà hắn ngông cuồng tự cao tự đại ngỗ ngược bất kham, cho nên hắn lên mặt nạt người.

Nhưng hắn có tư cách ngạo mạn như vậy, xuất thân được trời ưu ái cùng hoàn cảnh, tạo nên lực suy xét và sức phán đoán của hắn cao hơn người bình thường, gan dạ quả quyết, dứt khoát mười phần, hơn nữa sinh lực dồi dào, trong coi sự nghiệp Vũ gia cùng U Minh hội một chút cũng không làm khó hắn, thậm chí hắn còn có thể trong trăm công nghìn việc mà dành thời gian chơi đùa...

Thành thật mà nói, Đằng Tề không có lý do gì trách cứ hắn, dù sao hắn chơi đùa chẳng bao giờ ảnh hưởng đến công việc của hắn, nhưng hắn chính là không muốn làm cho cái tiểu tử nóng nảy này quá kiêu ngạo.

“Ta chơi đùa thì chơi đùa, chưa từng làm lỡ việc công.” Vũ Tuyết Luân lạnh lùng kháng nghị tổ cáo.

“Ta biết năng lực người mạnh mẽ, toàn bộ công việc người làm đều tốt, cho nên mới ủy thác người đi đón Chu Mạch Mạch.” Đằng Tề đem trọng tâm câu chuyện quay về điểm xuất phát.

“Người sao không kiếm A Khoát, Giang Tuấn hoặc là Thiên Túng cùng Đinh Lược...” Vũ Tuyết Luân tức giận mà nâng cao âm lượng.

“Chúng ta cũng vội vàng ngay cả đi ngủ thời gian cũng không có đây! Có đúng hay không Đinh Lược?” Phương Khoát cố tình nói.

“Đúng vậy! Ta đã muốn có một thời gian tốt cùng Vô Hà đi ra ngoài một chút.” Đinh Lược than thở.

“Ta phải đi công tác Nhật bản, không rảnh.” Lâm Thiên Túng cũng rất nhanh bỏ đi.

“Này này, các người...” Vũ Tuyết Luân có loại cảm giác bị hăm hãi đến nơi cùng cực, những người này thể hiện rõ muốn đem phần vô tích sự này giao cho hắn.

“Tuyết Luân, kỳ thật lần này đi Mỹ cũng không có được tốt, Đằng Tế chẳng qua là muốn mượn lực lượng U Minh hội các người đến bảo hộ Chu Mạch Mạch.” Giang Tuân cười nói chen vào, vừa nói mắt vừa nhìn về phía Đằng Tế.

Đằng Tế nhìn lại ánh mắt của hắn, tỏ ý khen ngợi nở nụ cười.

Giang Tuân và hắn trong lúc đó ngấm ngấm phối hợp càng ăn ý.

“Bảo hộ? Vì cái gì?” Vũ Tuyết Luân ngăn ra.

“Thân là thê tử tương lai Kỳ Lân Vương, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đối với nàng cảm thấy hứng thú, hôn sự này một khi phơi bày ra, một đường từ Mỹ đến Thượng Hải đảm bảo sẽ không yên ổn.” Giang Tuân giờ nói ra trọng điểm.

“Phải nhiều cao thủ Tường Hòa Hội Quán đi làm vệ sĩ cho nàng không được sao?” Vũ Tuyết Luân xì nói.

“Điều động quá mức, trái lại khiến cho mọi người càng nhìn chăm chú, ta chỉ muốn cố gắng đến mức thấp nhất, cho nên mới phải phái một người ta tin được đi bảo hộ thê tử sau này của ta, người chính là lựa chọn tốt nhất.” Đằng Tế nghiêm mặt nói.

Vũ Tuyết Luân ngăn ngó, người tin được... Đằng Tế thực sự tin nhiệm hắn sao?

Thành thật mà nói những lời này Đằng Tế thật đúng là có thể nhiễu loạn nhân tâm, có như vậy trong nháy mắt, hắn nhất định vì vậy có chút lảng lảng...

“Xin người ‘Không chút tổn hao lông tóc gì’ mà giúp ta canh giữ Mạch Mạch, Tuyết Luân.” Đằng Tế hướng hắn đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Ta còn chưa có đáp ứng...” Hắn trừng mắt nhìn lại.

Lòng bàn tay Đằng Tế bỗng chốc dùng sức, đè lại vai hắn, về mặt thu lại, đưa ra dáng vẻ kiêu ngạo của chủ nhân, lấy cao cao tại thượng khẩu khí bức chết người nói: “Người không có quyền từ chối, Hòa Kỳ Lân, đây là mệnh lệnh.”

Hắn biến sắc, vừa mới được tăng bốc cảm giác cao cao thoáng cái rớt đài té ghế....

Tiểu quý Đằng Tế này rất đáng giận...

Hắn há có thể nghe không hiểu, Đằng Tế có ý với “Hòa kỳ lân” ba chữ quát hắn, đúng là nhắc nhở hắn, cho dù hắn là lão đại U Minh hội “Thành Hoàng”, nhưng hắn vĩnh viễn đều phải trung thành hầu hạ Kỳ Lân Vương!

“Ngày mai xuất phát, dọc đường cẩn thận.” Trong mắt Đằng Tế ánh mắt nghiêm nghị sâu thẳm, buông hắn ra, nhặt lên mũ trên bàn, tiêu sái xoay người đi ra đi ra Ngũ Hành đại sảnh.

“Shit!” Vũ Tuyết Luân thấp giọng chửi một tiếng, một quyền đánh lên lưng chiếc ghế Hòa kỳ lân.

“Tuyết Luân, đổi cách suy nghĩ lại đi, người coi như đi Mỹ du lịch một chuyến!” Phương Khoát cười an ủi.

“Du lịch? Vậy người đi đi!” Vũ Tuyết Luân hung dữ nhìn Phương Khoát.

“Tuyết Luân, đừng luôn cùng Đằng Tế đầu khí nữa, trưởng thành chút đi.” Đinh Lực khuyên nhủ.

“Là ai không chín chắn? Nhìn tiểu quý ấy, hắn rõ ràng là muốn chinh ta.” Hắn giận kêu một tiếng, tuyệt đối có lý do tin tưởng Đằng Tế không có cái gì gọi là hảo tâm.

“Tuyết Luân, chuyện này so với người tưởng tượng còn muốn phiền toái hơn, mấy năm này luôn luôn có một tổ chức thần bí luôn quan sát chúng ta, lần trước Thiên Túng ở Mỹ gặp gỡ thần xạ thủ cũng là thành viên tổ chức tổ chức kia, bọn họ không biết vì cái gì từ đầu đến cuối đối với Tường Hòa Hội Quán chúng ta nhìn chằm chằm như hổ đói, lần này hôn sự Đằng Tế e rằng gặp dịp cho bọn họ cơ hội tốt, cho nên do người ra tay.” Giang Tuân hiếm thấy nghiêm túc nói ra.

“Hừ! Ta lại cho rằng hắn là muốn U Minh hội bắt tay làm, nếu hắn thực sự yêu Chu Mạch Mạch, tự mình dẫn nhân mã Tường Hòa Hội Quán đi đón nàng mới đúng.” Gương mặt Vũ Tuyết Luân anh tuấn ghé tòm nói, đôi mắt di truyền từ mẫu thân thâm thúy sâu sắc đang bốc cháy.

“Nghe khẩu khí của người, lòng của người tựa hồ thiên về U Minh hội thì phải.” Đinh Lực nghiêm túc mà nhìn hắn.

Hắn tâm rùng mình, chống lại ánh mắt sắc nhọn của Đinh Lực xét hỏi, thần sắc bướng bỉnh thu lại.

Hắn biết rõ, bởi vì hắn liên quan đến Tường Hòa Hội Quán và U Minh hội cùng lúc vẫn còn tồn tại nhiều rắc rối, Đằng Tế dường như có ý định đem tất cả U Minh hội đưa vào Tường Hòa Hội Quán, bất quá thành viên U Minh hội đối với việc xác nhập cực kỳ bài xích, hắn một người thân lãnh hai chức vụ, tuy rằng cho tới bây giờ đối phó được, nhưng hắn chẳng bao giờ quên việc này là vấn đề nhạy cảm.

“Đừng quên người là Hóa Kỳ Lân, người tại Tường Hòa Hội Quán cũng có nghĩa vụ và trách nhiệm tận sức cố gắng, ‘Thành Hoàng’ và ‘Hóa Kỳ Lân’ hai nhân vật chân chủ tuyệt đối không có thể thiên lệch.” Đinh Lực nghiêm túc nói.

“Ta biết.” Hân hậm hực nói.

” Có thể nhiều người làm, rất vất vả sao?” Luôn hân bất hoà, Phương Khoát cố tình cười hì hì chọc tức hân.

“Người câm miệng!” Hân trừng Phương Khoát một cái.

” Dù sao nhiệm vụ này là người gánh vác rồi, cam chịu số phận đi!” Lâm Thiên Tùng nói ngắn gọn một câu, làm hân á khẩu không trả lời được.

“Được, vậy thì đi, nhưng hân tốt nhất đừng hy vọng ta sẽ đối xử tử tế nhiều tiểu tân nương của hân.” Nắm lên áo da đen, lòng hân tràn đầy căm phẫn mà quay đầu đi ra.

“Được rồi, Tuyệt Luân, ta phải nhắc nhở người một câu...” Giang Tuân chậm rãi nói.

“Cái gì hả?” Hân phẫn nộ ngoảnh đầu lại.

“Người... ngàn vạn lần phải cẩn thận Chu Mạch Mạch!” Giang Tuân câu nói như ẩn chứa chuyện.

“Có ý gì?” Hân khó hiểu.

“Nàng chính là một tiểu mỹ nhân đấy!” Giang Tuân giải thích.

“Thì tính sao? Mỹ nhân ta thấy còn hơn.” Hân hừ lạnh, xung quanh hân nữ nhân, người nào không đẹp?

“Nhưng nàng không giống với...”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Hân có điểm phát hỏa. Khi nào Giang Tuân trở nên ăn nói lòng vòng như vậy.

“Ta chỉ nhắc nhở người, nhưng đừng đối với Chu Mạch Mạch xuất thủ a...” Giang Tuân nói ra trọng điểm.

Hân ngẩn ngơ, lập tức tuôn ra một tiếng giận.

“Shit! Người điên ư? Ta thế nào có thể để ý nữ nhân Đằng Tế? Tặng ta ta còn không thèm lấy!” Hân mắng chửi một tiếng, cũng vứt lại cho Giang Tuân một cái tia lửa, bước đi ra Kỳ Lân Cư, toàn bộ hình bóng tràn ngập hùng hực lửa giận.

Đinh Lực cau mày, quở trách nhìn Giang Tuân. “Người làm sao lại nói ra những loại lời này với Tuyệt Luân?”

“Ta chỉ là có điểm bất an...” Giang Tuân có chút suy nghĩ thốt ra.

“Lo lắng cái gì?” Phương Khoát không giải thích được.

“Lo lắng Chu Mạch Mạch lại đưa tới tai họa.” Giang Tuân nói.

“Vì sao?” Đinh Lực phát giác Giang Tuân đúng là nghiêm túc.

“Bởi vì nàng thực sự lớn lên thật đẹp, mà Tuyệt Luân tiểu tử kia hết lần này tới lần khác luôn ưa thích trêu chọc mỹ nữ, ta có dự cảm không tốt lắm...” Giang Tuân than thở. Hy vọng mọi thứ chẳng qua là hân đa tâm...

Ba người cũng ngậm ngẩn cả người, là mỹ nữ ra sao mà sẽ làm Giang Tuân nói ra loại lời nói này?

Chu Mạch Mạch đến tốt cùng là một cái dạng nữ nhân gì?

Bọn họ càng lúc càng hiểu kỳ.

San Francisco, Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ.

Chu Mạch Mạch đích thực xinh đẹp, thuộc loại thể gian hiếm có.

Như là đã bị ông trời đặc biệt thiên vị, đem hết thấy đẹp nhất gia tăng trên người nàng, làm cho nàng chính mình hoàn mỹ nhất, thể xác khiến người khác kinh sợ, từ sợi tóc đen nhánh, đến mỗi một ngón tay, tựa như qua bàn tay tinh xảo của người thợ điêu khắc tinh tế mài dũa mà thành, toàn thân tỉ lệ cân xứng, dáng vẻ mềm mại đáng yêu, không có một chút tỷ vết nào, không có bất luận thiếu sót cái gì, quả thực giống như là một trân phẩm, mềm mại nhu mì xinh đẹp khiến toàn bộ các cô gái khác đều phai màu.

/* Khen thái quá đi =.= hãy tự tin là chính mình a ^^ Thế gian mình ta độc nhất vô nhị =))*/

Hiện tại, nàng an vị tại phòng khách Chu gia, giống như búp bê tôn quý bày ra, toàn bộ thân hữu trong Chu gia đều thường thức. Ánh mắt Mỗi người hầu

như đều không thể rời khỏi nàng, cho dù cùng người khác trò chuyện, cũng sẽ thỉnh thoảng lại ngắm nàng một cái.

Nàng mặc lễ phục màu hồng nhạt tao nhã xinh đẹp chỉ dùng một sợi chỉ bạc vòng qua cuốn lấy mái tóc dài đen của nàng, cùng cái trán trơn bóng xinh xắn của nàng, khuôn mặt thanh tú điểm chút phần trắng. Khí chất cổ điển và tư thái đoan trang nhã nhặn, muốn nói nàng là một tiểu công chúa cũng không quá đáng, bên ngoài tựa như một cô gái thông thường tính cách phóng khoáng, nàng mang chút mất tự nhiên và cử chỉ nhẹ nhàng lại càng lộ ra vẻ ung dung khéo léo, khiến người ta không thể không thương yêu từ trong đáy lòng.

“Lớn lên thật là xinh đẹp a! Như một búp bê Á Đông, thật dạy người cảnh đẹp ý vui...”

“Không có thể như vậy sao? Nhìn ngũ quan nàng một cái, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua khả ái lại mê người đến như vậy...”

“Người ta cũng không chỉ là xinh đẹp, xem phong thái kia, có nhiều giáo dục a! Cũng không giống nữ nhi nhà ta không lớn không nhỏ xác lão...”

“Thảo nào được ‘Kỳ Lâm Vương’ có tiếng tuyển chọn, người nào trông thấy nàng mà không thêm nhỏ dãi? Trong suốt sáng long lanh. Cho dù là người nào đều muốn đem nàng cất giữ ở bên người...”

Tiếng mọi người thảo luận truyền đến tai Chu Mạch Mạch, nàng bất ổn mà khẽ nhúc nhích chuyển động, thật muốn trốn về phòng mình, thoát khỏi những cái nhìn chán ghét kia.

Nàng không thích nhất bề ngoài này, ánh mắt mọi người đối với nàng mà nói giống như chướng mắt, khiến cả người nàng không được tự nhiên, nhất là thị lực nam nhân, tràn ngập ý dâm khiến người khác buồn nôn, mỗi khi bị cái loại người này nhìn chòng chọc, sống lưng nàng tê dại, đau khổ không thôi.

Nhưng là, cho dù nàng bằng mọi giá không tình nguyện, nàng cũng không dám làm trái ý chỉ mẫu thân, ngày hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế trang ký, nên chịu mọi người soi mói, nhẫn nại chờ đợi người sắp tới đón nàng xuất hiện.

Đúng, chính là ngày hôm nay, người Kỳ Lâm Vương sẽ tới đón nàng, tuy rằng cách ngày cưới còn có hai tuần lễ, nhưng bọn hắn lại muốn nàng sớm đến Thượng Hải, nói là muốn cho nàng thích ứng một chút hoàn cảnh...

Chuyện này khiến nàng phi thường khản trương, bởi vì mẫu thân phải mang nghiệp vụ công ty, không cách nào theo nàng, cho nên lần này đi nàng chỉ có đơn độc một mình, một người đi cùng là người Tường Hòa Hội Quán bay đến Thượng Hải, tự mình tại một nơi xa lạ chờ đợi hôn lễ đến...

Vừa nghĩ đến đó, lòng bàn tay nàng ướt đẫm, mười tám năm chẳng bao giờ rời xa gia đình, bây giờ lại phải vì hôn nhân một mình lẻ loi đi đến Trung Quốc, nàng làm sao có thể không sợ hãi lo âu? Nhưng mà, bất an của nàng cũng chỉ có thể giấu trong đáy lòng. Mẫu thân tác phong cường thế, nàng vĩnh viễn không có giải bày ý nghĩ đến quyền lợi bản thân.

Thờ ải, ngẩng đầu nhìn phòng khách liếc mắt một cái, trước đó vài ngày lạnh lẽo buồn tẻ, nay náo nhiệt vui vẻ gần như huyên náo, phụ thân nhà nàng hoàn cảnh khó khăn thì tránh không gặp mặt bằng hữu tất cả từ trước đến nay đều không mời, hướng đến mẫu thân nàng chúc mừng.

Bọn họ cũng đều thảo luận gia thế Kỳ Lâm Vương, mọi người đề cập Tường Hòa Hội Quán trong giọng nói tràn ngập kính nể cùng yêu thích và ngưỡng mộ, giống như nàng phải gả vào gia đình hoàng thất nào đó, mỗi người đối với hôn sự của nàng khen không dứt miệng, nói thẳng có Tường Hòa Hội Quán làm chỗ dựa, tài chính Nguyên Thế điện tử khủng hoảng không chỉ có thể giải trừ, thời gian tới chuyện các kế hoạch lớn có thể đại phát triển, không thể giới hạn.

Trên mặt mẫu thân lộ ra dáng tươi cười kiêu ngạo, trước khúm núm khắp nơi vay tiền chật vật không thể so sánh nổi, nàng nhìn mẫu thân thần thái phấn chấn, nàng đem sự sợ hãi trong đáy lòng kìm nén xuống.

Không có gì phải sợ, nàng chung quy phải kết hôn, chỉ bất quá hơi chút sớm, nếu như hôn nhân của nàng có thể cứu vãn sự nghiệp baba, nàng càng cần phải vui vẻ mới đúng, bởi vì đó là toàn bộ sinh mệnh ba bà...

Ở trong lòng nàng lăm lăm, không ngừng trấn an mình đồng thời cũng muốn nổi lên lòng thương yêu phụ thân của nàng, một cổ chua xót khổ sở trong lòng tràn lên miệng, hốc mắt không khỏi ẩm ướt.

“Người làm sao vậy? Chờ người Đẳng thiếu gia đến, người khuôn mặt tang thương như vậy còn có thể nhìn sao?”

Mẫu thân nghiêm khắc quờ mắt bỗng chốc vang lên bên người nàng, sợ đến vội vã lau đi khóe mắt, ngồi ngay ngắn.

Chu phu nhân trừng mắt nhìn nữ nhi mình, không hờn giận nói: “Đừng quên thân phận mình, tùy thời bất cứ chỗ nào phải chú ý ngôn hành cử chỉ, bằng không một người không cẩn thận sẽ đánh mất mặt mũi Chu gia.”

“Vâng.” Nàng nhỏ giọng đáp lại, sớm thành thói quen với sự nghiêm khắc dạy dỗ của mẫu thân.

Lại nói tiếp thật đúng là cực đoan vô cùng, phụ thân đối với nàng thương yêu, nhìn nàng như châu báu trong lòng bàn tay, nhưng mẫu thân lại từ trước đến nay luôn không cho nàng một điểm yêu quý, người không rõ nội tình nhất định sẽ cho rằng nàng không phải là con ruột mẫu thân, bằng không làm sao lại đối với nữ nhi nói không chút biểu cảm nào?

Chẳng qua, nàng quả thực là thân con cái, phụ thân ngày trước thường nói cho nàng, mẫu thân xuất thân nghèo hèn, từ nhỏ khổ đến lớn, gả cho phụ thân mới bắt đầu cuộc sống hạnh phúc, bởi vậy nàng hy vọng nữ nhi giáo dưỡn thành danh thực nữ, muốn nàng lúc nào cũng chú trọng đáng về bản thân và cử chỉ phong thái.

Thật là, quá mức nghiêm khắc dạy dỗ nhưng làm cho nàng trở nên nhát gan nhu nhược, bất luận cái gì đều phải do mẫu thân định đoạt, chính cô không thể quyết định, cũng không dám bày tỏ ý kiến bản thân, chỉ sợ động một tí là phạm lỗi, làm cho mẫu thân mất hứng.

“Tư thế ngồi, lưng phải thẳng, cầm thu lại, chờ một chút cho dù người là ai, người cũng phải gìn giữ hình dáng tao nhã trang trọng, đừng quên, người gần trở thành bà chủ Tường Hòa Hội Quán!” Trương Hồng Na lại một lần nữa dặn dò.

“Dạ.” Nàng ôn hòa thuận hậu lên tiếng, lập tức điều chỉnh.

“Tốt, lúc này mới giống, ta muốn người trở thành một người tân nương hoàn mỹ nhất, làm cho mọi người Tường Hòa Hội Quán đều đối với người kính trọng, hiểu không?” Trương Hồng Na nhìn chăm chú khuôn mặt tinh tế tỉ mỉ tuyệt mỹ, thoả mãn hài lòng mà nở nụ cười.

Mạch Mạch là thành phẩm nàng sáng tạo ra tốt nhất, từ nhỏ đáng yêu dễ thương, bây giờ càng rung động lòng người khéo léo khuôn mặt trắng nõn xinh xắn sáng long lanh, vô cùng mịn màng, cánh mũi nhọn mà mượt mà, môi đỏ mọng gợi cảm, trắng mịn mê người, đặc biệt là đôi mắt trong như nước mùa thu, con ngươi đen như hắc bảo thạch, lông mi dài cuốn lên từ đầu đến cuối hiện lên vẻ hồn nhiên trong sáng, như đơn độc lẻ loi, mui phần khiến người khác yêu thương triu mến. Nguyên nhân chính là vì vậy nên mới gọi nàng là ‘Mạch Mạch’.

Ngoại trừ dung nhan hoàn mỹ, vóc dáng kết hợp tiêu chuẩn, tứ chi mềm mại, hơi thở ý vị xuất trần, hơn nữa mái tóc đen như nhung dài ngang thắt lưng của nàng duyên dáng, có thể nắm chặt tâm bất luận nam nhân nào.

Đương nhiên, để đem nàng huấn luyện thành một nữ nhân lực hấp dẫn lực hấp dẫn, nàng cũng tìm không ít tâm sức, từ khi Mạch Mạch còn bé đã đưa nàng đến quý tộc nữ giáo, khiến nàng học lễ nghi, bồi dưỡng văn hoá đạo đức, bên trong cùng bên ngoài kết hợp lại.

Nam nhân phải tuyệt đối không muốn cái gì gọi là nữ cường nhân hoặc thiên kim kiều ngạo mạnh mẽ, bọn họ muốn chính là đóa giải nữ hoa, ôn nhu dịu dàng, nghe lời, hiền thực, bồi rồi tiến thoái, hiểu lý lẽ, Mạch Mạch phương diện này cũng sẽ không bại bởi bất luận cô gái nào.

Trương Hồng Na tin tưởng, Kỳ Lân Vương Đẳng Tế cũng nhất định nhìn ra ưu điểm Mạch Mạch mới có thể tuyển nàng làm vợ.

“Biết.” Chu Mạch Mạch gật đầu.

“Tốt, ta đi chào hỏi khách mời.” Trương Hồng Na nói, bước đi thông thả rời đi.

Chu Mạch Mạch không dám thả lỏng, vẫn như cũ sống lưng thẳng tắp, nhìn mẫu thân vừa đi hướng đám người hưởng thụ hư vinh của nàng, tâm tình lại trầm xuống đứng lên.

Mặc dù phụ thân năm lần bảy lượt mà thay mẫu thân nói chuyện, nhưng nàng như thường lệ lại hoài nghi, mẫu thân rốt cuộc có hay không đem nàng trở thành con gái? Mẫu thân yêu thương nàng sao? Hôn nhân lần này, nàng chung quy hiểu được bản thân là cái giao dịch, mẫu thân muốn đổi lấy sự nghiệp phụ thân.

Vừa nghĩ đến đó, nàng lại muốn khóc...

Nếu như ba ba vẫn sống thì tốt rồi...

Một hồi rối loạn từ ngoài cửa lớn truyền đến, nàng xem mẫu thân vội vội vàng vàng đi ra ngoài đón, trong lòng căng thẳng, biết nhất định là người Đẳng Tế phái đến.

Kỳ Lân Vương sẽ phái một cái dạng người gì đến đây?

Thành thật mà nói, trước đây nàng căn bản chưa từng nghe qua danh hiệu Ngũ Hành Kỳ Lân, nhưng từ khi hôn sự xác định, nàng đã bị thu nhận các loại cùng tư liệu liên quan đến Tường Hòa Hội Quán, vài ngày tiếp, nàng đại khái cũng biết rõ ràng tổng thể kết cấu và thành viên tổ chức này.

Trượng phu nàng sau này là Kỳ Lân Vương Đẳng Tế chủ nhân Tường Hòa Hội Quán, thủ hạ là các vị Ngũ Hành Kỳ Lân, bọn họ phân ra kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, mệnh danh là Tường Hòa Hội Quán ngũ đại gia tộc, mỗi người đều là năng lực tràn đầy thanh niên tuấn tài, trong đó Kim Kỳ Lân khôn khéo nghiêm khắc, Mộc Kỳ Lân tuấn tú lạnh lùng, Thủy Kỳ Lân thông minh cơ trí, Thổ Kỳ Lân phóng khoáng ngang ngạnh, Hỏa Kỳ Lân cuồng ngạo tàn nhẫn...

“Bọn họ năm người không thể khinh thường, tuy rằng thân phận địa vị đều dưới Kỳ Lân Vương Đẳng Tế, nhưng năm người đều có năng lực một mình đảm đương một phía, từng người mở ra một cõi trời riêng, bọn họ là tinh anh giữa tinh anh, người phải cẩn thận đối đáp, đừng để cho bọn họ lưu lại ấn tượng không tốt.”

Đây là mấy ngày nay mẫu thân không ngừng nhắc nhở.

Nàng rất không an tâm, càng đi sâu hiểu rõ Tường Hòa Hội Quán, thì có thể minh bạch nàng sắp gả vào một cái dạng tổ chức gì, Tường Hòa Hội Quán không chỉ là một cái tập đoàn tài chính mà thôi, nó là do năm tập đoàn tài chính khổng lồ kết hợp cơ cấu siêu cấp, thế lực bên ngoài có thể thôn tóm toàn bộ Châu Á, có thể nói vua một nước “Kỳ Lân Vương Triều”! Mà nàng phải gả cho nam nhân này, đúng là chủ nhân vương triều này!

Hồ...

Thở ra một hơi, nàng còn chưa phải là con gái đã xuất giá, đã cảm thụ được cái loại nặng nề áp lực này...

“Mời đến mời đến, chúng ta đã cung kính chờ đợi ngài đã lâu.” Âm thanh mẫu thân từ ngoài cửa nhẹ nhàng tiến đến.

Nàng không nhịn được nhìn chăm chú phía trước, tiếp theo, một người cao lớn mặc y phục màu đen như gió lốc quất vào phòng khách, tấp vào trong mắt nàng, đột nhiên nàng giống như chết đứng, không cách nào cử động được.

Trong phòng khách rõ ràng có một đồng người, rõ ràng âm ỉ huyền ảo khiến nàng tâm phiền ý loạn, thế nhưng, hần vừa xuất hiện, bốn phía lập tức tĩnh lặng, toàn bộ bầu không khí bị đông lại, phảng phất ngoại trừ hần ở ngoài ra, tất cả cũng không tồn tại...

Hần mặc áo đen cao cổ, quần dài đen, dưới chân đi một giày bó màu đen, xem ra quả là tựa như Ma vương từ âm phủ tiến đến, toàn thân khí thế hủy diệt, văn kiện trên vai hần mở ra, hần càng cuồng nộ giải thích, khiến người ta liếc mắt một cái là có thể nghĩ ra Bá Vương dã man, thú tính.

Tóc ngắn đen đen chia thẳng lên mạnh mẽ, ít có khuôn mặt tài năng xuất chúng, chứa đựng mê hoặc nhân tâm lực hấp dẫn có thể chết người, mà đôi đồng tử mắt đen sâu hun hút như tiêu điểm trên người hần, tựa như chỉ cần hần nhìn một cái, sẽ bị hần bắt xuống địa ngục...

Nam nhân này... là ai?

Nàng trợn to mắt, tạm thời không thu ánh nhìn về được, cho đến khi phát hiện hần đi nhanh hướng về phía nàng đi tới, nàng mới hoang mang rối loạn hoảng sợ cúi đầu, buong mí mắt xuống, mười ngón tay mảnh khảnh đan vào nhau, ngực không hiểu có chút co thắt.

Thình thịch! Thình thịch!

Nàng nghe thấy được tiếng tim đập bản thân dồn dập.

Vũ Tuyết Luân ngày hôm trước mới bay đi Singapore xử lý công việc Tập đoàn Vũ gia, lập tức lại không biết một mối mà tới rồi San Francisco ghé thăm Chu Mạch Mạch, không cần phải nói, hần lúc này khí sắc đầy uể oải một mối cùng không kiên nhẫn.

Đằng Tề không đích thân đến được mời hần đi đón tân nương, hết lần này tới lần khác gọi hần chạy một chuyến, luồng oán khí này ở trong lòng hần đã hết chứa đựng nổi, bởi vậy cũng bất chấp lễ nghi, vừa vào cửa tìm kiếm thân ảnh Chu Mạch Mạch, tiếp theo, hần phát hiện nữ tử thanh tú đứng ở chính giữa phòng khách kia.

Hần ngạo ngược hướng đi đến phía nàng, hai tay chống nạnh, nghiêng đầu hỏi: “Vị này là tân nương chủ tử chúng ta sao?”

Chu Mạch Mạch thở mạnh cũng không dám ho một tiếng, đầu buong xuống lại thêm thấp hơn.

Người này... Hảo vô lễ....

Không nhận được câu trả lời của nàng, Vũ Tuyết Luân nhướn mày.

Chậc! Lúc này dùng đầu hướng về phía hần chào hỏi khiến hần bỏ hết công việc bay qua toàn bộ Thái Bình Dương tiêu chuẩn tân nương đây sao? Bất quá là một tiểu nữ sinh xấu hổ thẹn thùng, không có gì đặc biệt thôi!

Ở trong lòng hần thầm nói, vẻ mặt vừa thối lại vừa dài ra.

“Đúng vậy, nàng chính là nữ nhi của ta Mạch Mạch.” Chu phu nhân vội vàng đưa khuôn mặt tươi cười tiến lên giới thiệu.

“Àn... Bảo nàng ngẩng đầu lên ta xem nhìn xem” Hần mang khẩu khí cự lớn đến mua nô lệ tiến đến ^^.

Một lời của hần thốt ra, phía sau “Hắc Vô Thường” Hắc Lượng khẽ chạm hần một cái, ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nhắc nhở: “Thình chú ý lễ phép, thiếu gia, nàng chính là phu nhân sau này Kỳ Lân Vương!”

Quay đầu nhìn Hắc Lượng liếc mắt một cái, hần nhếch miệng, đầu lòng mày hiện lên một tia không tốt.

Đúng a, trước mắt cô gái nhỏ này về sau còn có thể là Đẳng gia Thiếu phu nhân, luận về thứ bậc còn cao hơn hần một cái chứ! Shit!

“Coi như là phu nhân Kỳ Lân Vương, thì sao nào? Nàng cũng quản không được U Minh hội chúng ta ‘Thành Hoàng’.” “Bạch Vô Thường” Bạch Dã như muốn cùng Hắc Lượng làm trái lại mà hừ lạnh.

Vũ Tuyết Luân cho rằng Bạch Dã nói thuận tai hơn.

Không sai, Đẳng gia Thiếu phu nhân thì làm sao? Hần chính là thủ lĩnh U Minh hội, hần ngay cả Đẳng Tề cũng không bỏ mặc, trong Tường Hòa Hội Quán còn có ai có thể ép tới hần?

Hắc Lượng trừng mắt nhìn Bạch Dã, mặt trầm xuống, không nói thêm nữa.

“Làm phiền, ta là Kỳ Lân Vương phái tới đón Chu tiểu thư, Vũ Tuyết Luân.” Vũ Tuyết Luân đối với chu phu nhân tự giới thiệu. Hần đã sớm nghe nói, bởi vì Chu Khải Lượng nửa năm trước qua đời, hiện nay Nguyên Thế điện tử cùng toàn bộ Chu gia toàn bộ nắm giữ tại đây trong tay một Chu phu nhân.

“Nguyên lai là Tường Hòa Hội Quán Vũ gia đại đương gia! Hạnh ngộ hạnh ngộ! Thực sự là vất vả ngài, ta thay các ngài đường xá xa xôi mà đến an bài một lát, xin mời các vị dùng qua bữa cơm, sau đó đến khách sạn phía trước nghỉ ngơi.” Chu phu nhân khách khí có lẽ mà cười nói. Vũ Tuyết Luân vừa vào cửa, nàng đoán ra dẫn một đám người ngựa tới, tiểu tử tuần tú nhất định chính là Ngũ Hành Kỳ Lân nóng tính dũng mãnh nổi danh “Hòa kỳ lân”.

“Không cần, nhiệm vụ ta chính là đón Chu tiểu thư quay về Thượng Hải, máy bay cá nhân chúng ta ở sân bay đợi, ta không muốn lãng phí thời gian.” Hần không muốn ở chỗ này dừng lại lâu lắm, thăm nghĩ nhanh lên một chút đem Chu Mạch Mạch mang về Thượng Hải báo cáo kết quả nhiệm vụ cho qua chuyện.

“Lập tức đã đi sao? Vậy... Ta lập tức gọi người chuẩn bị hành lý Mạch Mạch...” Chu phu nhân sững sốt một chút, lập tức phối hợp mà gọi hạ nhân thu dọn hành lý.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Chu Mạch Mạch khề biển, không nghĩ tới lại phải rời khỏi nhanh như vậy, dưới tình thế cấp bách đã quên cái gọi là lễ nghi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn mẫu thân, buột miệng nói ra: “Hôm nay muốn đi sao? Không phải ngày mai mới phải...”

Chu phu nhân rất nhanh mà trừng nàng một cái, đem lời nàng chưa kịp nói toàn bộ trả lại.

Quá vô lễ! Câm miệng cho ta! Ánh mắt mẫu thân chính đang lộ ra vẻ giận dữ khiển trách.

Nàng kinh hoàng, tự biết thất thố, lập tức che cái miệng nhỏ nhắn lại, bất an mà nhìn Vũ Tuyết Luân liếc mắt một cái, lo lắng sẽ khiến hấn giận.

Ngay lúc đó, Vũ Tuyết Luân cũng nhìn về phía nàng, hai người bốn mắt đối lập nhau, hai bên đều là sững sốt.

Vũ Tuyết Luân ngực chấn động, mới phát hiện bản thân mình kết luận quá sớm, Chu Mạch Mạch này không có thể như vậy không thấy đầu nha đầu này, nàng quả thực chính là tuyệt sắc giai nhân!

Nàng không chỉ khuôn mặt đẹp làm kinh động lòng người, hơn nữa toàn thân tản mát ra một loại phẩm chất riêng mê người, khuôn mặt ngây thơ xinh xắn như thiên sứ, nhưng đôi mắt trầm thấp mềm mại lúc nào cũng có thể tùy tiện kích động nhân tâm, chọc người rồi xa suy nghĩ...

Nàng đúng là dung hợp ngây thơ cùng báu vật khêu gọi, là nam nhân trong lòng nhất định ước ao có được nàng!

Chưa hề có, thân thể hấn ở chỗ sâu trong lòng dấy lên một cỗ ngọn lửa kỳ dị...

Ngọn lửa nguy hiểm...

Chu Mạch Mạch bị con mắt hấn sâu xa như hắc động nhìn thẳng, thiếu chút nữa cho rằng trái tim mình sẽ ngừng đập, một cái chớp mắt, nàng bỗng nhiên hiểu được mình như là bị thợ săn nhìn chòng chọc con mồi, cũng trốn không thoát nữa...

“Rất xin lỗi, Vũ đại đương gia, Mạch Mạch thất lễ, nàng lập tức phải đi chuẩn bị hành lý, mời Vũ đại đương gia cùng các vị đi theo tới trước nhà ăn dùng điểm tâm.” Trương Hồng Na mở lời phá tan không khí quỷ dị trong lúc đó giữa bọn họ, lấy ánh mắt ra hiệu Chu Mạch Mạch lên lầu thu xếp.

Vũ Tuyết Luân như ở trong mộng mới tỉnh lấy lại bình tĩnh, gật đầu theo Trương Hồng Na đi vào nhà ăn, nhưng cùng Chu Mạch Mạch gặp thoáng qua, không tự chủ được bất giác quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái.

Càng nhìn nàng càng xinh đẹp không thể đối phó, trước khi trông thấy nàng, hấn chung quy cho rằng cái gọi là mỹ nữ bất quá như vậy thôi, nhưng hiện tại hấn mới hiểu được cái gì nghiêm túc là mỹ nữ, nguyên lai một nữ nhân mỹ lệ có thể xâm nhập sâu đến như vậy, phút chốc là có thể chìm đắm hòa muốn độc chiếm trong lòng nam nhân...

Hần chợt bừng tỉnh minh bạch Giang Tuân sở dĩ nói như vậy có dụng ý gì, Chu Mạch Mạch này quả nhiên điều không phải xinh đẹp bình thường.

Nhưng mà, vừa nghĩ nàng là tân nương Đổng Tế, hấn kinh điểm lại cấp tốc rút đi chính là một phần không lý trí giận chó đánh mèo cùng tâm tình hứng thú dòi dòi.

Đã là nữ nhân Đổng Tế, cũng đừng muốn hấn sẽ cho nàng dễ gần dễ gần!

Chu Mạch Mạch tránh được tầm mắt hấn, vội vàng lên lầu đi thu thập hành lý nhưng một lòng làm sao cũng chỉ không ngừng được cảm xúc mãnh liệt.

“Hóa Kỳ Lân” Vũ Tuyết Luân quả nhiên giống như bên ngoài miêu tả nhanh nhẹn dũng mãnh cuồng ngạo, nhưng mà nàng không nghĩ tới hấn lại là một người tuổi còn trẻ tuổi lãng như thế này, điều này làm cho nàng có điểm hoảng loạn, vừa nghĩ đến muốn cùng hấn cùng nhau đến Thượng Hải, nàng lại có cảm giác hoảng sợ không nói nên lời, thật là, ngoại trừ sợ hãi còn có một cỗ cảm giác không biết nên hình dung như thế nào đã ở trong ngực nàng liên tiếp bành trướng, nghiêm trọng nén lòng của nàng, hại nàng không thờ nổi...

Quay về phòng mình, nàng vô lực ngã ngồi trên giường, vẫn không cách nào làm dịu cảm giác hít thở không thông.

Loại tình huống này vẫn còn lần quần trong đầu, nàng không rõ bản thân mình là làm sao vậy, tuy nói nàng vẫn luôn luôn không thích ánh mắt nam nhân nhìn nàng, nhưng chưa bao giờ giống vừa mới như thế bị người thấy trong lòng đại loạn.

Ánh mắt Vũ Tuyết Luân kia thật là đáng sợ, trực giác nói cho nàng, nàng hay nhất cách nam nhân này xa một chút, đừng quá tiếp cận, tuyệt không có thể

cùng tiếp cận thái quá ...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Của Tiểu Bá Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Vũ Tuyết Luân phát hiện, Chu Mạch Mạch phi thường im lặng, nếu không nghe qua nàng mở miệng, hẳn thật đúng là hội nghị nàng chẳng qua chỉ là một con búp bê.

Mái tóc đen dài buộc gọn trên đầu, thân mặc một chiếc váy len màu trắng, ở trên máy bay của tập đoàn tư nhân Vũ gia, nàng thủy chung giống như một người vợ nhỏ thu mình trong ghế ngồi, lặng lẽ ăn cơm, hoặc là nhắm mắt nghỉ ngơi, tuy rằng thoát nhìn rất giáo dưỡng, nhưng nàng không bao giờ chủ động nói chuyện, cũng không tham gia trò chuyện, trông giống như mặc chứng tự kỷ làm cho Vũ Tuyết Luân bị chọc có chút bức hòa.

Nàng như vậy thật buồn bực, về sau như thế nào để ý toàn bộ Tường Hòa Hội Quán? Không biết làm thế nào để cùng người khác giao tế xã giao, bộ mặt đẹp có cái rậm dưng?

Càng khiến hân khó chịu là, mí mắt của nàng luôn rũ xuống, không nhìn vào bất luận kẻ nào, hơn nữa không nhìn hân, mỗi lần sắp đối mặt với ánh mắt của hân nàng tức khắc liền tránh đi, động tác nhỏ này khiến con tức của hân mọc lan tràn.

Đã vậy hài tử này còn không tự nhiên xoay tới xoay lui, rốt cuộc là đang làm cái quỷ gì?

Nghẹn nửa ngày, hân nhìn không được hướng nàng đi tới, đặt móng ở ghế đối diện nàng ngồi xuống, chân dài còn thực kiêu ngạo trước mắt nàng vất lên.

-“Uy, người làm cái gì vậy? Không ai nói cho người né tránh ánh mắt của người khác là hành vi không lễ phép sao? Người mất hứng việc ta tới đón người cũng không nhất thiết khiến không khí tệ như vậy đi?” Hân mở miệng chính là không khách khí quở trách.

Chu Mạch Mạch bị hân làm cho hoảng sợ, rất nhanh ngồi thẳng, về mặt kích động.

-“Thực xin lỗi, ta cũng không có cố ý...Ta là nói...Người có thể đặc biệt tới đón ta...Đã là vinh hạnh của ta...” Nàng sợ hãi biện xưng.

Nàng sợ dĩ trốn tránh hân, là vì không biết cùng hân nên nói cái gì, hơn nữa nàng có điểm sợ hân, sợ hân toàn thân khí thế áp bức, sợ hân ngữ khí cương mãnh chói người, càng sợ cặp mắt kia giống như câu nhiếp hồn phách...

Cho nên nàng không muốn cùng hân tiếp cận, rất sợ ở quá gần hân ý chí nàng sẽ bị hơi thở mãnh liệt của hân hỏa thiêu đốt thành tro.

Vũ Tuyết Luân tinh tường cảm nhận được sự sợ hãi của nàng, không khỏi thoáng giật mình, lập tức nhớ tới nàng trước mặt mẫu thân cũng là loại vẻ mặt hốt hoảng sợ hãi này.

Lá gan của nàng không khỏi cũng quá nhỏ đi? Mới nói nàng một câu nàng liền bị dọa thành như vậy.

-“Thiếu gia, Chu tiểu thư nhất định là bởi vì một mình một người tới Thượng Hải mới có thể có chút bất an, người đừng dọa nàng.” Hắc Lượng nhìn ra được Chu Mạch Mạch trước mặt Vũ Tuyết Luân căn bản ngay cả dũng khí mở miệng cũng không có.

Cô gái đáng thương, gặp trúng Vũ Tuyết Luân chính là vận khí nàng không tốt, nếu đổi thành kỳ lân khác, có lẽ nàng sẽ có điểm tự tại hơn, bởi vì có dũng khí chủ động cùng Vũ Tuyết Luân nói chuyện phiếm ít người lại càng ít, tiểu tử này mới hai mươi, tuy còn rất trẻ tuổi nhưng toàn thân tràn ngập thái độ khinh thị độc đoán cùng với vẻ ngạo mạn xưng hùng xưng bá, hân thông minh quả quyết, sáng suốt hơn người, Vũ gia thành viên đối với hân chịu phục vô cùng, mà U Minh hội đối với vị thủ lĩnh trẻ tuổi này đồng dạng kính sợ có thêm, người bình thường ở trước mặt hân, khí thế đã sớm sớm không có.

-“Ta nào có dọa nàng? Ta là chịu không nổi nàng như vậy không buồn hé răng, giống như có ai chọc nàng không bằng.” Vũ Tuyết Luân thối nói.

-“Vậy người khẩu khí cũng dịu đi một chút, vừa rồi rất giống như đang mắng người.” Hắc Lượng lắc đầu, lập tức đối với Chu Mạch Mạch cười nói: “Chu tiểu thư, người đừng để ý, thiếu gia nhà ta không có ác ý, hân nói chuyện khẩu khí thường xuyên như vậy, chúng ta đều đã quen rồi.”

Chu Mạch Mạch thở dài nhẹ nhõm, quay đầu đối Hắc Lượng cảm kích cười.

Nàng biết Hắc Lượng cùng Bạch Dã đều là thân tình của Vũ Tuyết Luân, Bạch Dã thân hình cao gầy, lạnh lùng chanh chua, may mà giờ phút này hân đang bận điều khiển máy bay, mới có thể không cần đối mặt với hân.

Nhưng Hắc Lượng lại không giống với, hân có gương mặt ngăm đen chất phác, dáng người trung đẳng, cảm giác vô cùng thân thiết ôn hòa, làm cho người ta không có cảm giác áp bách.

Vũ Tuyết Luân thấy Chu Mạch Mạch đối Hắc Lượng mỉm cười, trong lòng pha chút không phải tư vị, chẳng lẽ hân ở trong mắt nàng thật sự là hung thần

ác sát sao? Ngay cả nói nàng cũng thực khẩn trương, như vậy thật không thú vị!

-“Ừ! Nói cho ta biết, ngươi cùng Đằng Tế như thế nào nhận thức?” Hắc một tay chống cằm, nhìn chăm chăm nàng, rất muốn biết nàng cùn Đằng Tế quan hệ như thế nào.

-“Ta...Ta chỉ là tại một bữa ăn tối gặp qua hắc...” Nàng nửa sụp mi mắt, chỉ dám đem ánh mắt đặt ở trên da giày đen bóng của hắc, không dám chống lại ánh mắt hắc.

-“Ngươi cùng Đằng Tế một mình ăn cơm?” Hắc rất khó tưởng tượng cái loại người như Đằng Tế có thể cùng một cô gái ngồi ăn cơm.

-“Không, có rất nhiều người ở đó, ta và mẫu thân chỉ là cùng tham gia.” Nàng thấp giọng giải thích.

-“Ý của ngươi là, ngươi và Đằng Tế chỉ thấy qua một lần?” Hắc kinh ngạc.

-“Àn.” Nàng gật gật đầu.

-“Chỉ thấy qua một lần liền quyết định cùng ngươi kết hôn?” Hắc nhú mày.

-“Đúng vậy.”

-“Sau đó các ngươi không hề gặp lại?” Hắc lại hỏi.

-“Không có.”

-“Đằng Tế rốt cuộc đang làm cái gì? Hôn nhân đại sự hắc liền như vậy tùy tiện quyết định?” Hắc buồn bực lắm lắm.

-“Hoặc là Kỳ lân vương đối với Chu tiểu thư nhất kiến chung tình a!” Hắc Lượng xen mồm nói.

-“Đánh chết ta cũng không tin tiểu tử kia là người như vậy.” Hắc hừ lạnh. Chu Mạch Mạch xác thực rất đẹp, nhưng hắc tổng cảm thấy Đằng Tế thích hắc không phải là loại này.

Chu Mạch Mạch xấu hổ đem đầu cúi càng thấp, nàng cũng rất muốn biết Kỳ lân vương Đằng Tế vì sao muốn kết hôn với nàng, ngày đó có rất nhiều cô gái tham gia bữa ăn, người người đều bối cảnh hùng hậu, không phải danh môn chính khách chi nữ, thì cũng là tập đoàn tài chính phú hào thiên kim, nhưng là Đằng Tế liếc mắt một cái liền nhìn trúng nàng, cũng chủ động hỏi tên nàng, vài ngày sau, nàng chợt nghe mẫu thân nói hôn sự đã được định rồi.

Cũng khó trách Vũ Tuyết Luân hội khả nghi, bởi vì ngay cả chính nàng cũng không tin tưởng Đằng Tế có thể yêu thương nàng, nam tử kia có ánh mắt so với băng còn lạnh lẽo hơn, cái loại người này, nếu không phải không hiểu gì về tình yêu, thì chính là không cần yêu...

Cho nên, nàng căn bản là không biết Đằng Tế muốn lấy nàng nguyên nhân ở đâu.

Nhưng, cũng bởi vì không hiểu, cho nên mới càng thêm bất an.

-“Tình yêu, loại sự tình này rất khó nói, có trời mới biết nó sẽ đi vào lòng ta bất cứ lúc nào.” Hắc Lượng cười nói.

-“Chỉ có những người yếu đuối mới tiến vào ái tình, ta sẽ không như vậy.” Vũ Tuyết Luân tự phụ cười lạnh.

Gặp ngũ hành kỳ lân một đám bị ái thân bắt được, hắc cũng chỉ có thể đối với tương lai sau này của bọn họ mà chia buồn, cả đời nếu bị một nữ nhân trói chặt quả thật chính là hành vi ngu xuẩn chui đầu vào lưới, nhân sinh quan trọng nhất chính là tận hưởng lạc thú trước mắt, cái gì thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn, bất quá chỉ muốn lừa nữ nhân mà ứng đối thôi.

-“Ta biết, giống như ngươi, loại người không thiếu nữ nhân chính là không có khả năng tin tưởng tình yêu.” Hắc Lượng chế nhạo nói.

-“Dù sao nam nhân hay nữ nhân cũng đều giống nhau, cảm thấy thích hợp thì ở cùng một chỗ, phai nhạt thì chia tay, như vậy mọi người không phải thực nhẹ nhàng sao? Làm sao cứ phải bưng bình muốn cột vào nhau? Không biết mệt hả?” Hắc khinh miệt cười, đột nhiên đặt chân xuống, thân mình nghiêng về phía trước, neo neo mắt, mang vẻ trào phúng vô lễ ác ý tươi cười chất vấn Chu Mạch Mạch: “Nói cho ta biết, ngươi đáp ứng hôn sự này đại khái cùng tình yêu không có quan hệ đi?”

Chu Mạch Mạch ngẩn ngơ, hai má phồng hồng, quần bách không biết nên trả lời như thế nào: “Ta...Ta...”

-“Có tiền thực sự là hữu ích a! Có phải hay không? Nó thậm chí còn có thể mua được vợ.” Hắc châm biếm liếc nhìn nàng, cố ý làm cho nàng bối rối khó xử.

Hỏa Kỳ Lân cư nhiên là một tên đáng giận, nói chuyện giáp thương mang côn, thật sự là dã thương người.

-“Ta...Ta thừa nhận là bởi vì tiền mới đáp ứng hôn sự, nhưng là Kỳ Lân Vương đối với nhà ta có ơn huệ, ta nhất định sẽ báo đáp, cố gắng làm một người vợ tốt, vì hắc kính dâng cả đời, trung thành canh giữ bên người hắc...” Nàng hốc mắt ửng đỏ, cố lấy dũng khí cãi lại.

-“Kính dâng? Thực buồn cười, cách nói này của ngươi quả thật đem hắc làm thần, không phải trượng phu.” Hắc đùa cợt cười lạnh.

-”Hắn nguyện ý ra tay cứu lại Nguyên Thế điện tử, với ta mà nói chẳng khác nào là thần...” Nàng ngẩng đầu, nghiêm túc khẳng định.

Nàng nói nửa ngày chính là đề cao Đằng Tế, cách nói này không hiểu sao chọc trúng Vũ Tuyết Luân, hắn nhìn lại hai hàng lông mày anh tuấn, hừ lạnh nói: “Đù rồi, người muốn đem Đằng Tế trở thành cái gì một chút cũng không liên quan đến ta, bắt quá đừng tưởng rằng có thể dễ dàng trở thành Tường Hòa Hội Quán nữ chủ nhân, không dễ đâu!”

Còn chưa tới Thượng Hải đã bị người ta không chút lưu tình chối bỏ tư cách, nàng bạc nhược tự ái lên tiếng trả lời.

-”Ta...Ta biết chính mình còn rất trẻ, không phù hợp với kỳ vọng của các người...Nhưng ta sẽ cố gắng...” Thanh âm của nàng nghẹn ngào, hơi nước trong hốc mắt đã bắt đầu đảo quanh.

Không thể khóc, mẫu thân đã dặn dò, vô luận gặp bất cứ chuyện gì cũng không được khóc!

Nàng ghi nhớ lời dạy bảo của mẫu thân, liều mình đem nước mắt nén xuống.

-”Cố gắng? Chỉ cố gắng thôi thì ích lợi gì? Người như vậy vừa nhát gan lại mau nước mắt, căn bản không xứng thống lĩnh ngũ đại gia tộc, người đứng nghĩ đến gương mặt có một chút xinh đẹp thì có thể đánh lừa mọi người, Đằng Tế ăn trúng cái gì ta không biết, nhưng là chúng ta Ngũ Hành Kỳ Lân cũng không phải ăn người một bộ.” Không biết vì sao, hắn chính là muốn đem nàng chọc khóc.

-”Thiếu gia!” Hắc Lượng đối với hành vi của hắn cảm thấy kinh ngạc, bình thường Vũ Tuyết Luân tuy rằng đối với người không biết khách khí, nhưng khi cùng nữ nhân ở một chỗ hắn chưa từng quá ác ngôn, vì sao cổ tình đối đãi như vậy với Chu Mạch Mạch?

Những giọt nước mắt cuối cùng chảy ra từ hốc mắt Chu Mạch Mạch, nàng cúi đầu chạy nhanh, vội vàng muốn từ túi xách lấy ra chiếc khăn tay, nhưng là tay cầm không chắc, khăn tay rơi xuống thảm, vừa vặn dừng ở bên chân Vũ Tuyết Luân.

Chính là đang khom người nhặt lên khăn tay, thế nhưng không biết Vũ Tuyết Luân vô tình hay cố ý, đuổi chân ra, giả bộ muốn đứng lên, vừa vặn dẫm nát chiếc khăn tay màu trắng.

Nàng ngây dại! Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ chịu loại nhục nhã này...

Nàng không hiểu, hắn vì sao lại như vậy chán ghét nàng? Nàng đã làm gì trêu chọc hắn sao?

Cả người run nhè nhẹ, nàng khổ sở đem mặt vùi vào hai lòng bàn tay, không tiếng động khóc nức nở đứng lên.

-”Thiếu gia! Người...” Hắc Lượng nhìn không được, Vũ Tuyết Luân như vậy chẳng khác nào đem mọi bất mãn đối với Đằng Tế trút hết lên người Chu Mạch Mạch.

-”Chắc! Thực phiền, Hắc Lượng, kêu Bạch Dã bay nhanh một chút, ta không muốn cùng nữ nhân khóc lóc suốt ngày này trên máy bay.” Vũ Tuyết Luân lớn tiếng trách mắng, xoay người rời đi.

Hắc Lượng liếc nhìn Chu Mạch Mạch, cũng không biết nên nói lời nào an ủi, chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Hắn quá rõ ràng Vũ Tuyết Luân cùng Đằng Tế trong lúc đó khúc mắc, Đằng Tế lần này phái Vũ Tuyết Luân tới đón Chu Mạch Mạch, căn bản chính là quyết định sai lầm.

Vũ Tuyết Luân tức giận trở lại chỗ ngồi, trong lòng kỳ thật cũng không thoải mái, không có việc gì lại đi bắt nạt một tiểu nữ từ yếu đuối, chính hắn cũng không biết vì sao đối với Chu Mạch Mạch phát hỏa, cho dù nàng là vợ tương lai của Đằng Tế, hắn cũng không có lý do lấy nàng khai đao a!

Tự ghê tởm nhỏ ra một hơi lớn, hắn nhàm chán mở Tivi, đang muốn chơi điện tử Giang Tuấn giải buồn, đột nhiên máy bay lắc mạnh có dấu hiệu hạ cánh.

Hắn kinh ngạc, còn chưa kịp mở miệng chất vấn, máy bay lại tiếp tục lắc mạnh.

-”A—” Người bán hàng sợ hãi kêu lên.

Chu Mạch Mạch sợ tới mức toàn thân cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước nháy mắt trắng xanh.

-”Bạch Dã, sao lại thế này?” Vũ Tuyết Luân vợ bộ đàm hỏi khoang điều khiển.

-”Máy bay va vào một đám mây nên có chút trục trặc, có vẻ như chúng ta phải tìm nơi hạ cánh khẩn cấp!” Bạch Dã báo cáo tình huống.

-”Buộc hạ cánh? Shit! Hiện tại máy bay đang ở trên Thái Bình Dương, có thể hạ cánh ở nơi nào?” Hắn nhướn mày, nhìn vào vị trí máy bay ở trên bản đồ.

-”Chúng ta vừa đến vùng trời quốc gia phía trên quần đảo Hawaii, xem ra chỉ còn cách hạ cánh khẩn cấp trên hòn đảo này...” Bạch Dã thanh âm không mấy lạc quan.

Hắc Lượng cũng vội vàng đi đến, lo lắng nhìn hắn.

-”Sân bay Đà Hương Sơn ở gần đây, có thể hay không hạ cánh xuống đó?” Vũ Tuyết Luân bình tĩnh hỏi.

-”Máy bay không có khả năng chống đỡ đến sân bay Đà Hương Sơn...”

-”Àn...” Vũ Tuyết Luân rất nhanh lướt nhìn Chu Mạch Mạch, nhanh chóng cân nhắc toàn bộ các tình huống nguy cấp.

Đúng lúc này máy bay lại có một trận chấn động, sau đó lao thẳng xuống.

-”Hông hét! Cánh máy bay có vấn đề, ngay cả hạ cánh cũng rất khó khăn...” Bạch Dã khẩn cấp báo cáo.

-”A!” Chu Mạch Mạch sợ đến mức thét ra một tiếng chói tai.

Vũ Tuyết Luân nắm chặt ghế ngồi, liếc nhìn nàng, sắc mặt trầm xuống.

Shit! Làm sao có thể gặp cái loại tình huống này, thực đáng giận...

-”Thiếu gia, đợi xuống thêm nữa sẽ rất nguy hiểm, người mang Chu tiểu thư nhảy dù trước đi!” Bạch Dã đề nghị.

-”Cái gì? Muốn ta mang theo cô ta nhảy dù?” Vũ Tuyết Luân chán ghét bẻ cong hai hàng lông mày.

-”Không được, Bạch Dã, làm như vậy rất mạo hiểm...” Hắc Lượm nắm lấy bộ đàm hét lớn.

-”Ồ lại máy bay mới là nguy hiểm, thiếu gia có nhiệm vụ là mang Chu tiểu thư “bình an” trở về Thượng Hải, toàn bộ quần đảo Hawaii gần một trăm ba mươi đảo nhỏ, phụ cận hẳn là có mấy cái đảo nhỏ có thể lên bờ.” Bạch Dã lại nói.

Bạch Dã trong lời nói nhắc nhở Vũ Tuyết Luân, hẳn nhớ tới Đổng Tế muốn hẳn “lông tóc không hao tổn gì” mang Chu Mạch Mạch trở về, cái loại vẻ mặt khiêu khích này, một cỗ tức giận bùng lên trong lồng ngực.

-”Được, chuẩn bị trang bị nhảy dù.” Hắc Lượm thà rằng mạo hiểm, cũng không muốn để Đổng Tế có cơ hội châm biếm hẳn ngay cả một việc nhỏ cũng làm không xong.

-”Nhưng là...” Hắc Lượm vẫn có điểm lo lắng.

-”Dù sao so với ở lại thì nhảy dù chung quy vẫn an toàn hơn, đừng nhiều lời, mau chuẩn bị, nếu cần thiết, có thể bỏ lại máy bay, tất cả cùng nhảy.” Hắc Lượm dứt lời liền đi hướng Chu Mạch Mạch, kéo tay nàng.

-”Người... Người muốn... muốn làm cái gì?” Nàng tròn to đôi mắt xinh đẹp, run giọng hỏi.

-”Máy bay gặp sự cố, người cùng ta nhảy dù.” Hắc Lượm mang nàng đến đuôi máy bay, một tiếp viên đã đem trang phục đặc thù cho nhảy dù chuẩn bị tốt.

-”Nhảy... Nhảy dù? Nhưng là... ta sẽ không a...” Nàng hoảng sợ không thôi.

-”Muốn sống tiếp liền nghe theo lời ta, trực tiếp đem cái này mặc vào.” Hắc Lượm nhất kiện rất nặng cấp cho nàng.

Đây chính là bộ đồ cứu hộ mới nghiên cứu của Giang Tuân, có thể cách thủy, không khí lạnh và áp suất khí quyển, trên mũ có kèm theo một ống dưỡng khí nhỏ, có thể duy trì trong 15 phút, phía sau lưng dù còn có sẵn thiết bị điều chỉnh phương hướng, chỉ cần biết cách điều khiển, cho dù đáp xuống trên biển cũng có thể chống đỡ bốn giờ chờ cứu viện.

Hiện nay, toàn thế giới đã có rất nhiều phú hào trả giá cao để có thể sử dụng thiết bị bảo hộ này, rất nhiều công ty hàng không đối với sản phẩm này cũng có hứng thú, đang tích cực cùng Giang Tuân đàm phán.

Chính vì nguyên nhân tin tưởng đồ trang bị này, hẳn mới có thể quyết định mang Chu Mạch Mạch nhảy xuống.

Chu Mạch Mạch bị kéo đi, khuôn mặt nhỏ nhắn dọa thành tro tàn, chưa từng nghĩ tới mình có thể gặp cái loại tình huống đáng sợ này, mười tám năm qua, nàng dưới sự bảo vệ cẩn thận của phụ thân chưa bao giờ trải qua nguy hiểm gì, bây giờ vừa mới rời đi nước Mỹ liền đối mặt với hiểm cảnh.

Phải mất vài phút, nàng dưới sự hỗ trợ của các nhân viên mới có thể đặt lên mình thiết bị nặng 10 kg, giương mắt vừa thấy, Vũ Tuyết Luân cũng đã an bài xong rồi, chính là đang nhìn chăm chăm vào nàng, càng không ngừng nói thầm.

-”Chắc, ta đi qua máy bay không biết bao nhiêu lần, chưa từng xảy ra tình huống, riêng lần này người vừa lên phi cơ liền xảy ra sự cố, đúng là sao chổi!”

Nàng hoảng loạn và bất lực, hai chân như nhũn ra, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hẳn chỉ trích trách móc.

Độ cao của máy bay liên tục giảm xuống, đương lúc vừa tiến vào khu vực thích hợp, Bạch Dã lập tức lấy loa khuếch đại âm thanh hô to: “Có thể!”

Vũ Tuyết Luân quay đầu nhìn Hắc Lượm nói: “Mạng người so với máy bay là trọng yếu, nếu không được, tất cả cùng nhau thoát đi, bất cứ giá nào, hiểu không?”

-”Vâng.” Hắc Lượng gật đầu.

-”Ta sẽ chủ động liên lạc với các người, nếu mọi người bình an, ngay tại đàn Hương Sơn hội họp, nếu chưa thấy ta, tìm Tường Hòa Hội Quán phải người cứu viện.” Hắc lại nói.

-”Vâng.”

Dứt lời, hắc dùng tay ra hiệu, Hắc Lượng đem lối thoát hiểm mở ra, ngay lập tức, gió lạnh mạnh mẽ tràn vào Cabin, thiếu chút nữa đẩy Chu Mạch Mạch về phía sau.

Nàng hai tay ôm chặt lấy lan can an toàn, vừa nhìn thấy ngoài kia tầng mây cùng độ cao, sớm sợ tới mức hồn phiêu phách lạc, hàm răng không ngừng va vào nhau.

Không...Không...Nàng sẽ không nhảy xuống...có chết cũng không nhảy...

Nàng hoảng sợ xoay người, không chút nghĩ ngợi hướng cabin chạy như điên.

-”Shit! Đây! Người quay lại đây cho ta!” Vũ Tuyết Luân tức giận đuổi theo, kéo lấy cánh tay nàng.

-”Ta...Ta sẽ không nhảy! Ta không dám nhảy!” Nàng cuồng loạn hô to. Nàng rất sợ! Thực sự là rất sợ!

-”Người này ngốc từ, máy bay này khả năng sẽ rơi xuống, người muốn chết có đúng hay không?” Hắc mắng chửi đem nàng kéo đến cạnh cửa.

-”Không cần...Không cần...” Nàng liều mình kháng cự.

Phút chốc, máy bay lại có một trận rung chuyển mạnh, mất tốc độ lao xuống, Hắc Lượng biết tình huống không ổn, lo lắng hét lên: “Thiếu gia! Không được! Đi mau!”

Vũ Tuyết Luân mặt trắng xuống, bàn tay to chụp tới, đem cả người Chu Mạch Mạch ngã vào lòng hắc, sau đó, dùng một cái móc đem đai lưng của hai người khóa lại với nhau.

-”Người...Người muốn làm gì?” Chu Mạch Mạch kinh hãi, cấp bách muốn tránh thoát.

-”Người nếu không muốn ngã chết, liền ôm chặt một chút!” Hắc không đợi nàng chuẩn bị tâm lý, ôm nàng lao ra khỏi cửa nhảy xuống dưới.

-”A—”

Rơi xuống không trọng lực làm cho Chu Mạch Mạch sợ tới mức thét lên chói tai, nhưng nàng nghe không thấy chính mình hò hét, bên tai trừ bỏ tiếng gió gào rít, thì còn lại là từ ngực Vũ Tuyết Luân truyền đến từng đợt trầm ổn cổ động, cùng với nàng rơi xuống, rơi xuống...

Ý thức mơ hồ hết sức, nàng chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi khôn cùng, giống như đang bị đưa vào địa ngục, bị Vũ Tuyết Luân mang tiến vào vực sâu không đáy...

-”Đây! Tỉnh lại! Người muốn bất tỉnh tới khi nào! Đây! Chu Mạch Mạch, người tỉnh lại cho ta!

Một tiếng gọi từ đâu vọng đến, giống như xuyên qua tường đồng vách sắt, đem ý thức Chu Mạch Mạch từ nơi xa xói quay về.

Mở mắt ra, lập tức nhìn thấy đôi đồng tử ngang ngược, cặp mắt chứa đầy sự tức giận và thiếu kiên nhẫn,

Nàng vẫn có chút mơ hồ, sau một lúc lâu mới thì thào hỏi: “Ta...đã chết sao?”

-”Cái gì? Người hiện tại còn đang nằm mơ hả? Mau đứng lên!” Vũ Tuyết Luân giận mắng một tiếng.

Từ máy bay nhảy xuống, hắc bị tiếng thét chói tai của nàng thiếu chút nữa đâm thủng màng tai, sau đó không đến vài giây, nha đầu nhát gan liền ngất đi, cả người cứ thế dựa hắc vào người hắc, hại hắc thiếu chút nữa không kịp giật dây dù.

Thật vất vả mới đáp xuống an toàn trên mặt biển, hắc vô thức phải kéo theo nàng bơi gần ba cây số mới tới được hòn đảo nhỏ này, sau đó lại cố sức đem nàng lên bờ, toàn bộ quá trình đại tiểu thư này hồn nhiên không biết, hại hắc mệt thảm.

Rõ là! Nàng quả thực tựa như cái ôn thần, gặp phải nàng tuyệt không phải chuyện tốt.

Thanh âm hung ác của Vũ Tuyết Luân làm cho Chu Mạch Mạch toàn bộ tỉnh táo lại, nàng nhớ tới chính mình từ máy bay rơi xuống, một đợt ớn lạnh chạy qua khắp cơ thể, nỗi khiếp sợ vẫn còn tồn tại, làm nàng run rẩy.

-”Đứng lên! Người tốt nhất nên cởi ra cái thiết bị nặng nề này.” Hắc ngừng đầu nhìn sắc trời dần dần trở tối, lớn tiếng thúc giục nàng.

Vừa lên bờ, hắc liền cởi hết trang thiết bị, tính cả trên người chiếc áo cao cổ cũng trút đi, lúc này nước Mỹ đang tiến vào mùa đông, nhưng quần đảo Hawaii nhiệt độ không khí vẫn trên hai mươi, hai mươi độ, bởi vậy hiện tại hắc chỉ mặc áo T-shirt, thuận tiện cho việc hành động.

Nàng khó khăn ngồi dậy, đang muốn đứng lên liền ngã trở về, bởi vì căng thẳng quá khiến cơ bắp bủn rủn, chân của nàng nếu dùng lực sẽ không ngừng run lên.

-”Ngươi vẫn ngồi ở đó làm gì?” Hấn khế trách.

-”Ta...Chân của ta không có lực...Không đứng dậy được...” Nàng thấp giọng ngập ngừng.

Hấn trừng nàng, tức giận lấy tay bắt lấy nàng, giống như lôi một con gà con đứng lên.

-”A!” Nàng kinh hô một tiếng.

-”Ngươi thật sự phiền phức!” Hấn nhàu mày, trực tiếp thô bạo giật khóa kéo, không chút nào ôn nhu giúp nàng cởi trang phục cứu hộ trên người.

Nàng sợ tới mức không dám lên tiếng, ngoan ngoãn mặc hấn muốn làm gì thì làm, chỉ là khoảng mấy phút sau Vũ Tuyết Luân lập tức tuôn ra một tiếng chửi rủa.

-”Shit! Ngươi thậm chí mặc váy trong một nơi như thế này?”

Nàng hoảng hốt nhìn lại y phục của chính mình, đây là một chiếc váy màu be hàng hiệu mẹ nàng chọn, nàng mặc khi rời khỏi nhà, khi đó hấn cũng thấy, không phải sao?

-”Ngươi như thế này bị muỗi cắn cũng đừng kêu cứu mạng!” Hấn lạnh lùng cảnh cáo.

-”Ta...” Nàng cảm thấy rất oan ức, ai biết được sẽ gặp loại tình huống này? Nàng cũng không phải đặc biệt muốn tới tiểu đảo hoang vắng này mạo hiểm, nàng là muốn đi Thượng Hải chuẩn bị kết hôn, ăn mặc duyên dáng cũng đâu có sai?

-”Được rồi! Đừng rầy rà, đi nhanh đi! Nếu ta đoán không sai, hòn đảo này không có người, chúng ta trước mắt tìm một chỗ chờ cứu viện.” Hấn nói hướng những bụi cây phía trước đi tới.

Vừa rời khi rớt xuống hấn đã đem hòn đảo mơ hồ này xem xét kỹ, hòn đảo này vô cùng nhỏ, chỉ sợ không có người sinh sống, nguyên muốn gọi điện thoại cho Tường Hòa Hội Quán cầu viện, chỉ là hết lần này tới lần khác không có cách nào kết nối điện thoại, bởi vậy chỉ có thể bị động chờ bọn Hắc Lược đến cứu.

Nàng hoang mang sợ sệt đi theo hấn, đột nhiên nhớ tới những người trên máy bay, không khỏi lo lắng hỏi: “Cái kia...Hắc Lược...bọn họ không có việc gì chứ?”

-”Ta không nghe tiếng máy bay rơi hoặc nổ mạnh, xem ra hấn là Bạch Dã đã nghĩ ra cách hạ cánh khẩn cấp.” Hấn quay đầu liếc nhìn nàng một cái, không nghĩ tới nàng như thế còn có thể nhớ tới Hắc Lược.

-”Phải không? Vậy là tốt rồi...” Biết rõ mọi người không việc gì, nàng cảm thấy yên tâm.

-”Như thế nào? Ngươi quan tâm Hắc Lược a?” Ngay cả hấn cũng không phát giác ra thanh âm của mình trở nên gay gắt.

-”Ách...Ta chỉ là...hy vọng bọn họ đều bình an...” Nàng nhỏ giọng nói.

-”Thật sự là có lòng tốt!” Hấn châm chọc cười lạnh.

Nàng cảm thấy hấn không hề cao hứng, nhưng vì sao mất hứng thì nàng không thể hiểu được, giống như chỉ cần nàng mở miệng hấn nhất định sẽ nổi giận.

Vì thế nàng không hề hé răng, im lặng đi phía sau hấn, nhưng là hấn càng đi càng nhanh, lập tức liền biến mất ở vạt cây phía trước.

-”Này...chờ một chút...đợi ta với...” Nàng hoảng sợ vội đuổi theo, nhìn xung quanh cây cối rậm rạp, lo lắng gần như phát khóc.

-”Vũ Tuyết Luân! Vũ Tuyết Luân!” Nàng kêu to vài tiếng nhưng không có ai đáp lại, chỉ có tiếng gió sột soạt bên tai.

Không thấy Vũ Tuyết Luân! Hấn...cư nhiên bỏ lại một mình nàng? Làm sao có thể...

-”Vũ Tuyết Luân!” Cô lấy dũng khí đi về phía trước tìm kiếm, nàng tiếp tục lớn tiếng gọi to, nhưng thanh âm của nàng bị rừng làm cho nhiễu loạn, đột nhiên trong lúc đó, một đám chim chóc ở chỗ sâu trong rừng vọt ra, bay sát trước mặt nàng, nàng sợ đến mức thét lên những tiếng chói tai.

-”A——”

-”Yên lặng chút! Bất quá chỉ có mấy con chim đã dọa ngươi thành bộ dạng này!” Vũ Tuyết Luân không biết từ nơi nào đi ra, trên miệng phì phèo điều thuốc, vẻ mặt đùa cợt nhìn nàng.

Vừa nhìn thấy hấn, lòng nàng thả lỏng, hoang mang, sợ hãi toàn bộ biến thành nước mắt, chảy xuống như mưa.

-“Lại nữa rồi, người không nên hơi một tí liền khóc! Ta ghét nhất là nữ nhân khóc sụt sùi!” Hấn thối nói, phun ra một ngụm khò.

-“Ta...Ta nghĩ đến người bỏ...bỏ lại ta...đi một mình.” Nàng vội vàng lau nước mắt, khóc thút thít nói.

-“Ai bảo người chậm quá? Ta không phải là người kiên nhẫn.” Hấn nói là nói như vậy, bắt quá vừa rồi thật đúng là cố ý trốn đi trên cột nàng, muốn nhìn một chút phản ứng của nàng. Kết quả, người nhất gan quả nhiên khóc, thật vô dụng!

-“Thực xin lỗi...Đều là ta không tốt...” Nàng thấp giọng áy náy.

-“Được rồi, đi mau, ta phát hiện ở phía trước có một cái sơn động, trước tới nơi đó nghỉ ngơi.” Hấn nói xong xoay người bước đi.

Lúc này Chu Mạch Mạch không dám đi cách hấn quá xa, gắt gao bám sát phía sau hấn, nhưng là nàng mang vác, chân đeo đôi giày búp bê, muốn tại đây cành cây rơi đầy trên đất, đất đai lồi lõm xuyên qua rừng, bước đi thực sự rất khó khăn, Vũ Tuyết Luân dường như muốn chinh nàng, cước bộ lại càng nhanh, hại nàng thở hồng hộc, hai chân bủn rủn không nổi, chân tay trắng nõn còn bị cành cây quệt vào trầy xước hết cả.

Đau quá! Nhưng là nàng không dám lên tiếng, cắn môi, đem tất cả mọi ủy khuất nuốt xuống bụng.

Rõ ràng muốn tới Thượng Hải, vì sao lại rơi vào hòn đảo này? Lão thiên là muốn chinh nàng? Vẫn là phụ thân trên trời ngăn cản cuộc hôn nhân này.

Nàng càng đi lòng càng đau xót, cũng càng thêm nhớ đến phụ thân, nếu phụ thân còn sống, nàng sẽ không rơi vào hiểm cảnh như vậy...

Vũ Tuyết Luân đi phía trước, nhìn như không chút nào để ý tới, kỳ thật vẫn chú ý từng cử chỉ, biểu cảm của nàng, hấn cứ tưởng rằng nàng yếu đuối yêu cầu hấn đi chậm một chút, hoặc là làm nũng khóc nháo nhào lên, nhưng là nàng cái gì cũng không nói, vững vàng bước đi.

Không tệ nha! Coi như có chút can trường.

Miệng hấn lẩm bẩm, cước bộ có chút chậm lại.

Ánh ta dương nhạt dần về phía Tây, sắc trời tối sầm, muỗi cũng hoạt động ngày càng nhiều, Chu Mạch Mạch bắt đầu cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, giống như có mấy ngàn con muỗi đồng thời đốt nàng, nàng vừa đi vừa gãi, cơ hồ không đi nhanh được.

Bởi vì phân tâm gãi ngứa, nàng không chú ý tới bên trái có một chỗ đất trũng, không cẩn thận một bước hụt xuống dưới, cả người vừa trượt, ngã vào hố.

-“Oa!” Nàng kêu lên sợ hãi, ngồi ở vũng nước, nước bùn bắn tung tóe đầy người, chiếc váy hàng hiệu đắt tiền màu be lấm lem bùn đất.

Vũ Tuyết Luân ngạc nhiên quay đầu, thấy nàng một thân chật vật, nhịn không được cười to ra tiếng.

-“Ha ha ha...”

Nàng nhìn chăm chăm vào hấn, cuối cùng rõ ràng Vũ Tuyết Luân là cái đồ xấu xa, nam nhân tồi tệ lại ấu trĩ! Hấn lấy chinh nàng làm vui, không hề thông cảm, hấn căn bản chính là một loại bại hoại, đồ tồi, khôn nạn.

-“Bao nhiêu tuổi rồi mà còn bị ngã, người thật là thái quá.” Hấn nhạo báng đi đến trước mặt nàng, vươn tay muốn kéo nàng đứng lên.

Nàng giận dữ gạt đi, không muốn tiếp nhận sự giúp đỡ của hấn.

Hấn nhướn mày, độc ác cười: “Ngà? Không cảm kích? Tốt lắm, người cứ ngồi ở trong này, ta đi trước!” Nói xong, hấn thật sự quay người bước đi.

Nàng cúi đầu, không nghĩ đến hấn lại trên đầu nàng, dứt khoát ngồi yên một chỗ, nhưng là, một giây, hai giây đi qua, khi tiếng bước chân hấn càng lúc càng xa, nàng mới lo lắng ngẩng đầu, chung quanh bóng cây lay động, âm u dọa người, nàng thở dốc vì kinh ngạc, thầm mắng chính mình vì sao chọn một nơi như vậy vào thời gian này giận dữ với Vũ Tuyết Luân, trước mắt nàng cũng chỉ có thể ý lại hấn, không phải sao?

Giữa dựa vào lên, nàng đang muốn đuổi kịp hấn, bỗng nhiên, một con nhện xoay xoay rơi xuống trước mắt nàng, nàng toàn thân cứng đờ, lông tơ dựng thẳng, tiếp theo, một tiếng thét chói tai từ trong miệng nàng thốt ra—

-“A—”

Tiếng kêu kinh hãi không tầm thường làm cho Vũ Tuyết Luân sắc mặt khê biến, hấn đường cũ hướng trở về, thấy trên vai nàng là con nhện màu sắc sỡ cực độc, lập tức hét lớn một tiếng: “Đừng nhúc nhích!”

Nàng trừng lớn hai mắt, sớm đã sợ tới hồn phiêu phách tán, làm sao còn động đậy được?

Vũ Tuyết Luân từ bên hông rút ra sợi dây nịt, nhẹ nhàng vung lên, dây nịt mạnh mẽ, chuẩn xác đánh về con nhện trên vai nàng, con nhện rơi xuống, cũng không có làm bị thương nàng.

-“Người a...” Con nhện bị đánh rơi, hấn đang muốn hảo hảo mắng nàng vài câu, không ngờ vừa mới mở miệng, nàng liền cả người nhào vào trong lòng, ôm chặt lấy thắt lưng hấn, toàn bộ sợ hãi chịu đựng lúc này hóa thành nước mắt.

-”Oa!” Nàng ở trong ngực hấn khóc nức lên.

Hấn ngăn ra, bị hành động bất thành linh của nàng làm rối loạn tâm thần, bờ vai mảnh khảnh của nàng hơi co rúm, thân thể mềm mại gắt gao nắm lấy y phục hấn, hai tay của nàng giống như một đứa trẻ ôm lấy hấn không buông...

Trong chớp mắt, trái tim của hấn như bị trăm ngàn sợi tơ cuốn lấy, tắc nghẽn, không thể hô hấp, tim đập dồn dập nhưng lại thiếu dưỡng khí lúc này trở lên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Quái, cũng không phải chưa từng ôm qua nữ nhân, tình sử của hấn bắt đầu từ năm mười bốn tuổi, đến nay không có biết bao nhiêu nữ nhân, đủ các loại kiểu dáng đều đã sờ qua, đối với nữ nhân thân thể đụng chạm từ trước đến nay tập mãi thành quen, nhưng là, Chu Mạch Mạch này không phải như con rắn quấn quanh mê hoặc, cũng không phải duyên dáng quyến rũ nhưng lại khiến đáy lòng hấn xôn xao, rối loạn...

Chu Mạch Mạch đơn giản là động tác phản xạ, vô ý thức ôm lấy Vũ Tuyết Luân đơn thuần là sợ hãi, nàng quá hoang mang, nàng muốn về nhà, trở về nơi không có cơn trùng, không có sợ hãi, nàng không muốn đi...

Vũ Tuyết Luân tay thiếu chút nữa ôm bờ vai nàng vỗ nhẹ trấn an, nhưng lý trí hấn nhắc nhở—

Nữ nhân này hấn không thể đụng vào!

Đánh chết cũng không thể đụng vào!

-”Này! Đủ chưa? Ngươi muốn ôm bao lâu hả?” Giọng điệu ngăm che đậy, hấn hồi tâm, giả bộ không kiên nhẫn hừ nói.

Nàng sửng sốt, lúc này mới kinh ngạc phát hiện ra chính mình ôm chặt Vũ Tuyết Luân khóc lớn, thật là mất mặt!

-”Xin lỗi...Ta...” Kích động xấu hổ buông tay ra, nàng liền nhảy về sau một cái, xấu hổ không biết nên như thế nào giải thích hành vi của mình.

-”Ngươi không phải là cố ý câu dẫn ta chứ?” Hấn nhàu mày, xấu xa lại muốn nói móc nàng.

-”Không...Không phải! Ngươi đừng hiểu lầm, ta thật sự không có cái kia ý tứ...Ta không có...” Nàng gấp đến độ liều mình phủ nhận.

Hấn nhìn chằm chằm nàng, thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, một thân váy trắng bị nước bùn nhuộm thành màu cà phê, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cùng mái tóc đều bị nước bùn dính bẩn, dơ không chịu nổi, chân cùng cánh tay mảnh khảnh bị muỗi đốt sưng đỏ nhiều điểm, quả thực giống tiểu công chúa gặp nạn, đáng thương làm cho người ta không đành lòng lại ép buộc nàng.

-”Quên đi quên đi, đừng nói nữa, nếu đợi nữa ngươi sẽ bị muỗi hút khô máu đó, đi nhanh đi!” Hấn khẩu khí vẫn không thay đổi.

-”Là...” Nàng vội vàng lên tiếng, nhưng mới đi được vài bước, liền phát hiện đầu gối có chút đau đớn, cúi đầu vừa thấy, nguyên lai vừa rồi té ngã có vết thương không nhỏ.

-”Làm sao vậy?” Hấn phát hiện đáng vẻ nàng có chút tập tễnh.

-”Không có việc gì.” Nàng không dám nói, chỉ sợ trước hấn lại rước lấy sự mỉa mai.

Hấn nghiêng người khẽ liếc nàng một cái, sao lại không nhìn ra nàng bị thương, đầu gối trắng nõn là hỗn hợp nước bùn và tơ máu, làm cho hấn thấy thật mâu thuẫn.

Thật đáng chết! Nàng như vậy bị thương, hấn khi trở về biết ăn nói làm sao.

-”Miệng vết thương phải rửa sạch một chút mới không bị nhiễm trùng, trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi.” Hấn nói, trực tiếp nắm lấy cổ tay nàng kéo đến một sơn động không xa.

Nàng ngạc nhiên, không nghĩ đến hấn hội hảo tâm dắt nàng đi, tuy rằng động tác có chút thô lỗ, nhưng là...nhưng là...không hiểu sao khiến nàng an tâm không ít.

Người này...có lẽ không xấu xa như nàng tưởng tượng...

Sợ hãi ngẩng đầu trộm dò xét bóng dáng to lớn của hấn, tim của nàng đập nhanh, cổ tay bị hấn nắm chặt nóng dần lên, mà hai má của nàng cũng theo đó nóng lên.

Nàng không hiểu chính mình vì sao đỏ mặt, nàng chỉ biết là, hoang đảo tối tăm này như vậy tựa hồ không hề đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Của Tiểu Bá Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Trời mưa, bầu không khí càng có vẻ ẩm ướt ngọt ngào, Vũ Tuyết Luân ở trong son động nhóm lửa, tìm nước sạch để Chu Mạch Mạch tẩy rửa tay chân và vết thương, sau đó lấy từ chiếc túi trên người ra một lọ thuốc bột, ngồi xuống trước mặt nàng, không nói hai lời mà nắm lấy mắt cá chân của nàng.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì?” Nàng kinh ngạc, cố sức lùi chân về phía sau.

“Đừng căng thẳng, ta chỉ là giúp ngươi bôi thuốc mà thôi.” Hắn mỉm cười mà ngắm nhìn nàng, hừ lạnh.

“Ta... Ta tự mình làm là được rồi...” Nàng cho tới bây giờ chưa hề bị nam nhân nào đụng qua chân mình, cảm giác kỳ quái khó hiểu.

“Ngươi lại không biết phân lượng, khó chịu ngại ngần bịa đặt, đưa chân ra cho ta!” Hắn không nhẫn nại mà khiển trách.

Nàng sợ nhất lúc hắn biến sắc, hắn hung ác, nàng đã sợ đến phát run, không dám chân chừ, ngoan ngoãn đưa chân ra.

Hắn kỳ thực không muốn nhiều lắm, nhưng là lúc nàng đưa chân trắng nõn duỗi đến trước mặt hắn, tựa như một ngọc tử mắt choáng váng.

Nàng có một đôi chân đẹp, đều đặn thon dài, đường cong ưu mỹ, tuy rằng gầy, nhưng gầy xinh xắn khỏe mạnh, sẽ không giống có một số nữ nhân hai cái chân gầy như thân tre, của nàng độ cong đẹp cực kỳ, mắt cá chân cũng tinh tế mềm mại, hơn nữa lại trắng bạch như tuyết, khiến người ta nhìn không được muốn trách cứ cái vết thương phá hủy trên đầu gối mỹ lệ như vậy, cũng làm cho người khác nhìn không được mơ mộng tưởng tượng xa vời, bộ phận từ đầu gối trở lên bị làn váy che khuất có hay không cũng tuyệt vời mềm mại như thế....

Thấy hắn ngây ra, nàng càng không được tự nhiên, cất tiếng hỏi: “Vũ... Vũ tiên sinh, làm sao vậy?”

Hồn hắn kinh ngạc run sợ quay về, này đây mới phát hiện bản thân lại có thể nhìn chân của nàng thấy đờ ra, không khỏi đối với bản thân hành vi ngu xuẩn cười khàn.

“Vũ tiên sinh? Ngươi làm sao vậy?” Nàng cho rằng thần tình hắn có chút cổ quái.

Hắn làm sao vậy? Hắn cũng muốn biết hắn làm sao vậy, từ khi gặp gỡ nàng hắn tự thì vẫn không quá thoải mái, là ôn thần này quá độc địa, hay là hắn cùng nàng căn bản không hòa hợp?

Hắn ở trong lòng nói thầm, không có trả lời nàng, nhanh chóng mở bình thuốc, rắc thuốc bột trên vết thương của nàng.

“Miệng vết thương của ngươi không sâu, lau được liệu hắn là rất nhanh phục hồi như cũ.” Khuôn mặt hắn thậm tệ nói.

“Cảm ơn...” Nàng lên ngắm vẻ mặt của hắn, không biết mình ở đâu đắc tội hắn, ban nãy rõ ràng còn êm đẹp, nhưng mà thoáng cái lại trở nên ừ dột ảm đạm dọa người.

Thực ra, nàng đối với ấn tượng hắn mới bắt đầu đối tốt mà thôi, nhìn hắn trước kia cứ như một tiểu bá vương ngang ngược đáng vẻ bề ngoài kiêu căng cao cao tại thượng, tính cách riêng ác liệt, nàng còn tưởng rằng hắn là một công tử bột hơi thờ ơ mạnh mẽ tục tĩu vô lễ xác xược, thế nhưng, thời gian ở chung tăng lên, nàng phát hiện hắn tựa hồ tựa hồ không phải là một nhân vật đơn giản.

Từ trên máy bay nhảy dù xuống, trên hoang đảo đi lại thành thạo, hắn thấy biến không sợ hãi, bản lĩnh mạnh mẽ, gan dạ sáng suốt hơn người, dường như không có một việc gì làm khó được hắn, thông thường “Nam nhân” hắn là sẽ không lợi hại như vậy chứ? trong ấn tượng của nàng, thiếu gia nhà kẻ có tiền thông thường đều là chỉ biết đợi tại phòng làm việc hoặc quán bar nhàn hạ, có tiền thì chơi đùa náo loạn với đời, rất ít người như hắn, phẩm chất anh hùng trên TV mới có văn võ song toàn, điên cuồng không chịu bị trói buộc...

Hắn giương mắt nhìn nàng, vừa vận gặp phải nàng có chút suy nghĩ chăm chú, bốn mắt tiếp xúc, cái loại này kỳ dị ràng buộc rung động tập kích trong ngực hắn.

Mặc dù khuôn mặt dính bẩn, nhưng một điểm cũng không tổn hao gì diễm lệ thanh tú của nàng, sợi tóc ngắn ngang bừa bộn trái lại giải phóng đoan chính vốn có của nàng, khiến nàng càng thêm vẻ phong tình, hơn nữa, không biết là lưu lạc ở chỗ này quan hệ gì không, đôi mắt đen láy của nàng nguyên bản lưu loát kia càng lộ ra vẻ cô đơn lẻ loi nhu hòa, càng thương xót, nhìn không được muốn ôm lấy nàng, hảo hảo mà thương yêu nàng một phen.

Có khoảnh khắc như vậy, hắn phảng phất cảm thấy mình sẽ vui lập chìm đắm vào hai dòng nước trong yếu ớt xa xăm kia, vĩnh viễn phong kín đôi trong lồng ngực của nàng, cũng vô pháp giữa thoát ra....

Không chỉ Vũ Tuyết Luân tâm tình đại loạn, Chu Mạch Mạch nhìn kỹ phía trên hắn tâm hồn thiếu nữ ngu muội run rẩy, không cách nào tạm nghỉ.

Đây là từ lúc gặp qua Vũ Tuyết Luân đến nay, lần đầu tiên nàng hảo hảo mà đem hắn nhìn tỉ mỉ một chút, phát hiện hắn không chỉ là đẹp đẽ mà thôi, chiếu vào khuôn mặt trước mắt này đây đường nét ngũ quan soái khí, giữa cuồng vọng vẫn có thần thái trẻ con, nhất là cặp hắc đồng sâu sắc kia khiến tim đập dồn lộn xộn, giống như bảo thạch quý giá nào đấy, ban đầu gặp thì mê hoặc linh hồn của hắn, cướp lấy ánh mắt của nàng, vô luận nàng như thế nào né tránh, từ đầu đến cuối có thể cảm thụ được sức nóng tỏa ra từ chúng....

Hỏa kỳ lân quả nhiên tựa như một đoàn hỏa khí, không nghĩ qua là tiếp cận quá sẽ bị thiêu đốt...

Gần như là cùng lúc, bọn họ trao cho nhau những khác biệt thừa ban đầu, không khí quý dị giữa hai người cũng dần dần kéo dần ra tiêu tán, Vũ Tuyệt Luân bỗng nhiên đứng lên, đi tới cửa động cùng nàng giữ khoảng cách, cũng hơi có chút bằng phẳng trong nỗi lòng đang phập phồng.

Chết tiệt! Người viện trợ làm sao còn chưa tới?

Hắn ở trong lòng nguyên rủa một tiếng, rút ra một điều thuốc, phức tạp mà nhìn về phía ngoài biển khơi.

Cùng Chu Mạch Mạch đơn độc ở chỗ này cũng ngoài dự tính của hắn, lúc đầu hắn vạch ra kế hoạch, cần phải chờ đến thời gian ba ngày sẽ đem Chu Mạch Mạch quay về Thượng Hải, toàn bộ hành trình cấp tốc chính xác, tuyệt đối không dây dưa dài dòng.

Nhưng mà, tính nhảm duy nhất của hắn là máy bay gặp sự cố, có trời mới biết sẽ phát sinh loại sự tình này, làm cho hắn phải mang Chu Mạch Mạch chạy thoát thân, đi tới hoang đảo không có lấy nửa người này....

Đáng giận! Bọn Bạch Dã rốt cuộc là đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ họ cũng gặp rủi ro? Cho dù bọn họ gặp chuyện không may, Giang Tuân cũng có thể phát hiện máy bay gặp tai nạn nữa? Với năng lực bản lĩnh cao cường và tính cơ động Trường Hòa Hội Quán, sớm nên phải người đến tìm, làm sao lại đợi đến sáu tiếng còn chưa có gặp người nào? Cảm thấy khó là làm sao đêm nay hắn và Chu Mạch Mạch phải ở chỗ này ngủ qua đêm?

Hắn là không sao cả! Ở chốn hoang dã tìm cách sinh sống đã là bắt buộc trong chương trình học của Ngũ Hành Kỳ Lân, cũng là sở trường của hắn, nhưng thêm một cái Chu Mạch Mạch thật sự phiền não, cái này ông ọ yêu điều tiểu thư ngay cả cắm trại ngoài trời còn có chưa từng thử qua, muốn nàng tại loại địa phương này đợi một đêm, gần như sẽ hù chết nàng.

Gắng sức hít một hơi thuốc, lại trùng trùng điệp điệp mà phun khói ra, tâm tình của hắn chưa từng giống như hiện tại cảm thấy bất lực. Ví bằng chỉ có một mình hắn, phải ly khai cái hòn đảo nhỏ này quả thực không khó, quan trọng là thêm một người trôi buộc rườn ra....

Hắn một mình phiền não, lúc này, gánh nặng của hắn lặng lẽ nhẹ nhàng đi tới phía sau, lấy năng lực nhỏ bé mà phát ra âm thanh cắt ngang dòng suy nghĩ.

“Vũ... Vũ tiên sinh...”

“Làm cái gì?” Hắn tức giận quay đầu lại.

“Ta... Ta... Cái kia...” Nàng cắn môi, muốn nói lại thôi.

“Muốn làm gì nói mau! Ghét nhất bị người khác nói áp a áp ứng!” Hắn xoay người, tâm tình không tốt mà xoa thắt lưng, quát khiển trách.

Nàng hoảng sợ lui về phía sau một bước, đôi môi khẽ run lên, làn hơi nước tràn đầy ở trên khóe mắt.

“Không được khóc!” Thấy nàng lại muốn chảy nước mắt, hắn tức khắc lớn tiếng quát.

Bị hắn quát, nàng cuống quýt mà hít một hơi, quả thực là đem nước mắt ở trên đỉnh chỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ bộ dạng muốn khóc lại không dám khóc đáng dấp nhút nhát rụt rè lại làm cho người có ý chí sắt đá nhìn vào cũng mềm lòng.

Hắn phát cáu mà thảm than một tiếng, khẩu khí không tự giác được mà trở nên ôn hòa một ít.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ta...Ta muốn...” Nàng cúi đầu, nói quanh co úp úp mở mở nửa ngày mới đem được nửa câu nói ra, “Ta muốn đi nhà vệ sinh...”

Vừa mới mở miệng nói ra, sắc mặt nàng tức khắc đỏ ửng thành quả táo nhỏ.

Hắn ngậy người một giây, không khỏi nhin được trở mặt khinh thường: “Muốn đi thì đi đi a!”

“Đi... Ở chỗ nào... Đi?” Nàng xấu hổ hỏi. Cái địa phương này không có nhà vệ sinh, nàng lại không biết nên đi nơi nào thủ tiêu mới tốt.

“Ở đây lớn như vậy, người yêu nơi nào thì ở nơi đó mà thượng lên, làm cái gì mà hỏi ta?” Thật là! Đi cầu tiêu cũng muốn cùng hắn báo cáo?

“Nhưng mà... Nhưng mà.... Ta không dám đi...” Nàng ngấm ngoài động liếc mắt một cái, mặt trời đã xuống núi, bên ngoài tối đen như mực, đâu có chỗ nào nàng còn dám đi ra ngoài?

“Người không dám đi? Khó khăn phải không còn muốn ta cùng người đi?” Hắn trừng mắt nhìn nàng.

Nàng không hé môi lên tiếng, buông đầu xuống khe khẽ điếm một cái.

Giữa đôi lông mày hắn gần như thắt chặt lại, hút một ngụm khí lớn bảo trì bình tĩnh, rốt cục cũng nhận thức.

“Xong, xem như ta thất bại, đi thôi!” Hắn lăm bắm càu nhàu một tiếng, dẫn đầu đi ra khỏi động.

Nàng đi theo phía sau hắn, từng bước một hướng rừng cây đi tới một lùm cây bụi rậm, hắn ngoảnh lại nói với nàng: “Ở chỗ này đi chứ!”

Nàng gật đầu một cái đi tới phía sau bụi cây, hắn xoay người bỏ đi.

“Ngươi... Ngươi đừng đi...” Nàng vội la lên.

Hắn bình tĩnh đứng lại, ngoảnh đầu lại trừng nàng, với một loại thần tình muốn té xỉu nói: “Ta van ngươi! Ta không đi, chẳng lẽ còn muốn ở chỗ này nhìn ngươi?”

“Ta... Ta sợ...” Nàng ngấm bốn phía liếc mắt một cái, run giọng nói.

“Ngươi...” Hai tay hắn khoanh lại trước ngực, hỏi vặn lại: “Vậy ngươi rút cuộc muốn ta làm thế nào? Cùng ngươi đi?”

Nàng vui mừng, sắc trời tối om hắn nhìn không thấy trên mặt hắn lúc này một phiến túng quẩn.

“Có thể... xin... xin ngươi đứng ở phía trước... Quay lưng về phía ta...” Về mặt nàng đồ bưng mà đưa ra nguyện vọng, biết rõ loại sự tình này rất mất mặt, nhưng nàng thà rằng bị hắn chế nhạo, cũng không dám một mình ở lại trong rừng cây này.

Hắn lần thứ hai hít một ngụm ổn định lại bản thân, trừng nàng vài giây, mới nhếch đôi môi lên chậm rãi xoay người.

Có làm hay không? Hắn đường đường là hòa kỳ lân còn phải bồi tiếp một nữ nhân đi vệ sinh...

Tốt lắm, giá sổ sách này phải ghi tạc trên đầu Đàng Tề!

Mặc dù hắn vòng vo, nhưng Chu Mạch Mạch vẫn hiểu được ý tứ không tốt lắm, lè nhè cả buổi rất lâu, chính là không có dũng khí ngay lập tức giải quyết nhu cầu sinh lý.

“Này! Được rồi chưa?” Hắn không kiên nhẫn hỏi.

“Vẫn... Còn không có...” Nàng ấp úng nói.

“Nhanh lên một chút được không? Nếu không nhanh lên một chút, ta đi qua giúp ngươi!” Hắn không biểu tình mà thúc dục kiên đề dọa.

“...là...” Nàng lên tiếng, cẩn thận từng li từng tí dè dặt ngồi xổm giữa bụi cây.

Thật vất vả vội vàng vàng giải quyết vấn đề nan giải của nàng, nàng đứng lên, vừa mới sửa sang lại y phục cho tốt, đột nhiên, Vũ Tuyết Luân thực sự hướng nàng vọt qua, nàng sợ đến hoa dung thất sắc, há mồm kêu lên...

“Ngươi...”

Nhưng động tác hắn nhanh hơn, bàn tay to cấp tốc che miệng của nàng lại, ôm nàng kéo hướng về phía một bên cây đại thụ.

“Im lặng! Có người tới.” Vũ Tuyết Luân bên tai nàng khẽ nói.

Nàng trừng lớn hai mắt, một lòng không ngừng kinh hãi, giật mình mà dán vào lưng của hắn, ngoan ngoãn động cũng không dám động.

Vũ Tuyết Luân sắc bén nhìn chăm chú phía bên trái, hắn vừa mới phát hiện có người đang hướng đi lên núi mà đến, hơn nữa tới không chỉ một người.

Những người này là ai? Từ luồng khí lên ngấm, nghiêm túc kia kéo tới, hắn gần như có thể kết luận người tới cũng không phải là bạn.

Đã không giống bạn, mấu chốt quan trọng kia đã tới rồi, ngoại trừ bọn Hắc Lượng cùng người Tường Hòa Hội Quán, còn có thể có cái gì biết rõ hắn tọa trên đảo? Không, phải nói những người này vì sao biết Chu Mạch Mạch và hắn ở ngay chỗ này trên đảo?

Giống như mọi khi, gặp phải tình trạng này hắn bắt đầu phân tích nguyên nhân hậu quả, từ đủ loại dấu hiệu hắn rất nhanh quy lại ra một cái kết luận cuối cùng, đó chính là những người này “sớm xác định” máy bay hắn sẽ “vừa vặn” gặp phải sự cố, cho nên mới sớm hơn bất cứ ai đi tới trên đảo này sớm hơn bất cứ kẻ nào “giải quyết tốt hậu quả”.

Xem ra, máy bay hắn không phải gặp trục trặc, mà là bị người động thủ động cước...

Thì ra địch nhân sớm bắt đầu hành động, có người muốn sinh mạng Chu Mạch Mạch, đồng thời còn muốn mai táng hắn theo...

Khóe miệng âm u mà dần ra hiện lên trên mặt một tia bị khiêu khích cười tàn nhẫn.

Cũng tốt, hắn chính là đang buồn bực trên cái đảo hoang tẻ nhạt vô vị này! Những người này tới đúng là hắn chẳng những có thể tóm lấy bọn chúng chăm sóc tiêu hao thời gian, phải ly khai nơi này cũng có quá mức buồn chán.

Chu Mạch Mạch cảm giác được lòng bàn tay hắn nhiệt nóng ẩm ướt, hơn nữa giữa ngón tay nhàn nhạt gọn sọng như làn khói, hoà vào nhau tạo ra một

loại khí tức dương cương khiến kẻ khác khiếp đảm sợ hãi trong lòng, hại lòng nàng không còn nghe theo sự sai bảo mà kinh hoàng ở trong lòng ngực.

“Uy! Ngoan ngoan như thế đợi ở chỗ này, đừng lên tiếng, ta đi xử lý mấy người kia.” Hắn đề sát vào tai nàng thấp giọng nói.

Nàng miễn cảm mà run rẩy thoáng cái, toàn thân cứng đờ, đột nhiên đã quên hô hấp.

Hắn... Rất dựa sát nàng! Quả thực tựa như đối với cái lỗ tai của nàng thổi hơi thở vào, cảm giác ngứa ngáy lại rất tốt....

“Này? Người có đang nghe không hả?” Nhìn nàng không phản ứng, hắn mặt nhăn nheo mi lại, đưa bàn tay đang che nàng lại khe khẽ nhấn một cái, cảm khuôn mặt của nàng chuyển hướng về phía hắn.

Vừa chuyển hướng, nàng và khuôn mặt hắn gần như đụng cùng một chỗ, khoảng cách môi hắn tới nàng không đến hai cen-ti-mét, hai người đều là ngẩn ra.

Hai tròng mắt của nàng, so với ngôi sao trên bầu trời vẫn còn sáng lên, trong mắt thoáng hiện qua bộ dạng rất gợi tình, hướng về phía hắn nhấp nháy chìm ngập mà đến!

Tâm hắn xoay mình rung động, hồn vía thiếu chút nữa tan rã.

Nàng thì sợ bị hắn nhìn ra rung động của nàng, vội vã cúi đầu, nhẹ nhàng gạt một cái, bày tỏ nàng nghe thấy lời hắn nói.

Hắn tỉnh thần sa sút mà nhìn nàng, nhất thời không thu lại được ánh mắt, nhưng tiếng bước chân lập tức khiến cho hắn cảnh giác đề phòng, ngừng đầu, phát hiện một người địch nhân đã từ từ tiếp cận son động.

May mà Chu Mạch Mạch, bây giờ bọn họ mới có thể trốn từ một nơi bí mật gần đó tiến hành phản công.

Hắn vừa nhắm liếc mắt một cái cúi đầu phía Chu Mạch Mạch, thấp giọng nói: “Ở chỗ này chờ ta.”

Dứt lời, hắn như con báo ẩn vào trong rừng cây đen tối, kín đáo hướng về phía con mồi của hắn.

Hắn vừa rời đi, khí tức nam nhân bao phủ Chu Mạch Mạch cũng theo đó mà dần dần tan biến, nàng cho rằng sẽ nhả ra khí tức, nhưng rất nhanh phát hiện, hắn không ở bên người nàng trái lại càng thêm khủng hoảng, bóng cây u ám dường như nuốt sống tất cả mọi thứ, nàng căn bản phân biệt không ra hắn rốt cuộc ở nơi nào.

Phút chốc, một tiếng kêu rất nhỏ ở bên phải vang lên, nàng căng thẳng mà cuộn chặt mười ngón tay, mở to hai mắt chờ đợi, đang lo lắng Vũ Tuyết Luân có an toàn hay không, thì phát giác một bóng dáng quen thuộc trong bóng đêm chậm rãi đứng lên, tiếp theo, lại lui hướng về phía con mồi kia.

Ánh trăng giữa tầng mây như ẩn như hiện, nàng mơ hồ chứng kiến Vũ Tuyết Luân trong rừng qua lại như con thoi, tập kích bất ngờ, không lãng phí quá nhiều thời gian đã đem địch nhân cả đám quật ngã.

Thủ đoạn gọn gàng giống như sát thủ chuyên nghiệp trong phim, không để địch nhân có thời gian phản kích lại, trong khoảnh khắc đem tất cả mọi người dọn dẹp.

Nàng lại một lần nữa khắc sâu thấy rõ hắn nhanh nhẹn dũng mãnh, ngày trước, loại nam nhân này toàn bộ đều khiến nàng kinh sợ hoảng hốt, nhưng giờ khắc này, nàng chỉ cảm thấy an tâm nói không nên lời.

Bởi vì chỉ có đủ cường hãn, hắn mới không bị thụ thương....

Không phát hiện tâm tình bản thân đã có sự chuyển biến, nàng chuyển tâm mà nhìn hắn lấy ưu nhã huyền bí bước tới kẹp lấy một đại hán, tiếp đó, khom cây một trận lay động, người đàn ông vạm vỡ kia yếu ớt rồi ngã xuống.

Bốn phía lại trở nên yên lặng, không chút mây may nghe ra dấu vết đánh nhau, nàng tìm không được hắn, không nhìn được từ bụi cây nhô đầu ra tìm kiếm, đúng lúc này, một bàn tay to khỏe đột nhiên từ sau ghì chặt nàng.

“Hừ! Cuối cùng cũng bắt được ngươi!” Người nọ lấy tiếng Hoa quát lên.

“A...” Nàng sợ đến bật ra tiếng thét chói tai, liền mình giãy dụa.

Nhưng gã đàn ông cao lớn khỏe mạnh này đơn giản mà chế trụ nàng, một tay chế trụ hai cổ tay nàng, cũng nắm cầm nàng, cường bách giờ gương mặt nàng lên nhìn hắn.

“Hắc hắc, thật là một tiểu mỹ nhân thanh tú đẹp đẽ, thảo nào Kỳ Lân Vương lại tuyển ngươi làm lão bà...” Hắn lạnh lẽo cười nhạt, tiếp theo, cổ tình hướng về phía bóng tối trong rừng hô to: “Hóa kỳ lân, ngươi đừng né nữa, ta biết đúng với đánh du kích thành thạo, nhưng ngươi dù sao vẫn không thể không quán lão bà tương lai chủ tử ngươi sao?”

Trong rừng dị thường tĩnh lặng, an tĩnh giống như Vũ Tuyết Luân căn bản không có ở nơi này.

“Ta đếm tới ba, ngươi tốt nhất ngoan ngoan thúc thủ chịu trói, bằng không ta đem cái tiểu mỹ nhân yêu điệu này bẻ gãy cổ.” Tay hắn bóp trên cổ nàng,

uy hiếp đe dọa nhìn bốn phía.

“Đừng...” Chu Mạch Mạch thống khổ đau khổ trợn to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên.

“Một, hai...” Người nọ lớn tiếng đếm, ngón tay cũng theo đó mà siết chặt lại.

Xoay mình, một cổ sát khí sắc bén từ phía sau hất kéo tới, hất thất kinh, ngoảnh lại, một cái trường tiên như độc xà hướng thẳng mi tâm hất lao đến.

“Oa!” Hất kinh hãi, buông Chu Mạch Mạch ra, lăn lộn về phía một bên.

“Khụ... khụ... khụ...” Chu Mạch Mạch cũng ngã về một bên, càng không ngừng ho khan cho thông khí.

Độc xà giống như có hiểu biết, lại lần nữa hướng người nọ công kích, hất liên tục né tránh, nhưng không cách nào từ thế tiến công sắc bén né ra, chỉ chớp mắt, con rắn đã quấn lên cái cổ hất.

“Sá...” Hất kinh hãi mà hô to, nhưng tiếng la im bật mà không thể phát ra nữa, bởi vì cái “Độc xà” kia đã tự động buộc chặt, ngăn chặn bầu không khí trong cơ thể hất. Trợn mắt không nói gì, toàn thân hất thiếu dưỡng khí mà giật giật, lúc này đây mới phát hiện thít chặt trên cổ hất không phải là rắn, là sợi roi da, mà roi da ở đầu khác chính là Vũ Tuyết Luân đang nắm giữ trong tay.

Đối diện hỏa kỳ lân Vũ Tuyết Luân trong truyền thuyết cười mỉm, cười đến mức giống như một tử thần.

Lúc này mới hoảng sợ kinh hoàng thừa nhận, Ngũ Hành Kỳ Lân quả nhiên mỗi người người mang tuyệt kỹ, hất ngay cả lúc nào đến phía sau cũng không biết....

“Ta đếm tới ba, nói ra ngươi là người nào phái tới.” Vũ Tuyết Luân buông ra trường tiên, lấy thanh âm rét lạnh khiến người khác phát run nói.

“Vù vù... Khụ khụ khụ...” Cái cổ hất đau đến gần như muốn bất tỉnh, nhưng lại ngang ngạnh mà nói: “Ta sẽ không nói...”

“Một, hai, ba! Đã đến giờ a!” Ta không có tính nhẫn nại.” Vũ Tuyết Luân hung ác nham hiểm cười, tay vung lên roi da, tầng tầng lớp lớp tỏa ra.

“Bá! Bá! Bá!” Liên tục ba tiếng, roi nhanh chóng hướng trên người hất quật xuống.

“Oa...” Hất đau đến hết lên, trên mặt đất lăn lộn.

Chu Mạch Mạch thấy hết hồn hãi hùng khiếp vía, Vũ Tuyết Luân khai triển, hạ thủ không lưu tình chút nào, phản bá đạo điên cuồng kia diện mạo thực sự hảo hảo dọa người...

Người nọ gần như bị đánh cho da tróc thịt bong, nhịn không được hô to: “Đừng đánh! Đừng đánh! Ta nói! Ta nói...”

Vũ Tuyết Luân thu hồi, tiến lên kéo áo hất, một tay lấy hất lên. “Nói!”

“Ta là...” Hất nói đến phân nửa, một tên bắn lên đột nhiên từ trong rừng bắn ra, trực tiếp bắn trúng não sau hất, toàn thân chấn động, nghẹn họng nhìn trần trời, về mặt kinh hoàng.

Bên cạnh Chu Mạch Mạch chứng kiến một màn tàn nhẫn này, mặt trắng xanh, hoảng sợ mà ngã ngồi dưới đất, trợn lớn hai mắt, thật lâu phát không ra tiếng.

Vũ Tuyết Luân trong lòng nghiêm nghị, thầm kêu không ổn, hất bỏ qua đại hán kia, không chút nghĩ ngợi xoay người về phía Chu Mạch Mạch ngây ngốc ngồi dưới đất, ôm nàng lần mình đến bên cạnh, ngay lúc đó, liên tiếp hai mũi tên phá không mà đến, cắm vào chính giữa thân cây bên cạnh bọn họ.

“Shit! Hoá ra vẫn còn có một tên lợi hại!” Hất chửi thề một tiếng, để tay sau lưng nắm lên Chu Mạch Mạch còn muốn chạy, nhưng phát hiện nàng quá mức sợ hãi mà xui xẻo vô lực.

“Đứng lên! Ở tại chỗ này rất nguy hiểm!” Hất quát khẽ nói.

Nàng căn bản không có nghe thấy hất nói, vẫn vùi lấp trong ác mộng giết chóc đáng sợ ban nãy kia.

“Này! Bình tĩnh một chút, muốn sống thì theo ta đi!” Hất mạnh mẽ kéo nàng, cố sức lay động bờ vai nàng.

Thần trí nàng từ trong sợ hãi bị kéo lại, nhưng về mặt vẫn chấn kinh bất lực.

Nơi này rốt cuộc là địa phương nào? Nàng đến tột cùng đi tới chốn quái quỷ gì? Ở trong lòng nàng không ngừng hỏi, nước mắt lại lại đảo quanh.

“Đi mau!” Hất không để nàng có thời gian sợ hãi, cầm tay nàng chạy như điên.

Tên xạ thủ thần kia ẩn núp tựa hồ đã ở phía sau không ngừng truy đuổi, đáng sợ chính là hất cho dù chạy, phát bắn tên vẫn như cũ tinh chuẩn không gì sánh được, nếu không có Vũ Tuyết Luân động tác nhanh nhẹn, mang Chu Mạch Mạch từng cái tránh né, sợ rằng sớm đã dính tiễn.

Nhưng bởi vì Chu Mạch Mạch quan hệ, hành động Vũ Tuyết Luân vẫn còn bị ảnh hưởng, vài lần tên bắt tới nguy hiểm mà sát qua bên người hắn, loại này vừa chạy vừa chịu đòn tình hình thực tế làm hắn rất tức giận, từ trước đến nay truy đuổi săn bắn, khi nào hắn phải chặt vật mà trốn đi nơi khác?

Lúc này, hắn phát hiện bên trái có một khe núi đá hẹp dài, trong đầu vừa chuyển, kéo Chu Mạch Mạch trốn vào trong khe núi. Khe đá không lớn, bọn họ chặt chẽ dán vào mới có thể ẩn thân, bởi vậy hai người gần như là mặt đối mặt, giống như thân thiết mà dán chặt vào nhau.

Chu Mạch Mạch xấu hổ lại không giải thích được, ngẩng đầu muốn hỏi: “Vũ...”

“Hừ! Đừng nói.” Hắn muốn nàng chó có lên tiếng, chú ý động tĩnh phụ cận.

Mặt nàng hồng mà ngậm miệng lại, buông hạ hai mắt, không dám dùng sức hít thở, bởi vì trong ngực hắn rắn chắc kiên cường chính đang mâu thuẫn bản thân mình, nàng sợ một khi hít thở hai người sẽ càng chặt chẽ dán vào phải chặt như thể quả thực là muốn mê hoặc sinh mệnh...

Chết tiệt! Cái thần xạ thủ kia làm sao còn không mau hiện thân? Hắn tự chủ cũng nhanh dùng hết!

Ở trong lòng âm thầm nguyện rủa, hắn nhìn vào rừng cây, chỉ mong địch nhân mau hiện thân.

Đúng lúc này, một người hắc y nhân im bất đi ra rừng cây, tay hắn nắm trường cung, tên đã trên dây, thỉnh thoảng lại hướng về phía xung quanh nhắm vào, dường như đang tìm hành tung Vũ Tuyết Luân và Chu Mạch Mạch.

Vũ Tuyết Luân nheo mắt lại, nhìn chăm chú nam tử độc nhãn rất xa lạ trước mắt, bỗng nhiên nhớ tới Giang Tuân nói “Tổ chức thần bí” Quả nhiên là hướng Tường Hòa Hội Quán mà đến, kia hắn nên hảo hảo “Thăm hỏi” người khác một chút, mới sẽ không mất lễ phép.

Âm thầm cười nhạt, hắn kiên nhẫn chờ đợi nam tử kia đi vào phạm vi công kích, lại lao ra khe đá, dương tay hướng đối phương rút một roi.

Độc nhãn nam kia phản ứng cũng mau, trên mặt đất lăn mình một vòng, trong tay mũi tên nhọn hướng hắn bắn ra.

Trong tay hắn trường tiên run lên, cuốn trở về phá hủy tên dài, tiếp theo, roi da lại linh hoạt mà thẳng lấy mi tâm độc nhãn nam, độc nhãn nam hoảng hốt, khuỷu tay ngăn cản, nhưng chỉ là vào chỗ trống không, cổ tay hắn âm thầm dùng lực, trường tiên uốn cong, giống như phi xà sóng sò sò, hướng trước ngực độc nhãn nam từ căn một miếng ngoan ngoãn...

“Bá!”

Trước ngực bị lấy ra một cái huyết nhục vỡ tung, đau đến hắn liền thối lui ba bước, ôm ngực thở dốc.

“Đừng... Trên đường nghe đồn Ngũ Hành Kỳ Lân ‘Hóa kỳ lân’ đúng là cao thủ dùng tiên, quả nhiên danh bất hư truyền.” Hắn trừng Vũ Tuyết Luân nói.

“Đĩ nhiên.” Vũ Tuyết Luân cuồng vọng mà nhìn chăm chú hắn. Độc nhãn nam này ước chừng ngoài ba mươi, người Châu Á, một đầu cao lớn trắng kiện, khuôn mặt vuông vắn vuông vắn kiên cường bất khuất, toả ra khí âm ngoan ngạnh.

“Chỉ bất quá, ngươi cũng vô pháp còn sống mà rời khỏi chỗ này.” Độc nhãn nam lạnh lùng nói.

“Có phải không? Những lời này nên hướng ngươi nói mới phải, ta không phải không thể đi, hơn nữa, ta còn phải giẫm lên thi thể của ngươi mà rời khỏi.” Hắn cuồng tiếu, cuốn lấy trường tiên trong tay hướng về phía trước vung lên, kích một tiếng trống rỗng.

Độc nhãn nam sắc mặt trầm xuống, rút ra tiễn trên lưng, đặt trên cung, trực tiếp hướng về phía Chu Mạch Mạch. “Ta đây trước hết giết vị này phụ nhân tương lai Kỳ Lân Vương...” Vũ Tuyết Luân cũng không lo lắng, từ trong túi áo xuất ra một viên hắc tử hướng về phía hắn tiếp theo chém ra trường tiên đánh trúng viên kia trong nháy mắt xoay mình nổ mạnh.

Độc nhãn nam thất kinh, không kịp né tránh, tay bên phải kéo cung cũng bị vạ lây vết máu loang lổ, gần như phá hủy, không còn nữa điểm dùng lực.

“A...” Hắn trầm giọng đau nhức hô, ngã ngửa về phía sau.

“Nói kẻ chỉ đạo ngươi có lẽ đã quên nói cho ngươi, hóa kỳ lân ta còn có một sở trường khác... dụng bom!” Vũ Tuyết Luân lạnh lùng cười, nhắm phía hắn, đoạt được trường cung, một quyền đánh về phía quai hàm.

Độc nhãn nam đã trúng một cái trọng quyền, ngã về phía sau lăn trên mặt đất, Vũ Tuyết Luân đang muốn tiến lên bồi thêm một kích, phút chốc, một hồi âm thanh kỳ quái khuấy động nhanh nhạy của hắn, hắn quay đầu vừa nhìn, bất ngờ trông thấy một tia hồng ngoại đã nhắm ngay Chu Mạch Mạch trốn ở khe đá, tâm trạng hoảng hốt, chân dài nhảy một cái, nhắm phía Chu Mạch Mạch, trong tích tắc, một tiếng súng tiêu tan vang lên, hắn chỉ cảm thấy thất lưng một trận bỏng nóng, cơ thể thoáng qua một cái.

Chu Mạch Mạch bị biến hóa đột nhiên tới hù dọa choáng váng, nàng sửng sò tại chỗ, trong đầu hỗn loạn.

Lúc này trong rừng truyền ra một tiếng thanh niên tuổi còn trẻ gần như quen thuộc non nớt quất, “Đừng động, rút lui!”

Độc nhãn nam nghe thấy âm thanh này, lập tức đứng dậy chạy vào rừng cây, tiêu thất trong bóng tối.

“Đáng giận! Ngươi đứng lại đó cho ta...” Hắn đuổi vài bước, nhưng bởi vì vết thương bên hông quá mức đau đớn rồi ngã xuống.

“Vũ tiên sinh! Người...” Chu Mạch Mạch lúc này mới thất kinh từ trong khe đá vọt ra, đưa tay đỡ lấy hắn.

Nhưng mà, khi nàng đụng chạm đến bên hông hắn, một cổ ẩm ướt ấm nóng chảy dài trên tay nàng, nàng đưa tay lên vừa nhìn phát hiện tất cả đều là huyết, nhất thời toàn thân run rẩy, toàn bộ lý trí trong nháy mắt sụp đổ.

Này không phải là thế giới mà nàng biết đến, nơi này là địa ngục là địa ngục đáng sợ...

“A...” Cả ngày chân kinh tích lại, một môi rã rời, sợ hãi, lo âu toàn bộ hóa thành một đạo thê lương khóc gọi.

“UY uy...” Hắn vô lực mà trừng liếc mắt một cái, rốt cuộc là hắn thụ thương? Hay là nàng thụ thương?

Nàng trừng bàn tay tràn đầy máu tươi trong tay, nhưng vẫn mắc chứng cuồng loạn mà thét chói tai.

Hắn nhăn mi lại, chịu đựng đau nhức, đứng dậy nắm bả vai của nàng hét lớn: “Đừng kêu! Chu Mạch Mạch, ngừng!”

Nhưng nàng nghe không được, cũng nhìn không thấy, như một ác mộng, giường đôi mất hai dòng lệ nóng không ngừng tuôn rơi, giống như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt sợ hãi trong lòng nàng nỗi mạnh.

Hắn nhìn không được, bỗng chốc nắm lấy khuôn mặt nàng, môi không khống chế được gắng sức hôn trên hai phiến môi lạnh giá kia của nàng.

Hắn dụng ý rất đơn giản, một là ngăn chặn tiếng kêu sợ hãi của nàng làm cho bên tai hắn thanh tĩnh, hai là làm cho nàng cái ngốc tử này ý thức tỉnh lại.

Đây là hắn phương pháp tốt nhất đối phó chứng cuồng loạn của nữ nhân, đến nay chưa từng mất hiệu lực qua.

Quả nhiên, Chu Mạch Mạch an tĩnh lại, nhưng nàng là bị bất tỉnh linh hồn sợ đến kinh ngạc mất trọn tròn, nhiệt khí ẩm áp từ đôi môi hắn mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể nàng, gọi thần hồn của nàng trở về, nhưng cũng đồng thời quấy rối tinh thần của nàng, nàng trừng mắt to, dờ ra mà nhìn hắn, mạch suy nghĩ có điểm hỗn loạn, có điểm hoảng hốt ngẩn ngơ.

“Bình tĩnh một chút chưa? Thật là, người thật đúng là phải gọi...” Hắn ngẩng đầu, đang muốn chế giễu nàng một phen, thế nhưng vừa nhìn thấy nàng mang khuôn mặt giảo mỹ, cùng với ánh mắt có chút hoang mang bối rối mềm yếu, còn có đôi môi không nói gì hé mở mê người, tiếng hắn lại phút chốc tiêu thất, cả người tựa như ma lại cũng vô pháp dời ánh mắt đi.

Trong cơ thể có cái gì đó đang sôi trào, hắn biết rõ, nếu như hắn đủ lý trí nên đem nó tiêu diệt, nhưng mà, trải qua một đêm lăn qua lăn lại, hắn buộc chặt đã đạt đến điểm tới hạn, hắn cần phải tự cởi bỏ bớt ra, cần phải phát tiết...

Vì vậy, hắn không chút may mắn nào mà kiềm chế bản thân muốn hôn kích thích nàng, cúi đầu lại lần nữa đã nhiều hơn sáu tiếng đồng hồ đến khiêu chiến ý chí hắn cuồng dã cuồng dã mà lấy đi thứ ngọt ngào bên trong địa phương kia.

Trái tim nàng đều rung động giống như búp hoa đang nứt ra, từ trước đến giờ không nghĩ tới muốn kháng cự lại, cũng không có khí lực chống cự, những gì mẹ giáo huấn tất cả đều từ trong đầu biến mất, nàng đã quên bản thân là ai, đã quên Kỳ Lâm Vương là ai, đã quên hôn sự, thậm chí lại một lần nữa cảm nhận được ẩm áp của hắn, muốn được hắn mạnh mẽ ôm chặt, muốn trong lòng hắn hưởng thụ chỉ chốc lát cảm giác an toàn...

Nàng sợ hãi mà tiếp nhận đầu lưỡi hắn xâm chiếm và công kích, dịu dàng mà e lệ mặc hắn ta cần ta cứ lấy, loại phản ứng này ngây ngô cùng hồn nhiên trong sáng chân thật triệt để khơi mào trong cơ thể hắn lửa hừng hực, tâm tư điên cuồng lay động, hắn không để lại một tia khe hở mà mãnh liệt hôn lên nàng, hoàn toàn đem Đẳng Tế cùng nhắc nhở của Giang Tuân vứt qua sau đầu.

Bọn họ hoàn toàn đã quên hiện thực tất cả mọi thứ, thật sâu sa vào tình trong nóng cháy, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại có hai người, mãi đến khi cánh quạt máy bay trực thăng tiếng động cơ vang lên trên đầu bọn họ quanh quẩn, đèn pha cường lực chiếu sáng bốn phía, bọn họ mới từ mộng ảo ngán ngủ này giật mình tỉnh giấc!

“Thiếu gia!” Trên máy bay trực thăng truyền đến tiếng gào của Hắc Lượng.

Thanh âm Hắc Lượng kéo lý trí Vũ Tuyệt Luân trở lại, hắn phút chốc đẩy Chu Mạch Mạch ra, lui về phía sau một bước, nhìn chăm chú nàng, trên mặt tồn tại biểu tình kỳ quái lại phức tạp.

Chu Mạch Mạch kinh động mà nhìn hắn, lại ngẩng đầu nhìn Hắc Lượng trên máy bay trực thăng, đột nhiên tỉnh ngộ mình làm cái gì, cảm giác xấu hổ cùng tội lỗi tự trách mình nhất thời hiện lên trong đầu, làm nàng lúng ta lúng túng.

Vừa mới tỉnh cảm mãnh liệt bọn họ tránh ánh mắt của bên kia, đều trầm mặc không nói.

Không lâu sau, máy bay trực thăng đưa bọn họ hai người ly khai hòn đảo không người này, chuyến phiêu lưu nhỏ nhỏ rất cực cũng kết thúc, thế nhưng, tiềm tàng tại Vũ Tuyệt Luân và Chu Mạch Mạch kia sóng ngầm mãnh liệt, đang dần dần vượt quá cảnh giới, sẽ tràn thành thảm họa...

Chương 4

Chu Mạch Mạch ngồi yên trong phòng của khách sạn Bốn Mùa nổi tiếng tại mạo nghi đảo, ngẩn ngơ nhìn đại dương xanh thẳm gần trong gang tấc ngoài cửa sổ, chỗ sâu nhất trong đáy lòng luôn có loại cảm giác trống rỗng, giống như trong thân thể có một bộ phận nào đó bị thất lạc, ủ rũ không có tính thần.

Từ tiểu đảo hoang vu trở lại nếp sống mới của mạo nghi đảo đã hai ngày, ngày đó sau khi Hắc Lượng tìm được nàng và Vũ Tuyết Luân, đã đem bọn họ về khách sạn nghỉ ngơi, nàng ngủ suốt hơn một ngày mới tỉnh lại, chỉ là thân thể cùng tinh thần tuy mệt mỏi rồi nhưng vẫn duy trì tiếp tục, cả người có vẻ vô thần.

Từ khi vào khách sạn, nàng không nhìn thấy Vũ Tuyết Luân, nàng phi thường lo lắng cho thương thế của hắn, căn cứ vào lễ phép, nàng hẳn nên đi thăm hắn, nhưng là, nàng ngay cả dừng khí đối mặt hắn cũng không có, vừa nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt kia, nghĩ đến chính mình không có phản kháng mà đáp lại hắn, nàng không có mặt mũi nào mà đi ra khỏi phòng.

Nàng thực xin lỗi Đằng Tế, thực xin lỗi mẫu thân, rõ ràng đã có hôn ước, nàng lại hồn nhiên cùng nam nhân khác hôn đến quên mình, mà nam nhân này trong lai lại là hảo huynh đệ của vị hôn phu...

Thực kém coi! Chu Mạch Mạch, người thực sự quá kém coi!

Che lại khuôn mặt, nàng không ngừng mà tự trách, sám hối, thật hy vọng hết thảy chưa từng phát sinh...

Chính là, tại lúc hối hận rất nhiều, nàng không khỏi hoang mang, Vũ Tuyết Luân vì sao muốn hôn nàng? Là vì muốn trấn an cảm xúc của nàng ư? Nhưng mà kích động điên cuồng hôn nàng như thế không giống bình thường trấn an a! Một chút cũng không giống...

Nghĩ đến nụ hôn sờ hữu mà độc đoán, hai má nàng không khỏi hơi hơi nóng lên, không khí trầm lắng, trái tim không yên phận lại bắt đầu mãnh liệt rung động.

Tuy rằng cố gắng muốn quên, nhưng vẫn năm lần bảy lượt nhớ tới Vũ Tuyết Luân cương mãnh đoạt lấy hơi thở của nàng, hắn ánh mắt thâm thúy mê người, đôi môi áp hữu lực, cùng bàn tay mạnh mẽ an toàn...

Lão thiên! Nàng vì sao hội đem những chi tiết đó nhớ rõ ràng như vậy?

Nàng kinh ngạc nhảy dựng lên, bối rối ở trong phòng đi tới đi lui, cố gắng đến tuyệt vọng thoát khỏi những hình ảnh ở trong đầu, nhưng nàng càng thấy rõ ràng, ngay cả nụ hôn cũng ngọt ngào hơn, giống như dầu ăn vĩnh cửu trong bất cứ trường hợp nào cũng không thể phai mờ!

- "Ta là làm sao vậy?" Nàng đứng trước gương nhìn chăm chăm bên trong chính mình, không nghĩ ra vì sao nàng không thể quản được chính mình tìm đập, quản không được chính mình suy nghĩ, càng quản không được chính mình cảm giác.

Lẽ nào... Nàng thích Vũ Tuyết Luân?

Một ý tưởng hiện ra trong trong đầu nàng, nàng ngay lập tức sợ hãi mãnh liệt lắc đầu.

Không! Không có khả năng! Cũng không thể! Người nên ở trong lòng nàng là Đằng Tế, là vị hôn phu tương lai của nàng, nàng phải trong sạch mà gả Đằng gia, sau đó trung thành làm vợ của Đằng Tế, làm sao có thể đối với nam nhân ngoài Đằng Tế động tâm?

Đúng, đây chẳng qua là nàng nghĩ ngợi lung tung, có lẽ khi ở tiểu đảo quá sợ hãi, nàng mới làm ra chuyện không thể như vậy, nhất định là như vậy...

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của mình, nàng hết lần này đến lần khác về phía bản thân mình nghiêm chỉnh thanh minh, nụ hôn ấy chẳng qua chỉ là một sai lầm, một sai lầm, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Nàng gật gật đầu, rốt cục thuyết phục chính mình tin tưởng vào cách nói này, trong nỗi sợ hãi đó, biết bao nhiêu người có thể làm ra hành động thất thố, nàng chẳng qua tâm tình quá mức kích động mà thôi...

Vừa an ủi được trái tim bé nhỏ, một trận gõ cửa dồn dập, nàng tiến lên mở cửa ra, Vũ Tuyết Luân rõ ràng đứng ở ngoài cửa.

Nàng ngẩn ngơ, trái tim thật vất vả mới khôi phục được tinh thần giờ như thất lại.

Hắn mặc bộ quần áo vải lạnh màu nâu, phần eo nửa người trên quần băng, trên vai tùy tiện khoác một chiếc áo sơ mi, nguyên bản là tóc ngắn vuốt lên lúc này lòa xòa buông xuống, thiếu đi một phần kiên cường cứng rắn, nhưng lại thêm phần trẻ con, khuôn mặt tuấn tú nhất thời càng thêm mê người.

Nàng bất giác nhìn chăm chú vào bờ môi của hắn, ngây ngẩn phát ngốc.

-”Này, ngày ngày ra đó làm gì? Để cho ta đi vào!” Vũ Tuyết Luân nhăn mũi, không hờn giận nói.

-”Ách...là...” Nàng kích động cúi đầu tránh ra, nhịp tim vừa mới bình ổn lại tiếp tục đập loạn.

Vũ Tuyết Luân về mặt giận dữ đi vào trong phòng, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Chắc, tiểu tử kia muốn tới cũng không nói sớm một chút, hân nếu lo lắng liền chính mình đi đón người là được rồi, làm lãng phí của ta thời gian, còn hại ta vô duyên vô cớ tổn thất một phi cơ...”

-”Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì sao?” Nàng không hiểu hân đang nói gì.

-”Hành lý của người toàn bộ đã ngâm nước, ta đã kêu Hắc Lương đi mua giúp người quần áo, người trước tiên trang điểm một chút, bằng không chờ một lát nữa hân thấy người sắc mặt nhợt nhạt, làm không tốt còn tưởng rằng ta khi dễ người...” Vũ Tuyết Luân không có trả lời, trực tiếp đi về phía nàng, cúi đầu đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc của nàng.

Chẳng qua chỉ là một nữ hài tử, yếu đuối, không cá tính, mau khóc, hân làm sao có thể thích nha đầu này, hân tám phần là hồ đồ mới hôn nàng.

Nếu nàng hiểu lầm cái gì, cùng Đằng Tế cáo trạng, nếu thế...

-”Này, ta cũng không “khi dễ” người, đúng không? Tối hôm đó chuyện thuận túy chỉ là chúng ta đôi bên tâm tình không tốt mà phát tiết thôi, không có các nhân tố khác bên trong, đúng hay không?” Hân cố ý tăng thêm ngữ khí.

Nàng ngẩng đầu nhìn hân, hiểu những điều hân đề cập đến là cái gì, cũng biết cách nói của hân là cho bọn họ hai người một lối thoát, nhưng là...Nhưng là lòng nàng vì sao lại đau đớn thế?

-”Đúng là...chuyện đó cũng đừng nhắc lại, ta đã quên rồi.” Nàng cố sức gạt bỏ mà tươi cười, thuận ý từ của hân trả lời.

Nàng đơn giản chỉ là trả lời ngược lại, làm cho hân có điểm không phải tư vị, nhũn mảy, có chút giận dữ nói: “Không sai, quên đi, người gặp mặt Đằng Tế cái gì cũng không nên nói.”

-”Gặp hân? Đằng...Đằng Tế muốn tới?” Nàng ngạc nhiên trừng lớn hai mắt, trong lòng chấn động mạnh.

-”Hân đã đến Đan Hương Sơn, đại khái là nghe được người gặp chuyện không may, đặc biệt chạy đến đón người.” Hân lạnh lùng thốt. Vừa rồi nhận được điện thoại của Đằng Tế, hân mới biết được Đằng Tế thậm chí đến Hawaii, xem ra hân dường như rất để ý Chu Mạch Mạch...

-”Hân...Hân đến đây?” Nàng không biết nên như thế nào, trong lòng có chút khẩn trương, Đằng Tế cư nhiên đích thân đến đón nàng!

-”Đúng, vừa rồi hân từ sân bay gọi điện đến đây, người tự mình sửa sang một chút đi! Nếu vẫn giữ thần sắc như thế này, cẩn thận hân không cần người, đem người lưu.” Hân cố ý chán ghét liếc nhìn nàng một cái.

Vũ Tuyết Luân lại trở về như lúc vừa gặp, thật độc ác! Nàng đối với hân như vậy không thể chống đỡ được, chỉ có thể buông vũ khí đầu hàng, thấp giọng đáp: “Đúng là,”

Thấy nàng đối với những lời nói quá đáng của hân luôn nhẫn nhục chịu đựng, hân càng thêm nhũn mảy.

-”Người a! Không nên bày ra bộ dạng nhu nhược hèn nhất đó được không? Người khác nói cái gì người đều trả lời “đúng là”, “tốt”, “ta hiểu được”... Người không thể cương ngạnh một chút sao? Nữ nhân người ta vừa độc lập lại có chủ kiến, thành thực mà quyến rũ, các nàng nghĩ muốn cái gì, muốn làm cái gì toàn bộ bằng ý thức ý tưởng của chính mình, cái loại nữ nhân như thế mới có mị lực, không giống người, người căn bản chính là...” Hân không nhịn được nói một tràng dài, cho đến khi phát hiện ra nàng hốc mắt ửng đỏ mới im bặt.

-”Thực xin lỗi...Ta chính là yếu đuối vô năng...lại mau khóc...Không giống...” nữ nhân của người...” Nàng liếc mình đem lệ nuốt trở về, không biết vì sao cảm thấy từ trong miệng hân “nữ nhân của ta”, bốn chữ hạo chói tai.

Hân mím chặt đôi môi, ngực tắc nghẽn.

Chậc! Mỗi lần nhìn thấy nàng khóc tâm tình liền không tốt, hân quả nhiên chán ghét loại nữ nhân khóc suốt mướt này.

-”Quên đi, người hèn nhất yếu đuối, thích khóc hay không thích khóc cũng chẳng liên quan đến chuyện của ta, dù sao Đằng Tế cũng muốn kết hôn với người, nói không chừng hân lại thích bộ dạng này của người.” Hân thoải mái xoay người, chuẩn bị rời đi.

-”Xin đợi...Chờ một chút...” Nàng đột nhiên gọi hân lại.

-”Làm sao?” Hân không kiên nhẫn quay đầu trừng nàng.

-”Thương thế của người...đã tốt hơn nhiều chưa?” Nàng sợ hãi hỏi, nàng năm lần bảy lượt nhớ đến máu hân toàn bộ dính đầy bàn tay nàng ảm áp, cái loại cảm giác sợ hãi cùng mùi máu tươi nồng đậm phảng phất không gạt đi được, không ngừng mà xâu xe lục phủ ngũ tạng của nàng.

-”Chẳng qua chỉ là bị thương ngoài da thôi, không chết được!” Hân khẽ gắt.

-”Phải không? Vậy là tốt rồi...” Nhìn hân có thể như vậy kiêu ngạo cuồng phách đi đến phòng nàng, thương thế hân là cũng không có gì đáng ngại.

-”Nguyên lai ngươi cũng rất quan tâm ta hả?” Hần dựa vào cánh cửa, trào phúng nhíu mày.

-”Đương nhiên... Ngươi vì ta mà bị thương, ta...” Nàng nhìn lên bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, vội vàng né tránh.

-”Đúng, ta là vì ngươi bị thương, nhưng ngươi cũng đừng để ý, bởi vì đây là phần tình nghĩa, ta tuyệt đối vì Đằng Tế mà làm...” Hần cười lạnh, nhưng lời còn chưa dứt, cửa phòng đột nhiên mở ra, tiếp theo, hắn nghe thấy thanh âm mà trong đời hắn không muốn nghe nhất.

-”Ngươi nhắc đến ta là muốn làm cái gì?”

Hần biến sắc, xoay người trừng Đằng Tế, không nghĩ tới hắn sẽ đến nhanh như vậy.

Đằng Tế mỉm cười liếc hắn một cái, thân nhiên đi vào trong phòng, cũng không quản nơi này là đảo Hawaii, hắn vẫn nghìn năm không thay đổi một thân trường bào màu trắng, tóc dài buộc phía sau gáy, rất giống đàn ông Trung Hoa từ thế kỷ thứ chín, thứ mười, tiêu sái phiêu dật, phong tình khác biệt.

Chu Mạch Mạch vừa thấy hắn, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, đáy lòng đối với hắn phần kính sợ cùng bờ ngỡ, cảm giác ngay lập tức có con lạnh xuyên qua sống lưng nàng, khiến nàng run nhè nhẹ.

-”Mạch Mạch, ngươi nhất định là rất sợ hãi, phải không?” Đằng Tế đi hướng nàng, khẩu khí cực kỳ ôn nhu.

-”Đằng... Đằng tiên sinh...” Ở trước mặt hắn, nàng lại có chút lắp bắp.

-”Gọi ta Đằng Tế là được.” Đằng Tế cười nói.

-”Vâng...” Nàng lời nói kính cẩn nghe theo vừa thốt lên xong, không khỏi liếc nhìn Vũ Tuyết Luân, quả nhiên, hắn chính là đang lấy ánh mắt khinh thị, chế nhạo nhìn nàng.

-”Sắc mặt của ngươi thực sự rất kém, nhất định là rất sợ hãi phải không? Có hay không hảo hảo nghỉ ngơi?” Đằng Tế vừa nói vừa vươn tay khẽ vuốt ve hai má của nàng, tự nhiên giống như sớm cùng nàng phi thường đã quen.

Vũ Tuyết Luân nhìn động tác nhỏ của hắn, ngực bỗng dưng nảy lên một trận co rút, khuôn mặt tuấn tú bao trùm bởi một tầng mây tối.

Chu Mạch Mạch bỗng thấy ngực đập thành thịch, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ hiện lên một tia bài xích, nàng nhìn Đằng Tế, chống lại cặp lãnh đông từ của hắn, tâm run lên, rất nhanh lại cúi đầu.

-”Ta không sao...” Nàng thấp giọng ngập ngừng, rất sợ hắn phát hiện ý nghĩ của nàng. Rất nhanh sẽ kết hôn, nàng làm sao có thể không cho hắn đụng chạm? Hắn sắp là chồng của nàng à! Tuy rằng... Tuy rằng bọn họ chỉ gặp qua một lần...

Đằng Tế đáy mắt có hai điểm biến hóa kỳ lạ, hòa quang chớp động, bắt quá chỉ trong chớp mắt.

-”Không có việc gì là tốt rồi, nếu ngươi vì vậy có cái gì sơ suất, ta cũng không có cách nào ăn nói với mẫu thân ngươi.” Hần nói rồi quay đầu hướng Vũ Tuyết Luân: “Tuyết Luân, thực cảm ơn ngươi liều mình bảo hộ thể tử tương lai của ta.”

Thê tử tương lai...

Vũ Tuyết Luân mi phong hơi trầm xuống, thần sắc đông lạnh nói: “Không khách khí.”

-”Ngươi hôm nay tâm tình tựa hồ không tốt lắm.” Đằng Tế tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn.

-”Không, tâm tình ta đặc biệt tốt, ngươi nếu đã tới, thì chính mình bảo hộ Chu Mạch Mạch, trách nhiệm của ta đã xong, ngày mai ta trở về Thượng Hải.” Vũ Tuyết Luân cố ý nói như bỏ qua được phiền toái.

-”Gấp cái gì? Mạch Mạch bị kính sợ, ta chính là hy vọng nàng ở đây du ngoạn vài ngày, tâm tình dịu đi một chút, ngươi cũng lưu lại tịnh dưỡng đi!” Đằng Tế lại nói.

-”Muốn ngoạn các ngươi tự mình du ngoạn, ta mới lười cũng các ngươi nghỉ phép.” Hần hừ lạnh.

-”Ta lần này ra ngoài không mang theo bất luận kẻ nào, ở đây trong thời gian này rất cần các ngươi bảo vệ, ngươi liền lưu lại đi!” Đằng Tế tuy rằng vẻ mặt vẫn thực ôn hòa, nhưng là khẩu khí phi thường cương quyết.

Vũ Tuyết Luân đương nhiên nghe ra được câu này của hắn là “mệnh lệnh”, trong mắt lửa giận chợt lóe, con giận giữ bức thẳng tới não.

Này xú tiểu tử, việc như vậy mà cũng yêu cầu hắn đảm nhận, đáng giận...

-”Được rồi, ngươi đi trước nghỉ ngơi đi! Thông báo cho Hắc Lượng và Bạch Dã, bảo buổi tối mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, ta mời khách, thay mọi người an ủi.” Đằng Tế cười nói.

-”Chúng ta buổi tối không rảnh.” Hần mới lười cùng Đằng Tế ăn cơm.

-”Không rảnh cũng phải đến, người không cảm thấy phải có trách nhiệm tí mĩ báo cáo một chút tình hình phát sinh ngày hôm trước cho ta sao?” Đàng Tề sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Hắn trừng mắt, trong lòng hiểu được Đàng Tề chính là không cho qua hắn, nhất thời khí giận công tâm, xoay người bước đi, không ngờ khẽ động phần eo, miệng vết thương truyền đến một trận đau đớn, hắn cước bộ dừng lại, dựa vào tường thở dốc.

-”A! Vũ tiên sinh, người làm sao vậy...” Chu Mạch Mạch kinh hô một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo âu nhìn hắn.

-”Ta không sao.” Vũ Tuyết Luân hừ lạnh, cố gắng chống đỡ thân thể.

-”Muốn hay không kêu bác sĩ đến xem sao...” Nàng vội la lên.

-”Không cần!”

-”Nhưng là người...”

-”Ta nói ta không sao, người thật phiền phức!” Không biết vì sao, nàng càng quan tâm hắn, hắn trong lòng lại càng thêm giận dữ.

-”Thực xin lỗi...” Nàng vội vàng áy náy.

-”Lại nữa rồi! Còn nói xin lỗi, ta nghe mà thấy phiền!” Hắn tức giận trách cứ.

-”Ta xin lỗi...A!” Nàng vừa nói lại phát hiện chính mình lặp lại câu mà hắn kiêng kị, lập tức che cái miệng nhỏ nhắn, dùng một đôi mắt vô tội nhìn hắn.

-”Người thật sự là...” Hắn thực sự chịu không nổi ánh mắt đó của nàng.

Đàng Tề lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bọn họ, bỗng nhiên nói xen vào một câu trào phúng—

-”Phải không đây! Mới gần gũi vài ngày, các người ở chung tựa hồ rất hòa hợp.”

Bọn họ hai người sắc mặt khẽ biến, lúc này mới phát giác ra vừa nãy hai người ta một câu người một câu, nhưng lại quên mất Đàng Tề đang ở bên cạnh quan sát.

Không khí đột nhiên có điểm không minh bạch, Chu Mạch Mạch lo lắng nhìn Đàng Tề, không hiểu sao cảm thấy chột dạ, liệu mình muốn giải thích, nhưng nàng còn chưa mở miệng, Vũ Tuyết Luân đã phủ nhận.

-”Ai cùng nàng ở chung hòa hợp? Người mau đưa nữ nhân mau khóc này đi đi! Ta chịu không nổi nàng nữa rồi.”

-”Phải không?” Đàng Tề nhìn hắn, lại quay sang nhìn Chu Mạch Mạch, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy nàng, nói: “Ta đây an tâm, bằng không nhìn người cùng nàng như thế, ta thật có điểm ghen tị.”

Chu Mạch Mạch bị tay hắn ôm chặt, lại nghe hắn nói vậy, nhất thời toàn thân cứng ngắc, không dám thở mạnh.

Vũ Tuyết Luân cũng không ngu ngốc, hắn mắt lạnh nhìn chằm chằm vào động tác đầy ý tứ hàm súc của Đàng Tề, chẳng qua là nói xa nói gần, trong lòng lửa giận đã sớm điên cuồng thiêu cháy.

-”Hừ! Ta Vũ Tuyết Luân cho dù thiếu nữ nhân cũng không đụng vào vợ của người khác, tiết kiệm sự ghen tị của người đi!” Hắn bỏ lại những lời này, cũng không quay đầu lại mà bước đi, trở về phòng của mình.

Hắn vừa đi Đàng Tề lập tức buông Chu Mạch Mạch ra, khẽ cười nói: “Hắn thật sự là tên không lễ phép, đúng không?”

-”Hắn... Vũ tiên sinh chẳng qua tính cách tương đối nóng nảy...” Nàng cẩn thận dùng từ.

-”Hắn như vậy tổn hại người, người còn thay hắn nói chuyện?” Đàng Tề cố tình đề ý lỗi trong lời nói của nàng.

-”Ta...” Nàng ngán ngoso, không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy.

-”Hỏa Kỳ Lân tuy rằng cá tính nóng nảy, nhưng hắn giống như lửa cũng có mị lực, có khi hấp dẫn không biết bao nhiêu ong bướm vây quanh...” Đàng Tề thấp người nhìn nàng, ngoài miệng giống như chỉ nói đùa, nhưng là hai đồng tử hẹp dài ban ngày hay ban đêm đều băng lãnh thâm trầm.

Lòng của nàng đột nhiên run lên, sống lưng nổi lên cảm giác gai lạnh.

Hắn đã biết sao? Biết chuyện Vũ Tuyết Luân hôn nàng? Nàng khủng hoảng đoán bừa.

-”Người băng tuyết thông minh, hắn là không đến mức hồ đồ, nói đi, Mạch Mạch.” Đàng Tề thanh âm không mang theo bất luận cái gì tình cảm ảm áp.

Bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, nàng cảm thấy như mọi suy nghĩ của mình đều bị hắn nhìn thấu, nội tâm rối loạn bày ra trước mắt hắn.

-”Ta...” Nàng bất an thở gấp, nói không nên lời.

-”Đừng quên, người là vợ chưa cưới của ta!” Hấn vỗ nhẹ vai nàng.

-”Đúng là...Ta không quên...” Nàng sợ hãi nói.

-”Vậy là tốt rồi, lại đây, hãy thoải mái đi, ta mang đến cho người sườn xám chuyên dùng cho Kỳ Lân phu nhân, người đi vào thử xem có hợp không.”
Đặng Tế thay đổi chủ đề, đem một túi giấy to đưa cho nàng.

Nàng tiếp nhận túi giấy đi vào phòng ngủ, yếu đuối ngồi trên giường, không khỏi kinh ngạc thất thần.

Thieu thân lao đầu vào lửa chính là cái dạng tâm tình gì chứ? Không biết là hạnh phúc? Hay là...thống khổ?

Đột nhiên, nàng tuyệt vọng lắc đầu, cố gắng đem những ý nghĩ không nên có thoát ra khỏi đầu.

Không...Nàng sẽ không là bướm đêm, nàng hiểu được sứ mệnh của chính mình, từ giờ trở đi, nàng phải đem hết toàn lực thích Đặng Tế, đây mới là chuyện nàng nên làm.

Vũ Tuyết Luân nhìn chăm chăm vào bóng dáng Chu Mạch Mạch khi bước vào phòng ăn, tất cả động tác đều ngừng lại, hô hấp không thông...

Nàng mặc sườn xám ngắn tay màu tím phấn, các đường cong duyên dáng đủ để giết chết sự can đảm của bất cứ người đàn ông nào, mái tóc dài cuốn lại thành búi cao trên đầu, chiếc cổ trắng nõn thon dài lộ ra, mỗi bước đi chuyển của nàng cũng đủ thu hút trái tim mỗi người...

Đêm nay Chu Mạch Mạch tựa như một con búp bê Trung Quốc, bộ dáng đặc biệt tinh xảo đặc sắc, vừa xuất hiện liền khiến cho cả nhà ăn xôn xao, rất nhiều người ngoại quốc đều nhìn chăm chăm vào nàng, kinh động dường như hận không thể đem nàng thu vào túi áo của mình, hảo hảo trân quý.

Vũ Tuyết Luân không thể không thừa nhận, vẻ đẹp của nàng xác thực làm cho người ta kinh hãi, nữ nhân của hấn có lẽ so với nàng nhiệt tình quyến rũ hơn, nhưng không có ai giống như nàng diễm lệ động lòng người, không có ai cứ như vậy đảo loạn tâm trí hấn...

Buổi chiều, sau khi từ chỗ nàng trở lại phòng riêng của mình, bất luận đứng, ngồi, nằm hấn đều cảm thấy rất khó chịu, trong đầu luôn lặp lại hình ảnh Đặng Tế vuốt ve khuôn mặt nàng, sau đó, hấn cảm thấy ngực như bị cái gì đè ép, buồn bực muốn đánh người.

Shit! Loại sự tình này chưa bao giờ phát sinh qua, cũng chưa từng có người có thể chi phối đến cảm xúc của hấn, hấn còn hoài nghi có phải hay không miệng vết thương nhiễm trùng vì khuẩn ảnh hưởng tới đầu óc, mới có thể làm cho hấn đứng ngồi không yên, mới có thể vừa nghĩ tới Đặng Tế cùng Chu Mạch Mạch ở cùng một chỗ là nổi giận đến phát điên!

Thực sự là điên rồi! Hấn không hiểu vì sao chính mình cảm thấy bất mãn, thần kinh rối loạn, rõ ràng chẳng qua chỉ hôn nàng đúng một lần, lại giống như trúng độc bắt đầu nghĩ ngợi lung tung?

Cứ như vậy trần trọc đến trưa, hấn chẳng những không thể hảo hảo nghỉ ngơi, ngược lại càng thêm mệt mỏi, trong bụng truyền đến từng cơn tức giận không thể biểu đạt, bởi vậy thời gian dùng bữa tối vừa đến hấn liền sớm đi vào nhà ăn của khách sạn, kêu một chén rượu giải sầu, nhưng mà vừa mới thư giãn chưa được bao lâu, Chu Mạch Mạch cùng Đặng Tế đã tới.

Chu Mạch Mạch sợ hãi nép bên người Đặng Tế, hai người họ giống như một đôi bích nhân, cùng một kiểu trang phục truyền thống, khí chất tao nhã, thoát nhìn trông rất xứng đôi, mọi người nhìn xem nhìn không được âm thầm khen ngợi.

Vũ Tuyết Luân nhất thời cảm thấy phiền lòng, ngửa đầu uống một hớp rượu lớn.

-”Thiếu gia, thương thế của người vẫn chưa hồi phục, không thể uống rượu.” Hắc Lượng nhận không được lại khuyên can một câu.

-”Rầy rã.” Hấn không hồn giận trừng mắt nhìn Hắc Lượng.

Đặng Tế sau khi cùng Bạch Dĩ, Hắc Lượng chào hỏi qua, kéo ghế cho Chu Mạch Mạch, nhìn Vũ Tuyết Luân, cười nói: “Làm sao vậy, Tuyết Luân, người xem hình như tâm tình vẫn như cũ không tốt.”

-”Bị ép buộc đến đây ăn cơm, tâm tình có thể tốt lên sao?” Hấn hừ lạnh.

-”Mạch Mạch, không biết Tuyết Luân là chán ghét ta hay là không muốn nhìn thấy người?” Đặng Tế cố ý đối Chu Mạch Mạch nói.

-”Có lẽ là ta! Hấn vẫn thực chán ghét ta...” Chu Mạch Mạch cúi đầu yếu ớt nói.

Nàng vừa vào phòng ăn đã ý thức được sự hiện diện của hấn, thế nhưng, nàng vẫn cố ý không nhìn hấn, tránh đi ánh mắt của hấn, nàng sợ mình sẽ mềm lòng.

Vũ Tuyết Luân sùng sốt một chút, những lời của nàng nghe cứ như là trêu chọc, kỳ thật chính là trêu chọc hấn.

Người nhất gan như nàng từ khi nào trở nên lợi hại như vậy? Là vì có Đằng Tề ở bên làm chỗ dựa ư?

-”Ngươi xinh đẹp như vậy, ta hoài nghi có ai hội có thể chán ghét ngươi?” Đằng Tề nhìn nàng mỉm cười.

Nàng cúi xuống thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Bọn họ hai người... Vũ Tuyết Luân khó chịu nhíu mày, hắt bưng lên chén rượu, lại uống một ngụm.

Vào bữa ăn, hắt một chút khẩu vị cũng không có, Đằng Tề thì không ngừng giúp Chu Mạch Mạch gấp thức ăn, rót rượu, săn sóc tỉ mỉ, mà Chu Mạch Mạch cũng một bộ mặt được sủng ái, thần sắc vui vẻ, khác hẳn với lúc ở chung với hắt chỉ biết khóc lóc, giờ phút này nàng như một đóa hồng tươi rói điểm lệ...

Tình cảnh này làm khuôn mặt tuấn tú của hắt trầm xuống, toàn bộ quá trình dùng cơm tựa hồ chưa nói được mấy câu, chỉ biết lạnh lùng uống rượu.

Hắc Lượng cùng Bạch Dã nhìn thoáng qua, bọn họ theo Vũ Tuyết Luân nhiều năm, quá rõ ràng cá tính của hắt, một khi hắt trở nên trầm mặc ít lời, chính là lúc tâm tình của hắt không vui đến cực điểm, mà bình thường vào thời điểm này, tốt nhất là không nên chọc tới hắt.

-”Tuyết Luân, ngươi làm sao lại ăn ít như vậy?” Đằng Tề phát hiện hắt cơ hồ cái gì cũng chưa ăn, không khỏi quan tâm hỏi.

Lúc này Chu Mạch Mạch rốt cuộc nhìn không được trộm nhìn Vũ Tuyết Luân, kỳ thật phi thường lo lắng cho thân thể hắt, nhưng lại không dám biểu hiện ra mặt.

-”Ta không đói bụng.” Vũ Tuyết Luân một tay nâng chén rượu, thần nhiên nói.

-”Ngươi thoát nhìn hình như có tâm sự.” Đằng Tề chăm chú nhìn hắt.

-”Không có.”

-”Phải không?” Đằng Tề mỉm cười, có chút dăm chiêu.

-”Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, tục tiếp nói chuyện ngày hôm đó đi.” Hắt không kiên nhẫn đi vào chủ đề chính.

-”À, ngươi đối với chuyện đó có ý kiến gì không?” Đằng Tề hỏi.

-”Ta cho rằng chuyện đó sớm đã được lên kế hoạch, có người biết trước lộ trình đi, thừa dịp phi cơ dừng ở sân bay động thủ làm cho máy bay gặp rủi ro, khiến cho chúng ta nhảy dù, đáp xuống tiểu đảo, sau đó phái người đến giết chúng ta.” Hắt giải thích rõ ràng.

-”Không sai, có thể nhìn ra được tình huống bất ngờ đó hoàn toàn đã có sắp xếp từ trước.” Đằng Tề gật đầu.

-”Ta muốn biết đối phương là ai, còn có thân phận xạ thủ nữa?” Hắt biết rõ, Đằng Tề nhất định nắm giữ không ít thông tin tình báo.

-”Ngươi nghe qua “Thần thoại” chưa?” Đằng Tề đột nhiên nói.

-”Thần thoại? Là ý gì?” Hắt nhíu nhíu mày.

-”Đó là một tổ chức có thế lực rất lớn, bọn họ đặc biệt chiêu mộ những con người lợi hại nhất, tại mỗi lĩnh vực người xuất sắc đều là mục tiêu của bọn họ, cũng hầu như đều là thành viên của nó.” Đằng Tề sắc mặt chậm rãi trở nên nghiêm túc.

-”Đây là ý tứ gì?” Hắc Lượng hỏi.

-”Hay nói cách khác, bọn họ tập hợp toàn bộ những người mạnh nhất thế giới, giống như kiểu sát thủ lợi hại nhất, vận động viên mạnh nhất, kẻ lừa đảo cao minh nhất, thầy thuốc y thuật tốt nhất, người giàu có nhất, người có quyền lực nhất, xạ thủ chính xác nhất...” Đằng Tề nhất nhất liệt kê.

-”Điều này làm sao có thể làm được? Chẳng qua chỉ là nói nhảm mà thôi!” Vũ Tuyết Luân cảm thấy không thể tưởng tượng.

-”Cho nên bọn họ mới tự xưng là “Thần thoại”, bởi vì bọn họ làm được cái gọi là “không có khả năng”, điều làm người ta sợ hãi nhất là trên thế giới có không ít chính khách hoặc những người cầm quyền cùng đều là thành viên của bọn họ.” Đằng Tề lạnh lùng nói.

-”Trời ạ! Quả thực như thế, thế lực của bọn họ thật đáng sợ...” Hắc Lượng lạnh bầm.

-”Tên xạ thủ đó chính là một thành viên của “Thần thoại”?” Vũ Tuyết Luân lại hỏi.

-”“Thần thoại” có bốn chủ tướng lợi hại nhất, được xưng hô là “Tứ thiên vương”, tên của bọn họ cũng rất quái lạ đi, gọi là Bất Động, Bất Lão, Bất Loạn cùng Bất Hoạch.” Đằng Tề nói.

-”Bất Động? Đây là tên của tay xạ thủ đó!” Vũ Tuyết Luân rùng mình.

-“Không sai, hấn chính là một trong “Tứ thiên vương”, người Mông Cổ, năm năm trước là quân quân bán cung thế giới, tài bắn cung bách phát bách trúng, xuất sắc, rất sớm liền gia nhập “Thần thoại”, thường xuyên phụng mệnh chấp hành nhiệm vụ.” Đổng Tế từ trong túi lấy ra điện thoại di động, kết nối vào Internet, truy cập vào hệ thống Tường Hòa Hội Quán, tìm ra một tấm ảnh, đưa cho hấn.

Hấn vừa nhìn đã khẳng định, quả nhiên là tên xạ thủ cao trắng âm ngoan đêm đó.

-“Xác thực chính là người này, bất quá, ngày đó trừ bỏ hấn còn có năm người khác, trong đó một người ta không...” Hấn nhú mày.

-“Tứ thiên vương rất ít cùng nhau hành động, nhưng lần này ta đoán khả năng xuất động hai người dẫn dắt thủ hạ đồng loạt tấn công ngươi, có thể thấy được bọn họ đánh giá ngươi rất cao...” Đổng Tế thuận miệng khen tặng hấn.

-“Hừ! Ta đây nên cảm thấy kiêu ngạo sao? Muốn dùng vài người giải quyết ta, rất buồn cười.” Hấn cuồng vọng hừ lạnh.

-“Bất quá, ta rất muốn biết, bọn họ vì sao phải đối phó thiếu gia?” Hắc Lượng lại hỏi.

-“Hỏi rất hay, Bạch Dã.” Đổng Tế liếc mắt nhìn Bạch Dã.

Nếu so sánh với Hắc Lượng, Bạch Dã có phần suy nghĩ thấu đáo hơn, Hắc Lượng là biểu hiện cho “Hắc vô thường” Hắc cạnh nghĩa tử, trung thành thật thà, mà Bạch Dã cũng là đại diện cho “Bạch vô thường” Bạch kinh tộc nhân, có lẽ là huyết thống quan hệ, Bạch Dã là người tâm cơ thâm hậu, từ trước đến nay cùng Tường Hòa Hội Quán bảo trì khoảng cách, rất khó thân cận.

-“Cái đó mà cũng hỏi sao? Bọn họ tám phần là coi trọng Ngũ Hành Kỳ Lân chúng ta.” Vũ Tuyết Luân cười lạnh.

Nghe Vũ Tuyết Luân đem “Ngũ Hành Kỳ Lân chúng ta” nói được như vậy đương nhiên, Bạch Dã sắc mặt có vẻ bất mãn.

-“Tuyết Luân, ngươi đã quên bọn họ lần trước thiếu chút nữa giết chết Thiên Túng, hành động không giống như đối với Ngũ Hành Kỳ Lân có hứng thú.” Đổng Tế nhẹ giọng bác bỏ.

Vũ Tuyết Luân giật mình, hấn nhìn chăm chăm Đổng Tế, phút chốc, một ý tưởng lóe lên ở trong đầu hấn.

-“Bọn họ vĩnh viễn chỉ tập trung vào kẻ mạnh nhất, cho nên, bọn họ không phải muốn Ngũ Hành Kỳ Lân chúng ta, mà là ngươi—Kỳ Lân Vương!” Hấn tìm ra đáp án, nhưng là, đáp án này khiến trong lòng hấn không phục.

Đổng Tế thân là Kỳ Lân Vương, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là hấn mạnh nhất, cái tổ chức quỷ quái “Thần thoại” dùng tiêu chuẩn chó má gì để cân nhắc cái gọi là “mạnh nhất”?

Đổng Tế khen ngợi nở nụ cười, “Tiểu bá vương” cũng phải là hữu dũng vô mưu! Không sai không sai, Vũ Tuyết Luân đầu óc không thể so với Giang Tuấn kém cỏi.

-“Ta có lẽ nên cảm kích bọn họ nâng đỡ, nhưng nói thực ra, trở thành mục tiêu của bọn họ thực làm cho ta cảm thấy phức tạp...” Hấn lộ ra một bộ dạng tươi cười chán nản.

-“Có cái gì không tốt? Ta xem ngươi nên gia nhập vào bọn họ đi, đỡ phải đem chúng ta cùng liên lụy vào.” Vũ Tuyết Luân châm chọc nói.

-“Ta đối với cái đó không có hứng thú, ta chỉ muốn ở Tường Hòa Hội Quán, làm Ngũ Hành Kỳ Lân chủ tử Kỳ Lân Vương.” Đổng Tế nhìn chăm chăm hấn nói.

-“Đúng là, có năm người có thể bị ngươi đùa giỡn trong lòng bàn tay so với làm thành viên của “Thần thoại” thú vị hơn, đúng không?” Vũ Tuyết Luân khó chịu.

-“Ha ha ha...thật là rất thú vị.” Đổng Tế cười cười.

Chu Mạch Mạch phát hiện, Đổng Tế thật sự rất khó nắm bắt, khi thì trầm ổn, khi thì xảo quyết, khi thì tinh luyện, khi thì ranh mãnh, nhưng mặc kệ như thế nào, khí thế của hấn luôn có thể áp bức bất cứ kẻ nào, cho dù là người giống như Vũ Tuyết Luân cuồng phách bức người, ở trước mặt hấn cũng thua một chút...

Nam nhân này, quả nhiên như lời mẫu thân, là trời sinh vương giả.

Vũ Tuyết Luân trong lòng khó chịu đến cực điểm, cảm giác phát sinh, vừa lúc thoáng nhìn thấy Chu Mạch Mạch ngồi một bên vẫn không chớp mắt nhìn Đổng Tế, nhất thời giống như lửa đổ thêm dầu, tức giận bùng bùng nổ.

-“Ta muốn trở về phòng!” Hấn bỗng nhiên đứng dậy, không khách khí nói.

-“Chúng ta cũng nên lên lầu nghỉ ngơi đi, Mạch Mạch.” Đổng Tế theo đứng lên, nâng Chu Mạch Mạch dậy nói.

Chu Mạch Mạch ngẩn ra, đột nhiên có chút kinh hoảng, Đổng Tế lời này là ý tứ gì? Hấn...Hấn muốn cùng nàng ở chung phòng sao?

Vũ Tuyết Luân cũng kích động nhìn chăm chăm bọn họ, ngực căng thẳng, giống như bị cái gì đánh trúng.

Đúng lúc này, di động Đăng Tế vang lên, hắn cầm lấy tiếp nghe, sắc mặt trầm xuống, sau một vài giây mới dùng vẻ mặt tiếc hận đối với Chu Mạch Mạch nói: “Ta có việc gấp, đêm nay phải rời đi, không thể cùng ngươi, thật xin lỗi.”

-”Không quan hệ, ngươi cứ đi làm chuyện của ngươi...” Chu Mạch Mạch vội vàng nói, trong lòng âm thầm thở phào.

-”Tuyệt Luân, Mạch Mạch giao lại cho ngươi, phiền ngươi mang nàng hồi Thượng Hải.” Đăng Tế đối Vũ Tuyệt Luân nói.

-”Chắc, thực phiền toái, ta còn tưởng rằng có thể ung dung thoải mái chứ!” Vũ Tuyệt Luân nghĩ một đăng nói một nẻo hừ lạnh, lấy vẻ mặt chán ghét che dấu chính mình trong lòng cảm thấy buồn lòng.

-”Vậy ta đi trước, chúng ta gặp nhau ở Thượng Hải, Mạch Mạch.” Nói xong, hắn cúi xuống hôn lên má nàng trước sự chứng kiến của mọi người.

Chu Mạch Mạch trong lòng hồi hộp không dám lộn xộn, mỗi lần Đăng Tế trở nên ôn nhu, nàng liền cảm thấy có điểm đáng sợ, bởi vì trực giác nói cho nàng, Đăng Tế kỳ thật không phải người nhiệt tình, nàng không rõ hắn làm động tác đó có mục đích gì.

Vũ Tuyệt Luân may không tự giác nhú nhú một chút, mà động tác này của hắn, vừa vụn vặt vào mắt Bạch Dã.

-”Tuyệt Luân, ngươi phải cẩn thận, ta cho rằng “Thần thoại” sẽ còn trở lại đập phá, nếu ngươi không muốn ở chỗ này đợi bọn họ đến, liền sớm một chút hồi Thượng Hải.” Đăng Tế giương mắt nhìn Vũ Tuyệt Luân.

-”Yên tâm, bọn họ dám đến nữa, ta sẽ làm cho bọn họ chết một cách khó coi.” Vũ Tuyệt Luân âm ngoan nói.

Đăng Tế cười cười, vói tay lấy chiếc mũ, xoay người rời đi.

-”Bạch Dã, ngươi lấy xe đưa Đăng Tế đến sân bay Đan Hương Sơn.” Vũ Tuyệt Luân hướng Bạch Dã ra lệnh.

-”Vâng...” Bạch Dã lên tiếng, đuổi theo Đăng Tế.

-”Hắc Lượng, ngươi cũng đi, nếu Đăng Tế là mục tiêu của “Thần thoại”, hắn như vậy sẽ gặp nguy hiểm hơn.” Vũ Tuyệt Luân nhìn theo bóng dáng của Đăng Tế, tuy rằng thực bất đắc dĩ, nhưng bảo hộ Đăng Tế cũng là trách nhiệm của hắn.

-”Vâng.” Hắc Lượng gật gật đầu, cũng theo rời đi.

Cuối cùng Vũ Tuyệt Luân quay đầu nhìn Chu Mạch Mạch, tức giận nói: “Kết quả là, ta còn không thoát khỏi ngươi!”

-”Thực có lỗi...” Chu Mạch Mạch cúi đầu, không biết nên nói cái gì.

Vũ Tuyệt Luân liếc nhìn nàng một cái, không nói thêm gì nữa, bước ra khỏi nhà ăn, nhưng là, không biết vì sao, cước bộ so với khi bước vào không còn nặng nề nữa.

Chu Mạch Mạch vội vàng đi theo phía sau hắn, tất cả căng thẳng cả buổi chiều đột nhiên tiêu tan.

Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên có loại cảm giác, cùng với con người sâu hiểm khó dò như Đăng Tế ở cùng một chỗ, nàng thả rằng ở đây, đợi một người hung hãn ngang ngược như Vũ Tuyệt Luân ở bên mình...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Của Tiểu Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Cảnh báo: H về sau, chóng chỉ định cho trẻ em, phụ nữ mang thai, đang cho con bú và những....

Khách sạn Bốn Mùa trên Mậu nghị đảo hết sức hoa mỹ, kiến trúc mở ra đón lấy khí biển bên ngoài, phảng phất như hòa cùng thiên nhiên làm một, không chỉ trang trí tao nhã mộc mạc, rất nhiều bài trí sắp đặt sáng tạo, toàn bộ các bộ phận hoàn mỹ làm như con người ta có cảm giác cuộc sống ở thiên đường, khiến người ta nhìn không được muốn đi một chút khắp nơi xung quanh thưởng thức.

Chu Mạch Mạch kỳ thực còn không muốn đi trở về gian phòng, trong phòng đợi lâu lắm, nàng thực sự rất muốn trở ra bên ngoài tận hưởng gió biển, ngắm nhìn phong cảnh, nhưng mà, nàng lại không dám lên tiếng đề cập với Vũ Tuyệt Luân, chỉ có thể ngoan ngoãn mà theo hắn đi trở về phòng.

Cũng nhanh chóng tiêu sái tiến trên hành lang vào phòng, Vũ Tuyệt Luân đột nhiên dừng lại, quay đầu nói với nàng: “Ta muốn đi ra bên ngoài hút thuốc

thuốc, người về trước đi.”

“Ta... Ta có thể đi cùng người được không?” Nàng cố lấy dũng khí nói.

“Tùy người.” Hấn liếc nhìn nàng một cái, không hề phản đối, thẳng một đường theo hành lang bên hông khách sạn bước ra ngoài.

Nàng như lấy được lệnh đặc xá, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ hưng phấn, theo hấn bước đi trên bờ biển.

Gió ngoài khơi xa nhẹ nhàng mà đến, mang theo mùi vị của biển cả, nàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, toàn thân tinh thần phấn chấn.

“Gió thật thoải mái...” Nàng không nhận được lắm nhảm khê nói.

Vũ Tuyết Luân dừng bước, quay người nhìn chăm chú nàng, thấy dáng điệu nàng say sưa, cố tình châm chọc nói: “Bộ dáng người rất vui về thế sao? Đẳng Tề không thể cùng người, chẳng lẽ người không thất vọng?”

“Ách... Ta... Kỳ thực không quá quen ở cùng hấn một chỗ...” Nàng sửng sốt một chút, mới thấp giọng mà thật lòng nói ra.

“Không có quen? Không thể nào? Ta cho rằng người và hấn còn ‘Thân mật’ đi.” Hấn cười khẩy, rút ra một điều thuốc châm lửa đốt.

Nàng biết rõ hấn ám chỉ cái gì, lập tức xấu hổ nói: “Ta... Ta được Đẳng Tề hấn vì sao lại... Lại thế này.... Thành thật mà nói.... Bị hấn hù dọa sợ tới rồi...”

“Bị hù dọa đến? Ta còn cho là người thích thú chứ!” Hấn không chú ý tới giọng điệu bản thân mình đã có vị chua chua.

“Ta không có! Ta chỉ là không biết nên phản ứng ra sao, thực sự...” Nàng vội la lên.

“Người để ý làm gì mà giải thích với ta? Người người muốn kết hôn là hấn, không phải ta...” Hấn không giận mà nói ra, lập tức phát hiện lời này có chút lỗi trong lời nói, tức khắc ngậm miệng, đành mày cau lại.

Nàng ngây người một cái, cũng hiểu được mình rất kỳ quái, loại sự tình này căn bản vốn không nên đối với hấn nói ra a! Căn bản vốn không nên nói với bất luận người nào....

“Nói xong cũng là.... Đẳng Tề... Hấn là chồng của ta sau này, hấn rất tốt với ta, nên cảm thấy vui về cao hứng...” Nàng cúi đầu, giống như bị cáo sảm hối nói.

“Đừng vậy! Tiểu tử Đẳng Tề kia chưa từng đối với nữ nhân tốt như vậy qua, người nên vui mừng quan tâm hấn như thế, vừa nghe đến người bị thương thì lập tức chạy tới nhìn người.” Hấn lớn tiếng thờ ơ, quả thực như giận đối với ai.

“Có phải không? Người cho rằng hấn thật sự để ý ta sao?” Nàng thì thảo hời, nhớ tới Đẳng Tề băng lãnh kia không hề có cảm tình, vô tâm, mặc dù cười, nhưng không có độ ấm, hấn ngay cả chạm đến tay nàng cũng chỉ là lạnh lẽo.

“Hấn...” Vũ Tuyết Luân xoay mình ngừng một lát, hấn đương nhiên biết Đẳng Tề đối với Chu Mạch Mạch săn sóc quan tâm chẳng qua là diễn kịch mà thôi, nhưng lại đứng là đặc biệt diễn cho hấn xem, tiểu tử, rõ ràng chính là cảnh cáo hấn đừng có với Chu Mạch Mạch không yên phận mà nghĩ đến cái gì...

Akk!

“A, ta lại nói lung tung rồi, thực ra, hấn có tồn tại hay không có lẽ ta cũng không trọng yếu lắm, ta sẽ gả cho hấn, bất luận hấn yêu không, ta đều có thể chăm sóc hấn cả đời...” Nàng phát hiện lòng mình đang dao động, vội vàng nhắc nhở sứ mệnh bản thân.

“Rõ là được rồi! Coi người nói cho cùng giống như muốn hy sinh chịu chết vậy, việc này chưa gọi là cưới xin hà? Đầu của người có vấn đề gì sao? Cứ như vậy ngây ngốc mà gả cho một người mình không thương...” Hấn nghe được trong bụng có nộ khí, nhận không được muốn mắng chửi nàng.

“Ta sẽ cố gắng thương hấn! Ta sẽ cố gắng...” Nàng buột miệng nói không suy nghĩ, như không thể nói một câu phản bác hấn, dũng khí của nàng tiêu thất hầu như không còn.

Hấn ngẩn ra, trừng mắt nhìn nàng, trong bụng nộ khí càng thêm hùng hực.

“Tốt lắm, tính ta đa sự, người là tốt rồi cố gắng đi yêu tiểu tử thôi kia đi chứ!” Hấn giận quát một tiếng, bước đi hướng về phía bãi biển.

Nàng sửng sốt vài giây, không hiểu trong lòng mình có phần cô đơn vắng vẻ tại sao gây nên. Là chính nàng nói muốn cố gắng đi yêu Đẳng Tề, Vũ Tuyết Luân chỉ bất quá lặp lại lời của nàng mà thôi, nhưng vì sao nghe hấn nói như vậy, lòng của nàng lại phải níu lại.

Nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

Tâm tư hỗn loạn mà đứng lặng hồi lâu tại chỗ, nàng mờ mịt không biết gì nhìn phía biển khơi, tâm tình tựa như ban đêm, như làn sóng phập phồng nhấp nhô.

Lúc này, bốn gã phú gia công tử ngoại quốc vừa đi vừa nói tiến về phía này, trông thấy nàng một cô gái Trung Hoa mỹ lệ xinh đẹp thế này một mình một người nhìn biển rộng ngăn người ra, lập tức xúm lại, ngả ngớn về phía nàng đến gần bắt chuyện.

“Hắc! Cô nàng xinh đẹp, ngươi một người sẽ không phải rất buồn chán sao?” Gã đàn ông tóc vàng trước tiên mở miệng cặp mắt suông sã nhìn nàng.

Nàng lại càng hoảng sợ, hoang mang rối loạn mà muốn chạy đi, nhưng phát hiện bọn họ đã cố ý ngăn trở đường đi của nàng.

“Đừng đi nha! Ngươi một người rất cô đơn lạnh lẽo nói chúng ta đến ngươi đã khỏe lại.” Một người da đen khác cười hề hề nói.

Nàng càng lúc càng khẩn trương hiện rõ lên khuôn mặt, lui thân thể về phía sau, vừa kinh vừa sợ. “Xin lỗi, ta muốn quay về khách sạn...”

“Gấp cái gì? Vẫn còn rất sớm! Chúng ta đang muốn đi bơi đêm, cùng đi chứ? Tiểu mỹ nhân...” Gã thứ ba thấy nàng sợ hãi rụt rè canh càng hướng về phía nàng tới gần.

“Không được, ta còn có việc, mời các ngươi tránh ra...” Nàng kinh hoàng mà né tránh, gấp đến độ muốn khóc.

“Hắc! Qua đây a! Đừng xấu hổ! Chúng ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi buồn chán...” Gã cuối cùng đưa tay trắng như tuyết của nàng kéo lại.

“Đừng...” Nàng kinh hãi, khóc thành tiếng.

Bỗng nhiên, một dải dài quỹ dị từ phía sau đánh úp về phía gã đàn ông kia, gắt gao siết lấy cái cổ hắn, cảm thấy hít thở không thông, cả người bị túm lấy quật ngã về phía sau nằm trên mặt đất, tiếp theo, ngực bị một bàn chân nặng nề đặt lên chèn ép.

“Đừng...” Hắn đau đến mở rộng miệng nói, cơ thể co rụt lại, nhưng lại không thể phát ra được bất luận là âm thanh gì.

Ba người khác cũng ngây dại, vừa bình tĩnh lại nhìn, chỉ thấy một người mặc đồ đen dễ nhìn tay cầm trường tiên, vẻ mặt hung ác mà nhìn chăm chú bọn chúng.

“Ai cho phép các ngươi tới gần nàng?” Âm thanh Vũ Tuyết Luân giống như từ địa ngục mà đến.

Chu Mạch Mạch vừa nhìn Vũ Tuyết Luân đến thì an tâm, chỉ là nước mắt chảy ra vẫn không ngừng được, một dải đọng ở trên gương mặt.

“Ngươi muốn làm gì?” Gã Tóc vàng mắt thấy đồng bọn mặt chuyển thành tím tái, hoảng sợ mà đối với Vũ Tuyết Luân nói lớn.

“Ai dám chạm vào nàng, ngươi đó phải chết!” Vũ Tuyết Luân tay phải kéo lên, người kia tức khắc bị chèn ép mà mắt tròn, trông trắng như muốn lòi ra.

“Chúng ta chưa hề chạm vào nữ nhân của ngươi, tuyệt đối không có!” Tên người da đen kia giơ hai tay lên, vội vã giải thích.

“Đừng, chúng ta chưa từng làm cái gì...” Gã tóc vàng vội vàng phụ họa hòa theo.

Vũ Tuyết Luân hung hăng trừng mắt nhìn chúng, bắt chợt tay run lên, chiếc roi da buông lỏng tên kia ra.

Bọn họ thở dài một hơi, cho rằng hắn đã bớt giận, chẳng ngờ roi da phút chốc lại vụt lên, không chút khoan nhượng mà quất lên cơ thể người nọ đang nằm trên mặt đất.

“Nhưng các ngươi lại đem nàng chọc cho khóc...” Hắn phẫn nộ mà quát lạnh, tay liên tục huy động.

“Oa!” Người kia bị roi da đánh lên phải lăn qua lăn lại, thể lương thâm thiết gào khóc đau đớn.

Ba người kia quả thật bị dọa cho thể thâm, bọn họ thế nào cũng không thể nghĩ tới sẽ lại phải chọc trúng sát tinh này, cũng bất chấp đạo nghĩa bạn bè mà xoay người bỏ chạy.

Vũ Tuyết Luân xem thường mà trừng trừng nó, nhẹ nhàng vung lên, roi da như biết nghe lời mà quay về trên tay hắn, ngoảnh lại nhìn Chu Mạch Mạch lui ở một bên, nhất thời con tức càng rùng rợn, lông mày cau lại, không nói một câu, tiến lên dùng sức nắm tay nàng, kéo bước đi quay về khách sạn.

Trong lòng nàng thấp thỏm không yên, không dám lên tiếng, trên đường bước chân lao đảo theo sát phía sau hắn, trở lại bên trong phòng khách sạn.

Vừa vào cửa phòng, hắn mới buông nàng ra, trực tiếp mở đầu một trận tháo chạy.

“Ngươi cái đồ ngu ngốc này! Ngươi là cố tình ở một mình tại chỗ chờ cho người khác đến làm nên chuyện tốt sao hả?”

“Ta... Ta không có...” Nàng vô tội mà mở to hai mắt, nước mắt vừa mới ngừng lại bị mắng chữ phải chảy ra.

“Cái loại tình huống này, ngươi cần phải quay đầu lại mà bỏ đi, hoặc là lớn tiếng kêu cứu, nhưng ngươi lại giống như một đứa ngốc ở đằng kia, mặc cho những người đó đùa giỡn lôi kéo?” Tất cả nộ khí trong người cứ theo đó mà tuôn ra, nên nhìn lửa giận cả ngày toàn bộ bắn ra.

“Ta... Ta muốn đi... Nhưng là... Nhưng là... Bọn họ đem ta vây quanh... Không cho ta rời khỏi...” Nàng khóc thút thít mà cãi lại.

“Vậy ngươi sao không gọi ta? May mà ta không đi xa, bằng không...”

“Ta không dám... Ta cho rằng... Ngươi... Ngươi giận ta...” Nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt mỹ miều.

“Ta đương nhiên tức giận! Từ lúc thấy ngươi đến nay luôn gặp phải chuyện phiền phức không ngừng, khiến đầu óc ta vô cùng tồi tệ, hết lần này tới lần khác ta còn phải nhẫn nại kiềm chế mà đem ngươi cái thứ phiền toái này hộ tống về Thượng Hải, tra tấn! Ta rốt cuộc đã đụng phải cái gì mà rơi vào loại sự tình này?” Nộ khí càng không thể cứu vãn, hần khẩu bất trạch ngôn mà phát tiết tâm tình, một chút cũng không để ý tới hần đã dùng bao nhiêu từ có thể đã thương người.

Nàng biến sắc, ngũ khí hần thông hận, biểu tình căm ghét, giống như đao đâm vào ngực nàng, đau đến không còn cách nào hít thở.

Nguyên lai, hần là chán ghét cùng nàng ở một chỗ như vậy...

Minh bạch điểm này, nàng cảm thấy nàng cũng đợi không nổi nữa nữa, quay người nhắm phía cửa phòng, giờ khắc này, nàng thậm chí né hần ra, thoát đi xa!

Nhưng tay nàng còn chưa đụng tới cánh cửa, đã bị hần chế trụ, kéo quay về trước mặt hần.

“Ngươi muốn đi đâu? Chẳng lẽ ngươi còn muốn đi ra ngoài cho ta trêu hoa ghẹo nguyệt?” Khuôn mặt tuấn tú ghim nén sự giận dữ hỏi.

“Ngươi...” Nàng trừng lớn hai mắt, con ngươi đen nảy lên sự oán hận cùng thương tâm. Hần... Vậy mà nói nàng như vậy...

“Ngươi hay nhất là an phận đợi ở trong phòng, không cho phép đi lại loạn bậy, miễn cho những con ruồi nhặng đáng ghét kia quần lấy ngươi lòn vòn, đến lúc đó lại cho ta rước lấy phiền phức...”

“Ngươi... Ngươi quá đáng... Thả ta ra!” Nàng tức giận đến gạt tay hần ra, nhưng cho dù vùng vẫy thế nào đều cũng tránh không được khỏi bàn tay hần kiềm chế.

“Không thả!” Hần tuyệt đối không để nàng lại rời khỏi tầm mắt hần.

“Nếu như ngươi chê ta phiền phức, chê ta gánh nặng, cũng đừng quản ta...” Nàng hướng hần kêu to.

“Ngươi...”

“Buông tay! Ta không thích ngươi! Ngươi thả ta ra!” Nàng càng không ngừng giãy dụa khóc, hoàn toàn mất hết lý trí.

“Ngươi đừng có nào loạn được chưa?” Hần không thể nhịn được nữa đơn giản dứt khoát bắt lấy hai cổ tay nàng, lớn tiếng gầm lên giận dữ.

Nàng sợ đến ngây người, ngờ ngợ ngẩn ngẩn nhìn hần, im lặng, nhưng lệ không ngờ vô thanh vô tức mà chảy xuống, khuôn mặt điểm lệ là chẳng khiến người ta không nhớ lại tan nát cõi lòng.

Trái tim hần chấn động mạnh, như là bị vật gì trói chặt, lại vừa buồn bực.

Nước mắt kia so với không nói bất luận ngôn ngữ nào cũng muốn lay động tâm can hần, hần thờ hốc vì kinh ngạc, khàn giọng mà quát khê: “Đừng khóc!” Viên mắt phỉm hồng như con đê vỡ, nước mắt của nàng dường như vĩnh viễn vô cùng vô tận chảy không bao giờ hết, trong con mắt nhẹ nhàng gọi tình, đối với hần như muốn lên án.

Hần bị nàng nhìn mà biến động nhộn nhạo, huyết mạch bốc lên một cỗ nhiệt khí xông lên sau gáy...

“Chết tiệt... đừng khóc nữa!” Hần thấp giọng, nén một chút tức giận, một chút rối loạn không tên, phút chốc cúi đầu xuống hôn lên môi của nàng, che lại tiếng khóc nức nở.

Có lẽ hần nên sớm thừa nhận, hần sở dĩ tức giận Chu Mạch Mạch phát tác, đơn giản là bởi vì nói không nên lời “Tình cảm đồ kị”!

Trước khi Đằng Tế đối với thân thể của nàng đụng chạm ở trong lòng hần đã có mối lửa ghen ghét, nhưng hần không thể phát tác, cũng không có quyền phát ra, chỉ có thể lần lượt kềm nén không chế ngọn lửa, thế nhưng, sau này thấy bốn người kia làm phiền nàng, hần khổ sở chống đỡ lý trí ngay trong nháy mắt tan rã tiêu hủy.

Vừa rồi, hần thực sự rất muốn làm thịt những thằng khốn kia, bởi vì hần phát hiện hần không thể chịu đựng được bất luận nam nhân nào nhìn nàng, tiếp cận nàng, chạm vào nàng, thậm chí cùng nàng hít thở một bầu không khí...

Loại này y niệm trong đầu điên cuồng muốn đem nàng độc chiếm ngay từ lần gặp gỡ gặp gỡ đầu tiên mà bắt đầu trong tư tưởng hần quá phá, hần cho rằng hần có thể kiềm chế, có thể quên, lại không nghĩ rằng ra sức ngăn ngừa thì càng khó ngăn cản.

Khó có thể chống đỡ...

Cuồng dã mà giãy vò môi của nàng, hần không cho nàng có chút không gian tạm nghỉ, giống như chỉ có như vậy mới có thể tiêu trừ phiền muộn và khát

vọng trong đầu hấn, tiêu trừ phần dục tâm trước sau không muốn đi đối mặt với tình hình thực tế.

Nàng vẫn còn không kịp sững sốt, đã bị cuốn vào bên trong bão tố, phút chốc mất phương hướng trong mảnh liệt của hấn.

Đầu lưỡi kia tính xâm nhập vào, suồng sã khiêu khích môi với răng của nàng, hoàn toàn phong bế cái miệng nhỏ của nàng, không ngừng mà mút lấy ==!, uống hàm nàng không chút nào không chút nào thương tiếc mà cướp đoạt hơi thở của nàng....

Nàng cảm thấy sắp nghẹt thở, cũng gần như hòa tan, giống như cả đời đang chờ đợi giờ khắc này, lúc trước trong lòng đau đớn và oán hận, cũng trên nụ hôn của hấn hóa thành hư ảo, kể cả nước mắt của nàng, cũng tựa hồ như bị nhiệt hóa của hấn làm cho bốc hơi hết, hóa thành mộng huyễn, vây quanh nàng... Mị hoặc nàng...

Hôn một hồi lâu, hấn mới buông mạnh nàng ra, thở dốc âm thanh trầm thấp nói: “Ngươi vì sao không cự tuyệt?”

“Hợ?” Nàng ngẩn ra mà nhìn hấn, môi đỏ mọng sưng lên, hai tròng mắt sưng mù như ánh trăng, mái tóc dài không biết từ bao giờ đã tản ra, cả người thoát nhìn càng thêm tươi đẹp, hồn xiêu phách lạc.

“Đồ ngốc, ngươi không cự tuyệt ta, ta rất có thể sẽ đem ngươi cả người nuốt lấy...” Hấn rung động mà hít một hơi, nâng lên khuôn mặt của nàng, ngón tay khẽ quét trên môi nàng, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Ta...” Động tác khẽ vuốt kia cơ hồ gần như câu toàn bộ hồn phách của nàng, toàn thân run rẩy, cùng tê dại từ lòng bàn chân đi thẳng lên trên.

“Ấn ngươi, ta sẽ không bao giờ trả lại cho tiểu quý kia.” Hấn nheo mắt lại, nhìn chăm chú nàng, hạ tối hậu thư.

Đúng vậy, hấn đe dọa, điều không phải nô đùa, là thật muốn đem nàng làm của riêng...

Hấn muốn nàng! Hấn muốn cái sức sống hương sắc thơm mát này, mỹ lệ xinh đẹp như búp bê, hấn muốn đem nàng từ trong tay Đằng Tế đoạt lấy!

Trả lại cho người nào đó? Tiểu quý đó? Hấn đang nói cái gì?

Nàng có phần ngẩn ngơ, tâm tư phân tán bốn phía vẫn không cách nào trở về vị trí cũ, lòng của nàng, cảm giác của nàng, trước mắt khuôn mặt Vũ Tuyết Luân anh tuấn cường hãn kia, cùng hấn hé ra hợp lại, tràn đầy khí tức nam tính trên môi.

Nàng mong muốn hấn sẽ lại hôn nàng, hy vọng thưởng thức một lần nữa chấn động mạnh mẽ chưa bao giờ từng có, bởi vì chỉ có thời gian hấn hôn, lòng của nàng mới sẽ không đau đớn, chỉ có hôn nàng thì hung ác của hấn sẽ trở nên nhiệt huyết lại mê người...

Vũ Tuyết Luân bị thần tình nàng si dại lại ngây ngô khơi mào dục hóa, nàng ngây ngô cho hết toàn bộ không hiểu được đáng về này, tình cảm trong lòng toàn bộ bày tỏ trên mặt, mà lúc này, nàng là mỹ nhân ý loạn tình mê, đang về nên ý nghĩ yêu thương nồng đậm...

Hấn ngây dại! Một cổ vui mừng khôn xiết đi qua ngực hấn, đem các loại phiền muộn đố kỵ nóng nảy trước kia tiêu trừ, hấn cơ hồ có thể khẳng định rõ ràng, nàng sớm đã yêu hấn!

Nàng thương hấn!

Vừa nghĩ đến nàng yêu chính là hấn, mà không phải Đằng Tế, ham muốn trong nháy mắt như bài sơn đảo hải mà đến, tràn đầy từng tế bào hấn, hấn thổi dục một hơi, ôm nàng, cúi đầu lại một lần nữa hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại đáng yêu gọi cảm kia, cho nàng so với trước càng nóng bỏng nồng nhiệt hơn!

Nếu đã biết nàng yêu hấn, như vậy, hấn càng không có lý do gì nhún nhường...

Chu Mạch Mạch lại cảm thụ được cái loại tư vị bay lên thiên đường này, hấn hôn như có ma pháp, có thể mang nàng chạm đến tinh quang, cuộc sống an nhàn ở phía chân trời...

Nhắm mắt lại, nàng nhu thuận mà tiếp nhận tác động của hấn, mặc hấn đẩy miệng của nàng ra, vỗ về chơi đùa cái lưỡi của nàng, mặc hấn điên cuồng mút gặm, cướp đi mỗi một hơi thở của nàng.

Thuần phục của nàng càng kích thích hấn, cuồng dã hôn càng lúc càng không biết đến độ hoặc, ngược lại hướng về phía cái cổ trắng như tuyết tinh tế mà hôn lấy.

“A...” Nàng khe khẽ rên rỉ, tê dại mà rụt một cái.

Phát hiện phản ứng thân thể đặc biệt mãnh cảm của hấn, huyết mạch hấn càng căng lên, thuần thực mà cởi ra vạt áo nàng, từng bước một hôn tới ngực của nàng.

Đem cổ áo dài toàn bộ cởi ra, vóc người nàng duyên dáng nhìn một cái không sót gì, hấn mới phát hiện, trên thân thể mảnh khảnh của nàng, bộ ngực sữa sung túc dồi dào tròn trịa, nụ hoa tại nịt ngực màu hồng nhạt sống động, xinh đẹp đủ để cho toàn bộ nam nhân thần hồn điên đảo...

Hấn rất nhanh mà ôm lấy eo nhỏ của nàng, tiến vào phòng ngủ, hướng về phía giường lớn, đem nàng đặt ở dưới thân, nàng hiểu rõ hấn muốn làm cái gì, lại lần nữa hôn nàng.

Đầu lười cùng đầu lười sít sao quần lấy, hấn mạnh mẽ tấn công, vùi lấp tại vùng thâm sâu của nàng, mê hoặc, ngay cả áo bị cở ra lúc nào cũng không biết, cảm giác duy nhất, là hấn trên dưới toàn thân bị lửa nhiệt của hấn hôn đến nóng rực...

Bất kể nàng là lão bà Đàng Tể, hay là nữ chủ nhân Tường Hòa Hội Quán sau này, hấn cũng không dự định đem nàng tặng cho bất luận kẻ nào, búp bê mỹ lệ này, chỉ có thể là nữ nhân của Hỏa Kỳ Lân hấn, ngoại trừ hấn, không ai có thể đụng vào nàng!

Tìm cách kích động dục vọng càng mạnh liệt, cho tới bây giờ, cho dù Chu Mạch Mạch muốn chạy trốn, hấn cũng không nguyện buông tay...

Hấn tiến lên vẫn giữ chặt lấy môi nàng, quần lấy nàng, tại trên người nàng nhen nhóm hỏa cầu, khiêu khích, dụ hoặc nàng vì hấn mà mê muội, vì hấn mở rộng cơ thể, sau đó, hấn không chút do dự nào mà thẳng tiến trong cơ thể của nàng, toàn bộ chiếm lĩnh nàng...

“A... Đau quá...” Nàng kinh hô lên bị xuyên qua toàn thân đau nhức nước mắt chảy ra.

“Đã quá muộn, bảo bối, ta dừng không được...” Hấn tự chủ gần sát ranh giới, thống khổ đau khổ.

“Vũ... Tuyệt Luân... Tuyệt Luân... A...” Nàng kêu gọi tên của hấn tiểu phúc tiểu phúc ở chỗ sâu bên trong vùng lên một trận bành trướng không cách nào nói ra, so với vừa rồi càng rung động kịch liệt hơn, càng thêm cuồng dã, càng thêm dạt dào...

“Nga...” Hấn gầm nhẹ một tiếng, ra sức đi phía trước đỉnh đầu, tại nàng dung nạp lấy, đã ở trong thân thể nàng đánh dấu một đạo ấn ký.

Một đạo ấn ký thuộc về Hỏa Kỳ Lân...

Tiếng thủy triều che giấu tiếng thở gấp hoan ái của bọn họ, giờ khắc này, Chu Mạch Mạch đã quên hôn ước bản thân mình, đã quên Đàng Tể cảnh cáo, nàng trở thành một cánh bướm bay đi, không để ý nguy hiểm đốt cháy, say sưa mà tiến về phía ánh lửa rực rỡ bay đi...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Của Tiểu Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

-“Này, ngươi còn muốn ngủ sao? Tỉnh lại! Nếu không tỉnh lại, ta sẽ hôn ngươi!”

Có người vỗ nhẹ hai má nàng, đem nàng đang trong cơn say ngủ bị đánh thức.

Chu Mạch Mạch mở hai mắt nhập nhèm, trước mắt có bảy màu kỳ lân...

Kỳ lân?

Nàng nháy mắt mấy cái, muốn nhìn kỹ lưỡng một chút, kia đích thị là kỳ lân nhưng lại chuyển động, cùng với thanh âm hơi chế nhạo của Vũ Tuyệt Luân.

-“Hắc, nên tỉnh.”

Nàng dò tìm mắt lên cao, thế này mới phát hiện vừa rồi kỳ lân là hình xăm trên cánh tay Vũ Tuyệt Luân, mà hấn chính là bản thân đang mỉm cười, dùng một loại ánh mắt rực lửa chăm chú nhìn nàng.

Nàng sùng sốt một chút, có phần không minh bạch vì sao mỗi lần nàng tỉnh ngủ đều trông thấy hấn, nơi này... hấn là giường của nàng mà?

-“Ngươi còn đang phát ngốc cái gì đó?” Hấn thói cười, tiến lên, rất nhanh hôn nàng.

Nàng kinh ngạc nhảy dựng lên, xấu hổ che cái miệng nhỏ nhắn, tròng lớn hai mắt.

-“Làm sao lại giật mình như vậy? Đừng nói với ta là ngươi không nhớ rõ chuyện tối hôm qua.” Vũ Tuyệt Luân kích động như cơn mây, hai đạo ánh mắt quét về một mảnh xuân sắc hiện ra trước mắt, trong lòng xao động khó mà bình ổn.

Từ trong cơn mơ tỉnh lại nàng quả thực giống thiên sứ, khuôn mặt ngây thơ xinh đẹp, tóc dài hỗn độn tùy ý rối tung, không những không mất đi vẻ gợi cảm, hơn nữa nước da trắng nõn mịn màng, làm cho người ta hận không thể một ngụm đem nàng ăn sạch sẽ...

Nàng nương theo tầm mắt hấn nhìn xuống, thế này mới phát hiện bản thân không một mảnh vải, không khỏi kinh hô một tiếng, đem chân kéo đến cầm.

-“Ta...” Đại não của nàng bắt đầu hoạt động, những hình ảnh tối hôm qua chậm chạp tua lại.

Hắn trách mắng nàng, nàng chỉ biết khóc, sau đó, hắn hôn nàng, mãnh liệt kết hợp, không hề có kỵ mà mặc sức thỏa mãn với lửa lòng.

Lão thiên gia! Nàng...nàng đã làm một chuyện...một chuyện phi thường không thể tha thứ...

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, bị chuyện tối hôm qua dọa thiếu chút nữa sợ đến ngất xỉu.

-“Đừng bày ra cái loại biểu tình này, ta cũng không có cường bạo ngươi, chúng ta song phương nhưng là ngươi tình ta nguyện.” Hắn nhíu mày, đối với phản ứng của nàng không quá cao hứng.

-“Ta...Ta làm sao có thể...”Nàng run giọng tự hỏi, không hiểu chính mình làm sao có thể làm ra chuyện trời đất không dung này.

-“Đáp án không phải thực rõ ràng sao? Bởi vì ngươi yêu ta.” Hắn tự phụ nắm cảm của nàng, đắc ý nói.

-“Không! Không! Người ta yêu là Đằng Tế. Ta chỉ có thể yêu hắn...” Nàng hất tay hắn, sợ hãi bác bỏ.

Vũ Tuyệt Luân sắc mặt trầm xuống, một cái xoay người ngăn chặn nàng, đồng tử xinh đẹp bắn hỏa hoa ra bốn phía

-“Tốt lắm, ta đây khiến cho ngươi lại một lần nữa thấy rõ chân chính tâm ý của ngươi...” Hắn dứt lời liền lấp kín đôi môi đỏ mọng của nàng, như loài dã thú cắn nuốt từng hơi thở của nàng.

-“Đừng...” Nàng kích động muốn né tránh, nhưng căn bản trốn không thoát đôi tay mạnh mẽ của hắn, ngược lại càng dây dưa, hai tay bị giam giữ càng chặt.

Hắn dùng một tay đem hai tay nàng kéo cao, lấy đầu lưỡi đẩy ra đôi môi của nàng, dùng cái loại cách thức tiêu chuẩn hôn kiểu Pháp mạnh mẽ xâm chiếm miệng lưỡi của nàng.

Tri giác nàng căn bản ngăn cản không được khiêu khích như vậy, nàng cả người run rẩy, toàn thân sức lực mất hết, lập tức đã bị hắn hàng phục, mềm nhũn mặc hắn bài bố.

Hắn buông nàng ra, khẽ cười một tiếng, xoay mình đem nàng ôm lấy, đi đến trước gương, ghé tai thì thầm: “Hãy nhìn xem, nhìn vào trong gương, nó phản chiếu trực tiếp nhất trái tim của ngươi.”

Nàng mơ màng mở mắt ra, nhìn vào tấm gương, chỉ thấy hình ảnh một đôi nam nữ trần truồng, người đàn ông trên thất lưng quần đầy băng gạc, nhưng xem ra tuần dật lại cương mãnh, dáng người cường tráng cao gầy, mà người phụ nữ kia... Trên mặt đỏ rực như say rượu, hình dáng mềm mại yêu kiều, bộ dáng đắm chìm trong kích tình...

Đó là ai? Người phụ nữ đó là ai?

Trong đầu hỗn độn không thôi, nàng sững sờ nhìn chằm chằm trong gương, nhất thời thất thần.

-“A...” Nữ tử trong gương co rúm một chút, bật ra một tiếng ngậm nín.

Nàng phút chốc cả kinh, thế này mới phát hiện thanh âm đúng là từ trong miệng mình phát ra, lập tức trừng lớn hai mắt, thấy rõ nữ tử bị lửa tình thiêu đốt trong gương chính là mình!

-“Nhìn xem ngươi, ngươi ở trong lòng ta chính là loại vẻ mặt này... biểu tình thỏa mãn hạnh phúc...” Hắn xuyên qua gương nhìn chằm chằm nàng, ác liệt nở nụ cười.

-“Không—” Nàng hai tay che mặt, không thể chấp nhận tình cảnh này.

Đằng Tế nhẹ nhàng chạm vào nàng một chút nàng liền co rút phản cảm, vì sao lại có thể cho phép Vũ Tuyệt Luân ôm cùng hôn nồng nhiệt? Nàng là làm sao vậy? Làm sao có thể trở nên hạ lưu dâm đẳng như thế? Đây không giống nàng à? Không giống như nguyên lai vẫn luôn giữ mình trong sạch...

-“Không cho phép che mắt, ta muốn ngươi nhìn kỹ chúng ta! Thấy rõ ràng!” Hắn không hài lòng giật lại hai tay của nàng, buộc nàng phải đối mặt với cảm xúc của mình, còn có cảm giác.

Nàng vội vã nhắm mắt lại.

-“Không cho phép ngươi lãng tránh! Không cho phép ngươi né tránh! Ngươi mở mắt ra cho ta, Chu Mạch Mạch!” Hắn dùng sức lay động nàng.

Nàng hoảng sợ mở hai mắt, nhìn hắn, con ngươi đen kịt kín một tầng lệ quang, bên trong có kinh hoàng, rung động, bất an, sợ hãi... còn có tình cảm của nàng.

-“Đưa ngọc, ngươi rõ ràng đã yêu ta...” Hắn nâng lấy khuôn mặt nàng, lấy đầu ngón tay vuốt ve, chà sát đôi môi của nàng.

-“Ta...”

-”Thừa nhận đi, Mạch Mạch, thừa nhận người yêu ta.” Hấn đồ dũa.

Nàng nhìn ánh mắt hấn, linh hồn bị ánh mắt thâm thúy chặt chẽ áp trụ, ý chí bạc nhược rốt cuộc không thắng được, chỉ có thể hướng hấn đầu hàng...

-”Đúng vậy, ta yêu người...Ta yêu người...” Thừa nhận chính mình cảm tình, tương đương thừa nhận chính mình thất đức cùng phản bội, nàng vừa nói ra khỏi miệng đã bị chính mình hù dọa, tim chịu sự dày vò liên hóa thành từng giọt nước mắt trong suốt.

Hấn tâm rung động, con giận dữ đột nhiên lắng xuống, thở dài, hai tay vươn ra, đem nàng ôm vào trong lòng, gắt gao giữ chặt.

Kỳ thật, hấn sao lại không rõ tâm tình của nàng? Mẫu thân quá nghiêm khắc, nàng có thể chưa bao giờ nếm thử tình yêu thật sự, nhưng lại cứ một mực quyết định chuyện chung thân đại sự, sau này gặp gỡ hấn, rơi vào biển tình, mâu thuẫn cùng thống khổ, sợ hãi và bất lực của nàng, hấn tất cả đều hiểu được.

Chính là, hấn không nghĩ đến nhìn thấy bộ dạng nàng như làm sai chuyện gì, giống như yêu thương hấn là tội ác tày trời, nàng cùng Đằng Tế lại chưa chính thức kết hôn, theo pháp luật, nàng vẫn còn độc thân, một khi đã như vậy, nàng với ai ở cùng một chỗ ai cũng không có quyền can thiệp mới đúng.

Đồng dạng, hấn muốn nàng, ai cũng không thể ngăn cản...

Chu Mạch Mạch vui đầu trước ngực hấn, cảm xúc hoảng hốt lúng túng dịu đi rất nhiều, hấn hiếm khi bày ra vẻ ôn nhu quan tâm nàng, cũng làm cho nàng tỉnh ngộ, chuyện tối hôm qua không phải là do thần kinh nàng thác loạn, mà là nội tâm nàng chân thật khát vọng.

Hấn nói không sai, nàng yêu thương hấn, có lẽ là lần đầu tiên khi nhìn thấy hấn, lòng của nàng liền thật sâu bị hấn hấp dẫn, bị khí phách cuồng vọng của Hỏa Kỳ Lân giam giữ.

Mà cái hôn ở hoang đảo kia, chính thức dẫn linh hồn nàng vào sâu trong lửa nhiệt tình, từ khi đó, nàng đã không còn là chính mình...

-”Ta nên làm cái gì bây giờ? Yêu thương người, ta...nên làm cái gì bây giờ?” Nàng ở trong lòng hấn buồn thương hỏi, một lòng bị lý trí cùng tình cảm xé rách cơ hồ phân liệt.

Mệnh lệnh của mẫu thân, cơ nghiệp của phụ thân, sắp cử hành hôn lễ nhiều vấn đề thực tế đang nói cho nàng biết, tình yêu của nàng, rất có thể sẽ làm hỏng tất cả mọi thứ.

Càng làm nàng sợ hãi chính là, nàng không biết phải như thế nào đối mặt với Đằng Tế, thân thể của nàng, trái tim của nàng đều cho Vũ Tuyết Luân, nàng tuyệt không có thể kết hôn với Đằng Tế, nhưng ngày kết hôn sắp tới, nàng nên như thế nào hướng mọi người giải thích?

Hấn nâng cằm của nàng lên, không thay đổi ngao khí nói: “Cái gì cũng đừng lo lắng, người chỉ cần theo ta là được.”

-”Theo người...” Nàng nhìn hấn, trong lòng vẫn không nở, nàng thật sự có thể không để ý tới ánh mắt thế tục và lời khuyên của mọi người mà đi theo hấn sao?

-”Yên tâm, trời sắp, ta sẽ giúp người gánh vác.” Hấn hướng về phía nàng hứa hẹn.

Một người đàn ông cuồng ngao không ai bì nổi như thế, cuồng hấn dừng mãi như thế lại có thể làm cho người ta yêu điên cuồng say đắm...

Nàng nhìn chăm chăm hấn, rung động nổi lên lệ quang, hấn sẽ không biết, những lời này của hấn sẽ hại nàng càng thêm vạn kiếp bất phục a!

-”Nhưng là...” Nàng còn muốn nói cái gì, cái miệng nhỏ nhắn lập tức bị hấn che lại, hơi thở nóng rực một lần nữa bao trùm lấy nàng, vì thế, nàng không còn có khe hở dư thừa để suy nghĩ về vấn đề của mình nữa.

Vũ Tuyết Luân đương nhiên biết tình cảnh mà hấn đối mặt có điểm phức tạp, nhưng hấn quản không được nhiều như vậy, Chu Mạch Mạch là nữ nhân hấn muốn nhất cho tới bây giờ, cái loại này tâm tình, cũng quá khứ chơi đùa cho dù bất đồng, hấn vẫn muốn giữ nàng ở bên người, độc chiếm nàng, không cho người khác có bất kỳ cơ hội thêm muốn nào.

Cho nên, dù phải đối đầu với Đằng Tế, hấn cũng không để ý.

Điên cuồng ngậm chặt đôi môi của nàng, hấn ôm nàng trở lại trên giường, lại lần nữa dùng lửa nhiệt tình chinh phục nàng, làm cho nàng giống như tối hôm qua vì hấn hòa tan, vì hấn hiến dâng tất cả...

Thân ảnh quấn lấy nhau, tương dung mờ mờ, kịch liệt thờ dốc, tình yêu làm cho hết thấy đều quên hết mà cuồng loạn, bọn họ đắm chìm ở khoảnh khắc cực lạc bên trong, bất luận chuyện gì cũng không có khả năng quấy nhiễu bọn họ, trừ bỏ lẫn nhau, hết thấy đều không quan trọng...

Hồi lâu sau, bọn họ dần dần theo kích tình bình ổn, Chu Mạch Mạch mềm nhũn cuộn tròn trong lòng hấn, hấn vuốt ve thân thể trắng như sứ của nàng, chân tay mảnh khảnh, cùng với làn tóc dài xõa tung, trong lòng không hiểu sao tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Nàng là búp bê của riêng hấn, chỉ thuộc về một người là hấn...

Chính lúc tâm tư đang rung động, bên ngoài đột nhiên truyền đến dồn dập tiếng đập cửa, Chu Mạch Mạch mở mắt ra, kinh hãi dựng lên, hoang mang rồi loạn nói: “Có người tới...”

Hắn một tay kéo nàng hồi trong lòng, nặng nề hôn nàng một cái, cười nói: “Đồ ngốc, có cái gì phải khấn trương?”

– “Vạn nhất bị phát hiện...” Nàng ngửa đầu nhìn hắn, vẻ mặt lo lắng.

– “Phát hiện thì phát hiện, ta cũng không sợ.” Hắn hừ lạnh, cùng lắm thì cùng Đằng Tế một trận quyết đấu.

– “Nhưng ta sợ...” Nàng lui thân mình.

– “Đừng sợ, có ta ở đây. Ta trước đi ra ngoài, ngươi đem quần áo mặc vào.” Hắn lại hôn nàng trấn an, đứng dậy mặc quần dài, đi ra phòng ngủ, tiến đến cửa.

– “Là ai?” Hắn lớn tiếng hỏi.

– “Thiếu gia! Ta là Hắc Lượng.” Ngoài cửa, Hắc Lượng thanh âm nghe tới có điểm lo lắng.

– “Vào đi!” Hắn tiến lên mở cửa.

Hắc Lượng đi vào, nhìn chăm chăm vào bộ dạng cuồng dã hỗn độn của hắn, như là đoán được cái gì sắc mặt đại biến.

– “Thiếu gia, ngươi... cùng Chu tiểu thư ở trong phòng một đêm?” Hắc Lượng trực tiếp hỏi.

– “Đúng vậy!” Hắn đổ chén nước, ngã người lên ghế sofa, khoe miệng nhếch lên, còn cố tình nhấn mạnh: “Cả một đêm đều cùng nàng ở một chỗ.”

– “Ngươi sẽ không cùng nàng...”

– “Đúng.” Hắn không đợi Hắc Lượng hỏi xong, trực tiếp thừa nhận.

– “Lão thiên! Ngươi hẳn là biết thân phận của nàng, làm sao có thể Kỳ Lân Vương chân trước vừa đi ngươi liền...” Hắc Lượng thờ dốc vì kinh ngạc, tức giận trách cứ. Cả thế giới nhiều nữ nhân như vậy, vì sao hắn càng muốn tìm đến Chu Mạch Mạch?

– “Ngươi đừng bày ra bộ dáng như trời sập được không? Mạch Mạch căn bản không thương Đằng Tế, người nàng yêu là ta.” Hắn hừ nói.

– “Trọng điểm không phải là ở nàng yêu ai, mà là toàn bộ hôn sự là kết cục đã định...” Hắc Lượng vội la lên.

– “Ai nói kết cục đã định?” Hắn kéo dẫn khuôn mặt tuấn tú, hoặc mắt đứng lên, phần nộ đi đến trước mặt Hắc Lượng, quát: “Ta càng muốn làm hỏng kết cục này, Đằng Tế hẳn muốn cho cũng thế, mà không cho cũng thế, tóm lại ta chỉ muốn Chu Mạch Mạch.”

Hắc Lượng kinh ngạc trừng lớn hai mắt, hắn đi theo bên người Vũ Tuyết Luân gần mười năm, cho tới bây giờ chưa thấy qua hắn vì một nữ nhân mà trở nên cố chấp như thế, đúng vậy, hắn là nhiệt tình như hỏa, cuồng ngạo không kiềm chế được, nhưng hắn đối với nữ nhân luôn luôn chỉ có ba phần nhiệt độ, nhưng là, xem vẻ mặt của hắn hiện tại, giống như liều lĩnh đem Chu Mạch Mạch cướp cho bằng được...

– “Ngươi... như vậy yêu nàng?” Hắc Lượng kinh ngạc hỏi.

– “Yêu?” Vũ Tuyết Luân ngây ngẩn cả người, hắn có thể xác định hắn muốn có Chu Mạch Mạch, nhưng loại tình cảm này chính là yêu sao? Hắn không biết, bởi vì hắn tuy là chiến tướng tình trường, lại chưa từng chân chính yêu một nữ nhân.

– “Yêu nàng đến không tiếc làm tức giận Kỳ Lân Vương? Không tiếc làm cho Tường Hòa Hội Quán mất mặt? Nàng đáng giá để ngươi làm như vậy sao? Đáng giá sao?” Hắc Lượng truy vấn.

– “Ngươi thế này là muốn giáo huấn ta sao? Hắc Lượng” Hắn nhìn chăm chăm Hắc Lượng, tránh được vấn đề trung tâm, chuyển thủ thành công.

– “Không dám, ta chỉ là sợ ngươi kích động mà làm hỏng việc...” Hắc Lượng cung kính cúi đầu, khuôn mặt lo lắng cùng tự trách.

Vì sao hắn không sớm một chút phát hiện? Vũ Tuyết Luân đối với Chu Mạch Mạch thái độ đã sớm lộ ra manh mối, nhất là khi Đằng Tế đến thăm Chu Mạch Mạch, tâm trạng của Vũ Tuyết Luân lại quá tồi tệ không hề có đạo lý, đủ loại dấu hiệu đều đang chứng minh Vũ Tuyết Luân thích Chu Mạch Mạch, mà hắn cứ nhiên ngốc đến độ không nhận ra, cứ nhiên không kịp ngăn cản...

– “Đủ rồi, chuyện này ngươi đừng quản, tự ta có thể xử lý.” Vũ Tuyết Luân cá giận nói.

– “Vậy ngươi định làm như thế nào? Hiện tại Tường Hòa Hội Quán tất cả mọi người đều đang ở Thượng Hải chuẩn bị cho hôn lễ lần này, chỉ chờ tân nương tới, nay, ngươi lại đem tân nương bắt cóc, ngươi kêu Kỳ Lân Vương còn mặt mũi nào?” Hắc Lượng không thể không thức tỉnh hắn, lần này nếu tùy hứng không biết sẽ tạo nên sóng gió lớn đến mức nào.

– “Trái một câu Tường Hòa Hội Quán, phải một câu Kỳ Lân Vương, ngươi rốt cuộc là đang nói với thân phận gì?” Vũ Tuyết Luân tức giận, giương giọng giận dữ hỏi.

– “Ngươi mới chính là nên nhìn vào thân phận của chính mình đó, thiếu gia?” Hắc Lượng nghiêm túc hỏi lại.

Vũ Tuyết Luân bị hỏi ngược, hấn sắc mặt tằm tối, trừng mắt nhìn Hắc Lược.

-”Vai trò của ta từ trước đến nay luôn luôn rõ ràng, nhưng còn ngươi, ngươi không hiểu rõ vai trò của mình sao? Ngươi là Thành Hoàng của U Minh Hội? Hay là Tường Hòa Hội Quán Hòa Kỳ Lân?” Hắc Lược nói có trọng điểm.

Hắn biết Vũ Tuyết Luân đối với hai thân phận này sấm vai rất khá, chính là, hai vai trò này không thể có sự xung đột mới có thể lấy được cân bằng, một khi nổi lên mâu thuẫn, cân bằng sẽ lập tức tan rã. Mà hắn không mong muốn nhất chính là nhìn thấy loại tình huống này, bởi vì hắn rất tin, nếu cân bằng tan rã, đối với những người đó là có lợi, hơn nữa thương tổn lớn nhất sẽ là bản thân Vũ Tuyết Luân.

Vũ Tuyết Luân không nghĩ tới, người trầm ổn thật thà như Hắc Lược cũng có tài ăn nói sắc bén như thế, nếu đối thành bình thường, hắn có lẽ hội ca ngợi Hắc Lược vài câu, nhưng hiện tại hắn lại thấy nổi nóng. Hắc Lược trong lời nói không thể nghi ngờ lửa cháy đỏ thêm dầu, hoàn toàn chọc giận hắn.

-”Hai người đó đều là ta, có điều cũng không cần ngươi thuyết giáo.” Hắn xoay mình kẻ sát vào Hắc Lược, hung ác nham hiểm nói.

-”Nếu ngươi còn không có quên ngươi là Hòa Kỳ Lân, nên đem Chu tiểu thư đưa về Thượng Hải, sau đó mau chóng hướng Kỳ Lân Vương thừa nhận chuyện này, thương lượng cách giải quyết...” Hắc Lược nghiêm túc khuyên giải.

-”Hừ! Nếu ta chỉ là Thành hoàng, có phải hay không có thể lưu lại Chu Mạch Mạch?” Hắn nheo ánh mắt, lãnh chỉ hỏi.

-”Ngươi sẽ không thật sự nghĩ phá hư mối liên kết giữa U Minh Hội và Tường Hòa Hội Quán?” Hắc Lược trong lòng lo lắng.

Vũ Tuyết Luân còn chưa đáp lời, thanh âm Bạch Dã liền xuất hiện ở ngoài cửa.

-”Cố cái gì không được? U Minh Hội cùng Tường Hòa Hội Quán đã có khi nào bình ổn qua?” Bạch Dã dựa vào cánh cửa, lạnh lùng thay Vũ Tuyết Luân trả lời.

Hắc Lược quay đầu trừng hắn, khóe miệng trầm xuống.

Bạch Dã đi vào trong phòng, trực tiếp đi đến bên cạnh Vũ Tuyết Luân chỉ nói: “Chúng ta U Minh Hội vẫn bị Tường Hòa Hội Quán ép tới gắt gao, vốn dĩ huynh đệ sớm đã có lòng bất mãn, mọi người đều vì để ý đến mặt mũi của thiếu gia mới không nghĩ nháo sự, chẳng qua, Tường Hòa Hội Quán Kỳ Lân Vương Đẳng Tế đáng về cũng là quá kiêu ngạo đi, hắn giống như tự cho là đúng coi chúng ta và những Kỳ Lân khác giống nhau, dám đặt thiếu gia dưới lòng bàn chân, điểm ấy, thật là khiến cho người ta không phục!”

Bạch Dã mỗi chữ trong lời nói chạm vào đáy lòng Vũ Tuyết Luân, từ sau khi Đẳng Tế đến đây, hắn xác thực chịu bức bối đúng là không ít, tiểu tử kia khơi dậy bất bình trong lòng hắn, ý muốn tạo phản đã bắt đầu rục rịch, bởi vậy ý tứ trong lời nói của Bạch Dã ngay lập tức khiến cho hắn đồng tình.

-”Bạch Dã, ngươi cảm mến.” Hắc Lược gầm lên, Bạch Dã ý tưởng rất cực đoan, người này vẫn muốn cùng Tường Hòa Hội Quán địa vị ngang nhau, Vũ Tuyết Luân rất dễ dàng chịu ảnh hưởng của hắn.

-”Như thế nào? Ngươi đang khần trương cái gì? Đừng quên ngươi là U Minh Hội ‘Hắc vô thường’, ngươi tốt nhất nên nhận rõ lập trường của mình, Hắc Lược.” Bạch Dã lạnh lùng giễu cợt.

-”Lập trường của ta chính là phụ tá thiếu gia hảo hảo chương quản U Minh Hội, cùng duy trì quan hệ cộng sinh với Tường Hòa Hội Quán, mà không phải kích thích hắn phản loạn.” Hắc Lược ngay thẳng mà ác liệt nói.

-”Coi như hết! Ta xem ngươi là cấp bách suy nghĩ đem toàn bộ U Minh Hội nhập vào Tường Hòa Hội Quán, làm cho chính mình ở trước mặt Đẳng Tế tranh công...” Bạch Dã trào phúng cười lạnh.

-”Ta nghĩ không phải là loại ý tưởng này, ngươi đừng bịa chuyện.” Hắc Lược mày rậm nhủ lại, căm giận nói.

-”Ngươi sáng suốt đều nhìn ra được, so với thiếu gia, ngươi tựa hồ kính trọng Đẳng Tế hơn! Ta không chỉ một lần thấy ngươi lên gặp Đẳng Tế, cảm giác, giống như Đẳng Tế mới là chủ tử của ngươi...” Bạch Dã không buông tha hắn, càng thêm mắm thêm muối nói móc.

-”Ngươi...” Hắc Lược lâm vào chán nản, nhìn không được nắm chặt đầu quyền.

-”Đủ, các ngươi đừng âm ỉ nữa!” Vũ Tuyết Luân nghe xong lời nói của Bạch Dã, trong lòng nhất thời đối với Hắc Lược có muôn vàn câu hỏi.

Hắc Lược lén lút cùng Đẳng Tế gặp mặt? Vì sao? Bọn họ sau lưng hắn đã nói cái gì?

-”Thiếu gia, ngươi đừng nghe Bạch Dã...” Hắc Lược vội vàng muốn giải thích, nhưng sắc mặt Vũ Tuyết Luân âm trầm làm hắn á khẩu.

-”Ngươi đã qua lại với Đẳng Tế bao lâu?” Vũ Tuyết Luân lạnh lạnh hỏi, Đẳng Tế tiểu tử đó gặp mặt người bên cạnh hắn? Hắn đến tột cùng có mục đích gì?

-”Ta chỉ cùng Kỳ Lân Vương gặp qua một, hai lần...” Hắc Lược ngũ quan mâu thuẫn.

-”Nếu ngươi dám làm chuyện bất lợi cho U Minh Hội, ta sẽ giết ngươi!” Vũ Tuyết Luân trừng hấn, âm ngoan nói.

Hắc Lượm mím chặt đôi môi, trầm mặc không nói. Loại thời điểm này, nhiều lời cũng vô ích.

Bạch Dã ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, trên mặt hiện lên một tia cười giả tạo.

Vũ Tuyết Luân lắc đầu, đối Bạch Dã lớn tiếng hạ lệnh: “Bạch Dã, đi đặt vé máy bay, chúng ta đêm nay trở về Thượng Hải.”

-”Ngươi muốn về Tường Hòa Hội Quán?” Bạch Dã ngăn ra.

-”Không, ta muốn trực tiếp mang Chu Mạch Mạch đến U Minh Hội, không tính để cho nàng chạy.” Hấn liếc mắt nhìn Hắc Lượm, trong lòng dấy lên một cỗ hừng hực lửa giận.

-”Thiếu gia, ngươi...” Hắc Lượm lo lắng, không biết nên khuyên can như thế nào.

-”Ta muốn nhìn xem, đoạt Chu Mạch Mạch, Đằng Tế có thể làm gì ta?” Hấn hai tay chống nạnh, càn rỡ cười lạnh.

Chu Mạch Mạch ở trong phòng ngủ áp tai vào cửa nghe thấy bọn họ đối thoại, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần trắng xanh, trong lòng bị bất an cùng sợ hãi gắt gao vây lấy.

Nàng mơ hồ nghe ra Vũ Tuyết Luân cùng Đằng Tế trong lúc đó tựa hồ đang có khúc mắc, mà bởi vì có sự tham gia của nàng, quan hệ của họ có khả năng sẽ chuyển biến xấu hơn.

Làm sao bây giờ? Nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Nàng cứ như vậy chẳng biết tại sao yêu thương Vũ Tuyết Luân, nếu theo hấn đi cái gì mà U Minh Hội, không trở về Tường Hòa Hội Quán, đến lúc đó, có thể hay không tạo thành hậu quả đáng sợ?

Kích động nhìn ra biển rộng ngoài cửa sổ, hôm nay mặt biển không bình ổn yên tĩnh, xa xa bầu trời mây đen dày đặc, tựa hồ đang hướng nàng báo động trước, một hồi bão táp sắp xảy ra.

Trung Quốc-Thượng Hải

Tổng đàn U Minh Hội ở Thượng Hải nằm trong khúc cua náo nhiệt, khác với Kỳ Lân cư được đặt ở nơi vắng lặng thanh tĩnh, tổng đàn này là một cao ốc mười tầng, bên ngoài đơn giản gọn gàng, người không biết tuyệt đối sẽ nghĩ rằng nó là tòa nhà văn phòng thương mại bình thường, nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện kiến trúc của nó so với các cao ốc xung quanh không giống nhau.

Kiểm soát chặt chẽ có thể khiến người ta nghĩ thấy một tia không tầm thường, người ra vào phải được xác nhận thân phận, người bình thường xông vào chỉ có thể bị bảo vệ đuổi xa, hơn nữa ở đây làm việc và nghỉ ngơi so với người bình thường trái ngược nhau, ban ngày lạnh lẽo buồn tẻ, đêm đến lại đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, bởi vậy, có một số người luôn lấy ánh mắt thần bí khó hiểu nhìn tòa nhà này, thậm chí có người còn gọi nó là “Hắc lâu”, lâu ngày, ngay cả thành viên của U Minh Hội cũng lấy “Hắc lâu” làm tên gọi của tổng đàn.

Chu Mạch Mạch theo Vũ Tuyết Luân trở lại U Minh Hội lập tức bị sự khác thường đó dọa cho ngây người.

Vừa vào cao ốc, đã có hai hàng người mặc áo đen xếp thành hàng cung nghênh, khi Vũ Tuyết Luân tiến vào cửa chính, mọi người liền đồng thời xoay người, cùng kêu lên hò hét: “Thành hoàng!”

Vũ Tuyết Luân cũng mặc quần tây đen, chân đi trên một chiếc boots cao màu đen, trên vai khoác một chiếc áo lông tuyết đẹp, ngang nhiên sải bước đi qua trước mặt mọi người, tiến vào đại sảnh.

Chu Mạch Mạch không thể không bội phục, cũng không đủ khí thế, muốn ở trước mặt nhiều người như vậy đứng trực tuyến qua thật đúng là chuyện không dễ dàng, nhưng Vũ Tuyết Luân giống như thành thói quen, hấn chẳng những không bị sóng âm của mọi người áp đảo, ngược lại dường như trời sinh sẽ trở thành thủ lĩnh, một cái vẫy tay hữu lực, động tác thu về hướng mọi người ân cần thăm hỏi:

-”Hào, mọi người vất vả, đi nghỉ ngơi đi.”

-”Vâng.” Hai hàng ngũ chỉnh tề đồng thanh hô rồi tản đi, trong đó có một vài nhân viên nán lại báo cáo sự tình với Vũ Tuyết Luân.

Mới đầu, Chu Mạch Mạch vẫn chưa hiểu rõ đây là nơi nào, nàng chính là cảm thấy kinh ngạc, vì sao nơi này mọi người đều gọi Vũ Tuyết Luân là “Thành hoàng”? Hơn nữa còn đối với hấn vô cùng cung kính?

Nhưng nàng rất nhanh tìm thấy đáp án từ Bạch Dã, nguyên lai Vũ Tuyết Luân còn có một thân phận khác, hấn là thủ lĩnh của Trung Hoa bang phái tổ chức U Minh Hội!

Không biết vì sao, biết được nam nhân mình yêu thương có nhiều danh hiệu như vậy, trong lòng nàng lại trỗi dậy một cơn khủng hoảng, riêng danh xưng Họa Kỳ Lân đã đủ kinh người rồi, hơn nữa lại là Thành hoàng của một bang phái, nàng bỗng nhiên cảm thấy hấn cùng nàng quá khác biệt...

-”Thế nào? Ngươi dường như rất kinh ngạc?” Vũ Tuyết Luân cùng cấp dưới vội vàng đàm xong việc, quay mặt nhìn về mặt ngạc nhiên của nàng, nhất

thời cảm thấy có điểm buồn cười.

-”Ta cũng không biết...Người lại là hắc bang đại đầu mục...” Nàng lúng ta lúng túng nói.

-”Đây là cơ nghiệp của gia tộc ta, ta chỉ là kế thừa danh hiệu của ông ngoại mà thôi.” Hắc nhún vai, nhẹ nhàng giải thích băng quơ.

-”Chúng ta tất cả đều công nhận năng lực của thiếu gia, mọi người đều thực sự yêu quý hắn.” Bạch Dã xen mồm nói.

-”Phải không?” Nàng mỉm cười, nhưng rất nhanh thoáng nhìn Hắc Lượng ở sau Bạch Dã, chỉ thấy hắn lấy một ánh mắt đau thương nhìn nàng, nụ cười của nàng lập tức cứng đờ.

Nàng biết Hắc Lượng sẽ không hiểu và bỏ qua cho nàng, bởi vì mọi việc liên quan đến nàng, toàn bộ đều vô cùng rối loạn.

-”Tốt lắm, Mạch Mạch mệt mỏi, ta mang nàng lên lầu nghỉ ngơi.” Vũ Tuyết Luân phát hiện không hề ít huynh đệ đang hai mắt đăm đăm nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuyệt lệ của Chu Mạch Mạch, vội vàng đứng lên giấu nàng ở sau lưng.

-”Ta gọi người chuẩn bị phòng khách...” Hắc Lượng lập tức nói.

-”Không cần, nàng và ta ở cùng một chỗ là được.” Hắc lạnh lùng nói.

-”Thiếu gia!” Hắc Lượng đối với hắn không biết khuyên giải như thế nào.

-”Người vì sao lần nào cũng muốn phá hư hứng thú của thiếu gia chứ? Hắc Lượng.” Bạch Dã lạnh lùng giễu cợt.

Hắc Lượng trừng Bạch Dã, tức giận tích tụ. Bạch Dã tiểu tử này rốt cuộc có chủ ý gì.

Chu Mạch Mạch bất an cúi đầu, đột nhiên rất muốn đào tẩu khỏi nơi này...

-”Đừng làm cho bất luận kẻ nào quấy rầy chúng ta.” Vũ Tuyết Luân bỏ lại những lời này, tay giữ lấy thắt lưng nàng đi hướng thang máy.

-”Người của Tường Hòa Hội Quán hẳn sẽ lập tức tới tìm người, với mạng lưới tình báo của Thủy Kỳ Lâm, chuyện này nhất định bọn họ đã biết...” Hắc Lượng cảnh cáo.

-”Ta mấy ngày nay ai cũng không thấy, ai tới cũng đều như nhau.” Vũ Tuyết Luân kéo dài khuôn mặt tuần tú, nhấn nút thang máy, đem Hắc Lượng về mặt tối tệ nhốt ở ngoài cửa.

Vũ Tuyết Luân cùng Chu Mạch Mạch hai người rời đi, để lại trong đại sảnh một trận xôn xao, thành viên U Minh Hội đối với sự xuất hiện của Chu Mạch Mạch có chút tò mò, trừ bỏ bởi vì nàng dị thường mỹ mạo, trọng yếu hơn là, Vũ Tuyết Luân chưa bao giờ mang nữ nhân tiến vào tổng đàn, cho dù là nữ nhân có quan hệ mật thiết với hắn, cũng không được phép tiến vào Hắc lâu, vì vậy, nàng có thể theo Vũ Tuyết Luân cùng nhau trở lại nơi này thật làm cho mọi người ghé mắt.

-”Nữ nhân đó là ai?” Mọi người lập tức hướng Bạch Dã hỏi.

-”Nàng là thê tử tương lai của Kỳ Lâm Vương.” Bạch Dã trước khi Hắc Lượng kịp ngăn cản đã nói ra thân phận của nàng.

Hắc Lượng nhíu chặt mày rậm, trừng mắt nhìn Bạch Dã e sợ cho thiên hạ còn chưa đủ loạn hay sao, sắc mặt càng thêm trầm giận.

-”Thê tử của Kỳ Lâm Vương làm sao có thể đi vào U Minh Hội của chúng ta? Nàng không phải hẳn là nên đi Tường Hòa Hội Quán sao?” Một người ngạc nhiên nói.

-”Nàng chỉ sợ là sẽ không đi, bởi vì nàng yêu Thành hoàng của chúng ta.” Bạch Dã tuyệt không giấu diếm tình hình thực tế.

Một lời của hắn thốt ra lập tức kéo theo một trận xôn xao, bởi vì mọi người đều biết, ngày thành hôn của Kỳ Lâm Vương sắp đến, thủ lĩnh của bọn họ như thế nào không giúp người ta lại còn cư nhiên đem tân nương trực tiếp dụ dỗ đến đây, chuyện này không phải là nhỏ a!

-”Việc này chưa định luận, Bạch Dã, người đừng nói lung tung.” Hắc Lượng tức giận bác bỏ.

-”Đây rõ ràng là sự thật, người còn muốn giấu diếm cái gì? Hơn nữa, Thành hoàng của chúng ta thích Chu Mạch Mạch có gì không đúng?” Bạch Dã phản bác.

-”Đương nhiên không đúng, Chu Mạch Mạch sắp là thê tử của Kỳ Lâm Vương...” Hắc Lượng cả giận nói.

-”Vốn đã không còn đúng nữa rồi, nàng cùng thiếu gia chúng ta quan hệ thân mật, người cho là nàng còn có gan trở về Tường Hòa Hội Quán gặp Đổng Tế sao? Không, phải nói, Đổng Tế còn có thể muốn nàng sao?” Bạch Dã mỉa mai.

-”Người...” Hắc Lượng không biết nói gì để chống đỡ.

-”Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, Đổng Tế còn có thể làm sao?” Bạch Dã cười lạnh.

-”Đúng vậy đúng vậy! Đến đoạt lấy thì đã làm sao? Cùng lắm thì đánh một trận...” Có có huynh đệ hòa theo kêu gào.

-”Mọi người đừng nháo, chuyện này nghiêm trọng sẽ ảnh hưởng đến chúng ta cùng quan hệ với Tường Hòa Hội Quán.” Hắc Lượng bình tĩnh trừng mắt nhìn những người khác.

-”Hừ, người muốn ôm chân Tường Hòa Hội Quán thì tự mình ôm đi, ta cũng không nghĩ sẽ bị Tường Hòa Hội Quán ép gắt gao. Nếu Ngũ Hành Kỳ Lân muốn đối phó với chúng ta, chúng ta cũng sẽ phụng bồi họ tới cùng.” Bạch Dã khiêu khích nói.

-”Đúng! Tường Hòa Hội Quán chẳng là cái gì? Chúng ta đã sớm chịu đựng họ đủ rồi, nếu không mặt mũi Thành hoàng để ở đâu?” Một số người lập tức kích động, âm thanh ồn ào đến nghẹt thở.

-”Câm mồm!” Hắc Lượng nghiêm khắc quát bảo họ bọn họ ngưng nói tiếp: “Các người như vậy là muốn làm cái gì? Nguyên nhân vì Thành hoàng thân phận đặc thù, chúng ta mới không nên làm cho hắn khó xử, chẳng lẽ các người muốn hắn phản bội Tường Hòa Hội Quán?”

Tất cả mọi người an tĩnh lại, Bạch Dã lại âm ngoan mà tiếp lời: “Thật muốn phản bội thì làm thế nào?”

Hắc Lượng sắc mặt trầm xuống, tiến lên nhéo tay áo Bạch Dã, cắn răng nói: “Người bằng mọi cách châm ngòi chiến tranh giữa thiếu gia và Tường Hòa Hội Quán, có dụng ý gì?”

-”Người nói mà?” Bạch Dã tà tà cười.

-”Đừng cho là ta không rõ người đang suy nghĩ cái gì, ngày đó người đưa Đằng Tế ra máy bay, người cố ý mất tích cả đêm, làm cho ta tìm không thấy người, chính là vì muốn kéo dài thời gian ta trở về khách sạn, làm cho thiếu gia cùng Chu Mạch Mạch có càng nhiều thời gian một mình ở chung, đúng không?” Hắc Lượng lửa giận bùng cháy, hắn sớm đã hoài nghi có sự kỳ quái.

-”Khó mà thiếu gia có thể như vậy thích một nữ nhân, thân là tùy tùng, ta sao có thể không giúp hắn hoàn thành ý nguyện...” Bạch Dã vẽ mặt quỷ dị.

-”Người...” Hắc Lượng tức đến nổi muốn nắm tay cho hắn một quyền, nhưng chung quanh các huynh đệ rất nhanh cản lại.

-”Hắc vô thường, người bình tĩnh một chút!”

-”Buông tay!” Hắc Lượng tức giận gào lên, nhưng hai tay đã bị giữ chặt.

Bạch Dã kéo cổ áo, vỗ vỗ ống tay áo, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nam tuấn, nữ mỹ, chỉ cần một chút cơ duyên có thể làm cho bọn họ yêu nhau.”

Hắc Lượng nhìn chằm chằm hắn, trong lòng rung mình, bỗng dưng nhớ tới sự cố của máy bay...

-”Là người, máy bay trục trặc là do người động tay động chân!” Hắn điên cuồng hét lên.

Bạch Dã không trả lời, chỉ cười lạnh quay người bỏ đi.

-”Bạch Dã!” Hắn dặn giữ, vung vẩy khỏi tay các huynh đệ, nhưng mới bước ra một bước lại bị những người đó vây chặn lại.

-”Hắn vô thường, người đừng náo loạn, Bạch vô thường làm như vậy cũng không sai.” Một gã khuyên nhủ.

-”Các người?” Hắn sừng sốt một chút, nhìn chung quanh mọi người.

-”Nếu có thể lợi dụng chuyện này để kích Tường Hòa Hội Quán, thanh danh của U Minh Hội chúng ta sẽ lan truyền rộng rãi, đến lúc đó đi trên đường cũng không bị châm biếm vì phụ thuộc vào Tường Hòa Hội Quán nữa.” Một người nói.

Hắc Lượng kinh hãi nhìn trước mắt những cán bộ chủ chốt của U Minh Hội, thế này mới biết đến tình thế nghiêm trọng, suy nghĩ cực đoan của Bạch Dã đã thấm thấu vào toàn bộ U Minh Hội.

Có lẽ, một cuộc xung đột là không thể tránh khỏi, đến lúc đó, Vũ Tuyết Luân nên làm cái gì bây giờ?

Hắc Lượng lần đầu tiên cảm thấy bất lực, hắn bắt đầu lo lắng, một khi Vũ Tuyết Luân làm phản, Đằng Tế sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với hắn? Đồng đội giết hại lẫn nhau, mặc kệ thắng thua, đều sẽ là bị kích...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Của Tiểu Bá Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tầng lầu bí mật, một chỉnh sửa đều là không gian nắm giữ của Vũ Tuyết Luân, gần tám mươi mét vuông không có ngăn cách gì, đơn thuần lấy ba màu trắng, đen, đỏ làm phong cách trang trí, màu đỏ trên da bọc sofa, màu đen từ nền nhà hòa cùng màu trắng sáng sủa trên vách tường điểm xuyết, toàn bộ gian phòng rộng lớn, tầm mắt từ ba mặt cửa sổ lớn là có thể nhìn xuống dưới, cảm giác từ trên cao nhìn xuống phong thái phi phàm.

Chu Mạch Mạch lần đầu tiên thấy nơi ở như thế này, dường như mệnh mông ngưng lại giữa bầu trời, muốn ở tại loại không gian này phải có gan dạ sáng suốt hùng hậu mới được, bằng không nhất định không sao có cảm giác an toàn...

“Làm sao vậy? Vào đây ngồi a!” Vũ Tuyết Luân nhìn nàng ngần ngại người ở cửa, cười thối một tiếng.

“Người... Ở nơi này?” Nàng đi vào bên trong phòng, cánh cửa tự động đóng lại.

“Đúng vậy!” Hần cởi áo khoác ngoài, ngao ngược mà ngồi ở trên ghế sofa đỏ.

“Ta tưởng là... Người và Ngũ Hành Kỳ Lân khác ở cùng một chỗ.” Nàng nói nhỏ.

“Bọn họ toàn bộ ở Kỳ Lân cư, ta không muốn đi vô giúp vui.” Hần chẳng muốn cùng Đằng Tế ở cùng một chỗ.

“Thật không nghĩ tới... Người còn có thân phận này...” Nàng vẫn còn có chút hoảng hốt.

“Làm sao, người sợ đến vậy?” Miệng hần nói một câu, ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ của nàng.

“Người... vừa là phải làm Vũ thị gia tộc ‘Hỏa kỳ lân’ lại muốn làm Thành Hoàng ‘U Minh Hội’, không cảm thấy áp lực quá lớn sao?” Nàng lấy làm hiếu kỳ, hần là làm sao đồng thời đảm nhiệm được hai loại nhân vật này?

“Cũng không tồi, cho tới bây giờ, ta còn đối phó được.” Hần gạt gạt đầu tóc ngắn lên, cuồng vọng kiêu ngạo cười cười, ngửa mặt ngồi ở trên sofa màu đỏ.

Nàng xem người hần áo somi đen, quần đen, tàn khốc anh tuấn đến kinh khủng, trong lòng bao nhiêu cảm giác cho ra, tại địa phương này hần chính là vương! Một người Bá Vương!

Mẫu thân từng nói qua, Đằng Tế là chủ tử Ngũ Hành Kỳ Lân, thân là Hỏa kỳ lân, hần nói như thế nào cũng thấp hơn Đằng Tế một bậc, đúng với hần cuồng ngạo ngang ngạnh này mà nói, chắc là khó có thể dễ dàng tha thứ.

Nhưng U Minh Hội là vũ đài của hần, ở chỗ này, hần nói phong là phong, nói vũ là vũ, không cần lại nhìn về mặt Đằng Tế, tất cả mọi thứ toàn bộ nắm trong tay hần; ở chỗ này, thế lực Tường Hòa Hội Quán bị ngăn cản, Kỳ Lân Vương vô pháp can thiệp bất luận cái sự tình gì; ở chỗ này, hần không phải ‘Hỏa kỳ lân’, hần là ‘Thành Hoàng’!

“Người đang suy nghĩ cái gì?” Hần nhìn chăm chú nàng hỏi.

“Ta đang suy nghĩ... Ở chỗ này người trấn tĩnh không giống như bình thường...” Nàng bị hần thấy tim đập nhanh chóng, lông mi buông xuống, nhỏ giọng nói.

“Có cái gì không giống với?” Hần giờ mắt lên.

“Ta không biết nên hình dung như thế nào... Chung quy cảm thấy... Người ở chỗ này thoát nhìn giống như khá... Vui vẻ tự do tự tại...” Nàng nghiêng đầu một cái, sợ hãi thốt lên.

Tòa cao ốc này có một cỗ khí phách hào hùng ngông cuồng đặc biệt thuộc về người giang hồ, cái đó và Vũ Tuyết Luân khiến người ta cảm thấy phi thường, giống như trời sinh hần chính là một phần tử nơi đây.

Vũ Tuyết Luân nở nụ cười. “Đúng, nơi này là vương quốc của ta, ta thích ở đây, cho nên ta cơ hồ đều ở chỗ này.”

“Tường Hòa Hội Quán kia đâu? Người không thích ở bên Tường Hòa Hội Quán kia sao?” Nàng khờ dại hỏi.

“Cũng không phải không thích, mà là chỗ đó hạn chế nhiều lắm...” Hần cười châm biếm, đáy lòng ở chỗ sâu thẳm bị áp lực phản bội nhỏ đang dần dần khuếch trương.

Trên thực tế, trước đây hần đối với nhận thức Tường Hòa Hội Quán cảm tưởng giống như U Minh Hội rộng lớn, suy cho cùng hần và Kỳ Lân khác tình hình hiểu sâu như vậy, nhưng từ khi Đằng Tế xuất hiện, tâm hần bắt đầu lệch đi, tiểu quỷ kia thực sự sinh kế hại hần tại Tường Hòa Hội Quán bị một bụng khó chịu, so với U Minh Hội có vẻ tự do rộng rãi hơn, ở chỗ này, hần có thể khỏi phải nhìn sắc mặt bất luận kẻ nào, cũng không có cái tệ mình chủ tớ làm hần phiền chán nữa, lời hần nói chính là mệnh lệnh, không ai có thể định đoạt hần, càng không ai có thể làm cha làm mẹ hần.

“Ta tưởng rằng... Ngũ Hành Kỳ Lân các người tình cảm hần là tốt lắm...” Nàng nhớ lại tài liệu mẫu thân nói cho nàng, Ngũ Hành Kỳ Lân phải là cùng hơi thở cùng thời mà ăn.

Sắc mặt hần trầm xuống, nhớ tới cảnh cáo của Giang Tuân, nhất thời tâm sinh ra phiền muộn.

“Bây giờ khỏi bàn chuyện Ngũ Hành Kỳ Lân cùng Tường Hòa Hội Quán.” Hần hừ nói.

“Thật ra... Ta vẫn phải sợ... Đi tới Thượng Hải, không đi Tường Hòa Hội Quán, lại đến nơi này của ngươi, Đằng Tế có thể không biết hay không...” Nàng càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, trước khi bị tình yêu che mờ phẩm hạnh và tinh thần trách nhiệm dần dần nổi lên trong lòng.

“Ta nói đừng bàn nữa!” Hần tức giận mà quát.

Nàng lại càng hoảng sợ, phát hiện trên mặt hần có lửa giận, vân vê ngón tay tại chỗ.

Nhìn trộm dáng dấp nàng co rúm lại, hần không có biện pháp mà thở dài một hơi, hướng về phía nàng vẫy tay nói: “Qua đây.”

“Gi?” Nàng ngần người.

“Ta bảo là ngươi sang đây!” Hần nói lại một lần nữa.

Nàng không dám làm trái, chậm rãi hướng hần đi tới, nhưng vừa mới đi tới trước mặt hần, hần đưa tay lôi kéo, đem nàng kéo vào trong lòng ngực, cả người nàng cứ như vậy té ngồi trên đùi hần.

“A...” Nàng kinh hô một tiếng.

Hần nhân cơ hội ôm chặt eo nhỏ của nàng, lập tức mạnh mẽ hôn lên nàng.

Hôn này với trước đều cũng còn muốn tiêu hồn, sự tình hết sức khiêu khích, làm hại đầu óc nàng choáng váng, mềm yếu vô lực.

Không nên là như vậy... Nàng nhắm mắt lại, đáy lòng thực ra rất muốn cùng hần hào hào nói chuyện, có nhiều vấn đề nằm ngang trước mắt bọn họ lắm, nàng không cách nào giống như hần tính thẳng thắn mà làm như không thấy, trên người nàng gánh vác kỳ vọng mẫu thân và áp lực gia nghiệp đè nén! Nếu như nàng đủ lý trí nói, nên cự tuyệt hần, nên trở lại hướng về phía Đằng Tế sám hối, đi khẩn cầu hần tha thứ...

Nhưng mà... Nhưng mà nàng luyện tiếu không nỡ ly khai Vũ Tuyết Luân hôn, luyện tiếu không nỡ rời vòng tay hần ôm ấp, biết rõ không nên, biết rõ làm sai, nàng vẫn còn vui lấp chìm đắm đi vào trong, vô phương tự kiềm chế...

Rất lâu sau đó, nàng tưởng là suýt bị hần hôn đến ngạt thở, hần mới buông môi của nàng ra.

“Vội ta cùng một chỗ thì không cho phép ngươi đề cập đến Đằng Tế.” Hần khàn khàn cảnh cáo.

Nàng hé mở mắt, căn bản không sức lực trả lời, mỗi lần được hần hôn, mạch suy nghĩ của nàng bị thất lại, suy nghĩ đình chỉ vận hành, chỉ có thể giống như một búp bê mặc hần an bài.

Hần thích dáng dấp nàng nhu thuận, chỉ cần một chút trêu chọc, nàng sẽ không chút nào giữ nguyên mà vì hần thiêu đốt, cũng không sẽ ần dẩu cảm giác của nàng, dường như trong mắt của nàng, chỉ có hần tồn tại, sắc mặt cũng không chứa những người khác nữa...

Ngực ngồn ngang trăm mối khuấy động, hần đem nàng để ngã vào sô pha, nhin không được lại lần nữa chiếm giữ miệng lưỡi trơn mềm nàng, dường như mặc kệ ra sao cũng ném không thấy chán, yêu cực kỳ cảm xúc mùi vị của nàng...

Hai người hôn thật sâu, qua lại quấn lấy nhau, dục vọng mãnh liệt, hần điên cuồng mà xé bên dưới xiêm y của nàng, đang muốn hảo hảo mà cùng nàng tình dưỡng một phen, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

“Ai?” Hần nổi giận mà quát lên. Thật là, rõ ràng không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rầy, đám đàn độn này nghe không hiểu sao?

“Thiếu gia, Kim Kỳ Lân cùng Thủy Kỳ Lân tới...” Hắc Lượng ở ngoài cửa nói.

Hần trong lòng rung mình, giữa đôi lông mày nhíu lại.

Đinh Lược và Giang Tuân tới thật mau! Hần trầm nghĩ, trong cơ thể tình hình thực tế nhanh chóng giải quyết.

“Người Tường Hòa Hội Quán.. Tới sao?” Chu Mạch Mạch kinh hãi ngồi dựng lên, cảm nửa y phục kéo lên cao, vẻ mặt sợ hãi.

“Thật là! Một chút thời gian tạm nghỉ cũng không cho...” Hần néo mi, mở rộng áo soni đen, nâng cằm của nàng lên, lại mút một ngụm trên cánh môi của nàng, mới nói: “Đừng căng thẳng, mặc quần áo vào.”

Nàng thở hốc vì kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt, cấp bách suy nghĩ cài khuy áo lại, hai tay lại run rẩy cài không xong.

Hần xem nàng một bộ diện mạo tai vạ đến nơi, vừa bức mình vừa buồn cười lại yêu thương không nỡ, đưa tay thay nàng đem cài khuy áo, một tay lấy ấn vào ngực nàng, trấn an nói: “Đừng sợ, sự tình giao cho ta sắp xếp.”

Nàng ngo ngoe ngán ngán mà không thốt lên tiếng, thật muốn cứ như vậy mãi mãi trốn ở trong lòng hần, thế nhưng, trong đầu nàng rất rõ ràng, nàng làm

sao trốn tránh trốn không được cả đời, có một số việc, dù sao cũng phải đối mặt...

Vũ Tuyết Luân hôn một cái sợi tóc của nàng, buông nàng ra, ấn cái nút điều khiển từ xa, mở cửa chính.

Cửa vừa mở ra, Đinh Lược và Giang Tuân hai người về mặt nghiêm túc đi đến, Vũ Tuyết Luân xem về mặt bọn hắn chỉ biết lại muốn được lại nhai một đồng.

“Tuyết Luân, người rút cuộc làm cái gì?” Hiếm thấy Đinh Lược phát câu trùng hần, khẩu khí nghiêm trọng quát hỏi.

Hắn nhìn Đinh Lược và Giang Tuân liếc mắt một cái, không lên tiếng trả lời.

Chu Mạch Mạch hoảng hốt mà đứng dậy lui ở một bên, nhìn đến đây Kim Kỳ Lân Đinh Lược và Thủy Kỳ Lân Giang Tuân khôi bình hồi tị.

“Sớm đã nói cùng người dừng với Chu Mạch Mạch xuất thủ, người tiểu tử thói này hết lần này tới lần khác phạm quy định.” Giang Tuân nói chăm chú nhìn hướng về phía Chu Mạch Mạch co quắp bất lực, âm thầm thở dài.

Nữ hài tử xinh đẹp mỹ lệ! Bản thân Chu Mạch Mạch so sánh đối chiếu càng thêm xinh đẹp, cũng so với tưởng tượng hần khí lực càng đủ mê hoặc quyến rũ, huyết khí phương cương Tuyết Luân đụng với nàng, nhất định gặp chuyện không may...

Ai! Hắn lo lắng trở thành sự thật, cái này muốn trách gia đình Chu Mạch Mạch hồng nhan họa thủy? Hay là nên trách Vũ Tuyết Luân định lực chưa đủ?

“Nàng còn không có gả cho Đằng Tế, ta cùng nàng cùng một chỗ căn bản không tính là phạm quy định.” Vũ Tuyết Luân già mồm át lễ phải.

“Người còn dám nói loại này? Nàng và Đằng Tế ngày cưới sắp tới, người sự tình nên làm là đem nàng Tường Hòa Hội Quán, mà không phải vụng trộm ở U Minh Hội.” Đinh Lược nén giận mà uốn nắn hắn.

“Kia làm sao? Nàng lại không thương Đằng Tế, nàng yêu chính là ta!” Hắn lạnh lùng thốt.

“Nếu như người không xằng bậy, nàng làm sao yêu người? Nếu như người tuân thủ đúng mực, nếu như người lí lẽ quang minh chính đại, nên cùng nàng duy trì khoảng cách!” Đinh Lược tuy là đối với Vũ Tuyết Luân nổi giận khiển trách, nhưng từng chữ từng câu cũng đồng thời mắng mỏ Chu Mạch Mạch.

Chu Mạch Mạch sao lại nghe không ra ý tứ của hắn? Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tái xanh, không vững tâm mà cúi đầu.

“Ta là muốn cùng nàng duy trì khoảng cách, nhưng là có chút tình huống đột phát không cách nào khống chế...” Vũ Tuyết Luân không kiên nhẫn mà giải thích.

“Một cái la gõ không vang Chu tiểu thư tuổi tác còn nhỏ, e rằng định lực không đủ, nhưng người làm sao có thể đã quên thân phận mình? Đã quên trách nhiệm của chính mình?” Đinh Lược một ngữ hai ý, khẩu khí khách sáo, thế nhưng ngôn từ lại phi thường sắc nhọn.

Dừng khi Chu Mạch Mạch duy nhất còn lại bị hắn nói toàn bộ đánh nát, nàng tự biết đuối lý phạm sai lầm đầu buông xuống lại càng thêm thấp.

“Tốt, coi như là của ta sai, thì tính sao? Ta muốn nàng, nàng cũng không muốn rời khỏi ta, các người dù sao vẫn không thể ép buộc nàng nàng trở về gả cho Đằng Tế nữa?” Hắn nộ khí cũng lên đây, lớn tiếng nộ giận.

Đinh Lược quay đầu lại nhìn Chu Mạch Mạch, lạnh lạnh hỏi: “Chu tiểu thư, người thực sự yêu Tuyết Luân sao?”

Chu Mạch Mạch tâm hoảng ý loạn, không dám đáp lời. Kim Kỳ Lân thoát nhìn tốt nhưng nghiêm khắc, nàng sợ nhất người như thế.

“Chu tiểu thư, ta đang hỏi người nói.” Đinh Lược nhéo mi lại hỏi một lần nữa.

“Ta...” Nàng chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt đã chứa đầy nước mắt.

“Người yêu Tuyết Luân sao?” Đinh Lược nhìn về mặt nàng kia khổ sở động nhân đáng đáp nhu mì, không nén nổi ngữ khí êm dịu.

Nữ hài này trời sinh là sát thủ nam nhân, lệ của nàng, đại khái so với bất luận cái viên đạn gì còn muốn ăn thấu tâm can nam nhân.

“Đúng... Ta thương hắn...” Nàng trừng mắt nhìn, nước mắt như hạt trân châu ngã nhào trên gương mặt xinh đẹp, nghẹn ngào mà thừa nhận tâm ý mình.

Vũ Tuyết Luân trong lòng rung động, cho dù sớm đã biết rõ tình cảm nàng đối đúng với hắn, nhưng chính miệng nghe nàng hướng về phía người khác thừa nhận so với cái gì đều cũng dễ chịu.

“Các người cũng nghe thấy được chứ?” Hắn đắc ý nở nụ cười.

“Người biết người yêu Tuyết Luân sẽ phải trả cái giá gì chưa? Người biết có bao nhiêu người bởi vì sự kiện này bị thương tổn chưa? Người phóng đảng tình cảm bản thân mình, bồi thường chính là thể diện Tường Hòa Hội Quán cùng Chu gia các người, loại sự tình này người chẳng lẽ không nghĩ tới sao?” Đinh Lược không thể không trách cứ cái dốt đặc cán mai của nàng.

“Ta...” Nàng tròn to hai mắt, chỉ có thể chảy nước mắt mặc ai lần lượt mắng chửi, không có cách gì phản bác lại.

“Đù rồi! Đừng chửi nàng, nàng muốn cùng ai ở một chỗ là tự do của nàng, các người không được bức nàng.” Vũ Tuyết Luân đứng dậy hướng nàng đi đến, một tay ôm giữ lấy nàng.

“Các người...” Giữa đôi lông mày Đinh Lực nhăn lại, cơ hồ muốn chọc giận đến bùng nổ.

“Tuyệt Luân, Chu Mạch Mạch yêu người, nhưng người sao? Người là thực sự yêu nàng chính hay là chỉ muốn lợi dụng nàng đến khiêu khích Đằng Tế?” Giang Tuấn đột nhiên nói.

“Cái gì?” Vũ Tuyết Luân ngẩn ra.

“Ta chỉ là nghi ngờ động cơ của người, lịch sử phóng đảng lăng lợ của người thật là một chuỗi dài, người sẽ không vì Đằng Tế mới có ý trêu đùa Chu Mạch Mạch chứ?” Giang Tuấn dò xét hỏi.

“Ta cũng không có thời gian rồi chơi đùa loại trò lừa bịp này...” Hần bác bỏ.

“Như vậy, người yêu nàng sao?” Giang Tuấn hỏi tới.

“Ta...” Hần lại là sững sờ.

“Người dám lớn tiếng đối với chúng ta nói người yêu Chu Mạch Mạch không? Nói người thật tình mà yêu nàng, nói người ngoại trừ nàng ai cũng không được sao?”

“Ta...” Hần hơi bị lú lờ, làm sao cũng nói không nên lời cái chữ yêu kia.

Chu Mạch Mạch thấy hần do dự ngập ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng đờ, trong lòng đột nhiên thổi qua một hồi hàn khí.

“Chu tiểu thư, người yêu Tuyệt Luân, điểm ấy chúng tôi cũng nhìn ra được, thế nhưng có chuyện chúng ta phải nhắc nhở người, có một số nam nhân vĩnh viễn không cách nào một lòng như một, bọn họ bình thường có mối nói cũ, đặc biệt là đối với nữ nhân xinh đẹp không hề có sức chống cự gì, bọn họ thích hưởng thụ cái loại này cảm giác ‘săn đuổi’, ngay từ đầu sôi nổi như lửa, một ngày tới tay, cảm giác mới mẻ vừa mất, tia lửa cũng tự nhiên dập tắt...” Giang Tuấn mỉa mai mà nhìn Vũ Tuyết Luân liếc mắt một cái.

“Không, ta tin tưởng hần cũng yêu ta! Hần yêu ta...” Nàng nhin không được thay Vũ Tuyết Luân nguy biện.

“Có đúng không? Hần chính miệng đối với người nói hần yêu người?” Giang Tuấn nhiu mày.

“Hần...” Nàng không nói gì mà chống đỡ, nhớ tới lần trước Hắc Lực chất vấn Vũ Tuyết Luân vấn đề này hần cũng không có trả lời.

Hần yêu nàng không? Giống như nàng yêu hần, yêu nàng sao?

Ngẩng đầu nhìn hần, nàng chờ hần mở miệng, muốn hần nói một câu, nàng thì có dũng khí đi đối mặt tất cả trách móc.

Nhưng mà, Vũ Tuyết Luân chẳng qua là khuôn mặt tuấn tú bề tặc lạnh nhạt, mím chặt đôi môi, trầm mặc mà trừng Giang Tuấn.

Giang Tuấn cười đón lấy ánh mắt nổi giận của hần, lại tiếp tục nói Chu Mạch Mạch Chu Mạch Mạch: “Đã quên nói cho người, Tuyệt Luân trước kia chính là một ‘Không bàn luận về người yêu’, hần miễn là niềm nở có nhiệt tình, không thêm tình yêu, nữ nhân với hần mà nói đều chỉ là món đồ chơi búp bê, chơi đùa chán thì vứt, cũng không say đắm, nữ nhân của hần yêu, kết quả đều cũng rất đáng thương...”

Vũ Tuyết Luân biến sắc, phút chốc gầm lên: “Giang Tuấn, người cầm miệng!”

“Ta nói sai rồi sao? Cũng là người muốn nói cho ta Chu Mạch Mạch cùng nữ nhân người trước đây đều không giống với? Người là thực sự yêu nàng? Người dám nói không?” Giang Tuấn rất rõ ràng nhược điểm Vũ Tuyết Luân, từ bé bị mọi người tăng bốc, thói quen hần được yêu, cho tới bây giờ hướng về phía người yêu, tình yêu tại sinh mệnh hần xem như trò chơi, Chu Mạch Mạch nếu như không thấy rõ điểm này, khẳng định sẽ làm bị thương trái tim.

“Tuyệt Luân, người... Người là yêu ta, đúng không?” Nàng hoang mang hỏi, giữa đồng tử mị lệ tràn đầy bất an. Tuy rằng trên trục thẳng Vũ Tuyết Luân từng tuyên bố qua hần xem là tình yêu, thế nhưng, nàng tin tưởng hần cũng cùng nàng giống nhau rơi vào lưới tình, bằng không hần làm sao có thể thẳng thắn mà hôn nàng, điên cuồng mà muốn nàng, chiếm giữ nàng...

Vũ Tuyết Luân giận tím mặt, Giang Tuấn ép hỏi chọc giận hần, ánh mắt Chu Mạch Mạch cũng chọc giận hần, nhin không được đối với nàng buột miệng nói ra cả giận nói: “Cần phải nói yêu để làm chi? Ta thích người, muốn đem người giữ ở bên người, như vậy còn chưa đủ sao?”

Chu Mạch Mạch khuôn mặt trắng xanh, nguyên bản nhiệt huyết trong tâm trong nháy mắt này đông lại.

Này không phải là đáp án nàng muốn...

Vũ Tuyết Luân... Chẳng yêu nàng! Nàng tưởng là hần đối với nàng tình cảm mãnh liệt rõ ràng chính là yêu, không nghĩ tới, cái gì cũng không đúng...

“Chết tiệt! Người đừng như một đũa ngọc Giang Tuấn ăn nói hồ đồ, chúng ta cùng một chỗ đều không phải rất khoái nhạc sao?” Vũ Tuyết Luân bị đôi

mắt muốn khóc của nàng trái tim như bị đánh chặt.

Nàng tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn chăm chú hắn, tâm tính thiện lương đau nhức. Vũ Tuyết Luân thuận tủy chẳng qua là chơi đùa nàng mà thôi, nàng lại ngây ngốc vì hắn trả giá tất cả mọi thứ, ngây ngốc cho rằng hắn đáng giá nàng dùng cả đời đi theo...

Giang Tuân thương xót nhìn Chu Mạch Mạch, nói: “Thế nào? Ngươi hiện tại đã biết rõ ta đang nói cái gì chứ? Đừng giao trái tim đặt ở trên thân loại nam nhân này, theo chúng ta quay về Tường Hòa Hội Quán đi! Đẳng Tể nói hắn ngày kia sẽ trở về, hắn hy vọng khi trở về ngươi đã ở Hội Quán chờ hắn.”

Thống khổ đau khổ nhắm mắt lại, nàng khó khăn mà thở hổn hển một hơi.

Lách qua một vòng, nàng hãy cứ nên gả cho Đẳng Tể, chỉ bất quá, trước kia nàng mang một viên kinh sợ lại trái tim trọn vẹn, bây giờ, chẳng qua là một khoảng không tan nát cõi lòng.

“Theo chúng ta trở về đi! Chu tiểu thư, thừa dịp sự tình chưa đại náo, thừa dịp mẫu thân ngươi còn chưa biết được việc này, theo chúng ta quay về Tường Hòa Hội Quán thực hiện hôn ước của ngươi đi!” Đinh Lược khuyên nhủ.

“Ta... Còn có thể trở về sao?” Bây giờ nàng căn bản không mặt mũi gặp Đẳng Tể!

“Đương nhiên, đừng quên, ngươi ngươi vẫn còn là tân nương Kỳ Lâm Vương.” Đinh Lược nghiêm chỉnh mà tuyên bố.

“Ta... Vẫn còn tân nương Kỳ Lâm Vương?” Nàng nặng nề nhắc lại lời Đinh Lược.

“Ngươi không phải! Ngươi đã là người của ta.” Vũ Tuyết Luân gầm lên.

“Ngươi sao không để chính cô ta định đoạt? Tuyết Luân.” Đinh Lược lạnh lùng thốt.

“Hừ! Nàng sẽ không theo các ngươi đi, tuyệt đối không.” Vũ Tuyết Luân bình tĩnh mà lại tự tin tràn đầy nói. Chu Mạch Mạch thương hắn, hắn không thừa nhận vì nàng còn có thể ngu đại mà muốn trở lại gả cho Đẳng Tể.

Nghe thấy ngữ khí hắn cuồng vọng kiêu ngạo, nàng đột nhiên nảy sinh một cỗ ngọn lửa trả thù.

Cái nam nhân này, đại khái chưa từng bị nữ nhân vút qua sao? Hắn xem thường nữ nhân, đem tình yêu trên nữ nhân của hắn trở thành đồ chơi, vấy tay thì đến, phát tay thì đi...

Nàng không nên trở thành dạng nữ nhân này, nếu như bên người hắn chỉ biết trở thành một pho tượng búp bê không hề tự chủ, như vậy, thà rằng nhịn đau rời khỏi hắn, rời khỏi cái tiểu bá vương này cướp đi trái tim nàng.

Cổ nén nước mắt, nàng hướng Đinh Lược cùng Giang Tuân, quyết định để tất cả mọi thứ trở lại quỹ đạo.

Vũ Tuyết Luân biến sắc ngây đại.

Chu Mạch Mạch vậy mà lựa chọn trở lại bên người Đẳng Tể? Làm sao có thể?

“Mạch Mạch, ngươi làm cái gì?” Hắn kinh hãi quả trách, vô ý thức mà kéo cánh tay nhỏ bé của nàng.

“Ta phải về Tường Hòa Hội Quán.” Nàng không quay đầu lại, nhẹ giọng nói.

“Ngươi phải đi về? Trở về cùng Đẳng Tể kết hôn?” Ngực hắn đại chấn, như là bị vật gì đập nát đau buốt.

“Đừng.” Nàng dứt khoát kiên quyết nói.

“Không cho phép quay về! Ta không cho phép ngươi rời khỏi bên người.” Hắn chột quát.

Loại chiếm giữ tính trẻ con này suy cho cùng là cái gì chứ? Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, yên lặng, trong lòng càng thêm cay đắng.

“Ngươi đã không thương ta, ta ở lại bên cạnh ngươi có cái ý nghĩa gì?” Nàng thần nhiên hỏi.

Hắn trong lòng cứng lại, rõ ràng nghĩ không ra câu phải bác gì.

Không thương nàng, nhưng muốn đem buộc bên người, hắn đây là cái tâm tính gì? Hắn cũng khó để giải thích.

Hắn không nói gì so với bất luận câu trả lời gì cũng còn muốn lòng thương của nàng, cổ họng nàng thắt chặt, nhìn rất lâu rốt cục lệ em tuôn rơi...

“Xin lỗi..., ta phải đi...” Che miệng lại, nàng tránh khỏi tay hắn, đi tới bên cạnh Giang Tuân.

Trong tay trống rỗng cảm giác như mất đi cái gì đó, lại làm cho hắn có chút hoảng hốt sợ sệt, chỉ có điều, lựa chọn của nàng thương tổn nghiêm trọng niềm tự hào và tự tôn hắn, hắn lùi tay về, nộ khí đánh vào mặt tư tưởng, tức giận mà đuôi rồng: “Tốt! Muốn đi thì đi! Trở về với chính nghĩa ta cũng không phải không có người thì không thể, ngươi đi làm phu nhân Kỳ Lâm Vương của ngươi đi! Cút đi!”

Những lời này giống như sét đánh, chém nàng gần như hồn bay phách lạc, nàng đưa lưng về hắn, khép kín đôi môi, mặc cho lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuôn trào.

Giang Tuân lắc đầu thở dài, Vũ Tuyết Luân rõ ràng yêu Chu Mạch Mạch yêu muốn chết, nhưng không chút nào tự biết, thực sự là một đồ đàn độn!

Chẳng qua là, hắn ngu dốt một chút cũng tốt, nếu không một ngày hắn phát hiện hắn tâm đích thực, làm ra cái chuyện tình bất hảo đến cùng Đổng Tế cướp đoạt tân nương, chuyện này thực sự phiền phức.

“Chúng ta đi thôi!” Đinh Lược hộ tống Chu Mạch Mạch ra khỏi phòng, đi trước xuống lầu.

Vũ Tuyết Luân chỉ là lạnh lùng mà nhìn bọn họ rời khỏi, sắc mặt âm trầm tái mét, vẫn chưa can lại.

Giang Tuân đi tới cửa thì quay người nhìn hắn nói: “Được rồi, Đổng Tế muốn ta truyền đạt, ngươi và Chu Mạch Mạch chuyện này hắn không muốn truy cứu, nhưng hắn hy vọng ngươi tự kiểm chế, đừng phạm vào nữa.”

“Cút.” Thanh âm Vũ Tuyết Luân từ trong hàm răng mà vọng ra.

Giang Tuân thở dài, xoay người ly khai, cửa phòng tự động đóng cửa.

Vũ Tuyết Luân một mình đứng ở bên trong phòng, nghe thấy trong không khí mùi Chu Mạch Mạch lưu lại, trong lòng nộ khí tức khắc điên cuồng thiêu đốt.

“Damn it! Chết tiệt!” Hắn miệng vờ chửi rủa, một quyền đánh vào sô pha.

Chu Mạch Mạch tính cái gì? Nàng muốn đi thì đi, hắn mới không bị ảnh hưởng! Chỉ cần hắn thuận tay một câu, đều là nữ nhân khắp nơi!

Trùng hai mắt, hắn nắm lên chìa khoá xe, quyết định ra ngoài hoan lạc một đêm, hắn tin tưởng, rất nhanh sẽ triệt để quên Chu Mạch Mạch, rất nhanh sẽ quên... .

“Chu Mạch Mạch trở lại Tường Hòa Hội Quán, nghe nói, hôn lễ cử hành đúng hạn.” Bất Động đưa lưng về phía cửa sổ, cơ thể đồ sộ gần như chặn toàn bộ ánh sáng, sắc mặt giận dữ.

Đối diện trước mặt hắn, một thiếu niên đang tự mình hạ một nước cờ vậy, mỉm cười, tư tưởng không tập trung lên tiếng.

“Có đúng không?”

“Ngươi xem ra rất thành thạo, Kỳ Lân Vương dường như đã sớm phát hiện Hòa Kỳ Lân cùng Chu Mạch Mạch phát sinh chuyện, mới có thể phái Kim Kỳ Lân bọn họ đi mang Chu Mạch Mạch về, sự tình có biến.” Bất Động lại nói.

“Kỳ Lân Vương đúng là rất khôn khéo, bất quá ít nhiều hắn khôn khéo sự tình trái lại trở nên càng thú vị...” Thiếu niên vẫn còn bảo trì dáng tươi cười.

“Nói như thế nào?”

“Bởi vậy, Hòa Kỳ Lân cùng Kỳ Lân Vương chiến tranh lại càng thêm có khả năng bởi vì liên quan đến Chu Mạch Mạch hết sức căng thẳng.”

“Ngà?”

“Với cá tính Hòa Kỳ Lân, hắn tuyệt đối sẽ không tha Chu Mạch Mạch, bọn họ hai người tại hoang đảo cùng chung hoạn nạn, mai phục loại tình cảm này, hiện tại chính đang quan hệ mật thiết, không có khả năng cắt đứt, chúng ta phải gọi Bạch Dã tăng thêm lực lượng, mang gió kích động châm lửa, ta nghĩ, Hòa Kỳ Lân tính khí nóng nảy nên sẽ làm hôn lễ Kỳ Lân Vương phi thường náo nhiệt mới đúng.” Thiếu niên cười buông xuống một quân cờ đen, ăn tươi quân trắng.

“Bạch Dã cần phải biết làm sao bắt chẹt thời cơ.” Bất Động nói.

“Chuẩn bị tập hợp tiền cấp cho Trương Hồng Na, trước đây không dám, chỉ cần đem Chu Mạch Mạch thành công đưa vào Tường Hòa Hội Quán, chúng ta sẽ thay nàng hoàn lại nợ nần.” Khẩu khí thiếu niên cực kỳ từng trải.

“Nhưng Chu Mạch Mạch có thể hay không làm bại lộ kế hoạch chúng ta...”

“Đừng lo lắng, ngay cả Trương Hồng Na cũng không biết chúng ta muốn làm, Chu Mạch Mạch càng sẽ không biết, cái nữ hài khả ái hồn nhiên kia giống như giấy trắng, đây là nguyên nhân ta chọn trên nàng, muốn một cái bánh ngọt lừa gạt mọi người phương pháp tốt nhất chính là làm cho nàng không biết bản thân mình chính là một cái bánh ngọt.”

“Ngươi a, cũng chỉ có suy nghĩ lợi hại.” Bất Động hừ nói.

“Chỉ là điểm ấy so với rất nhiều người mạnh mẽ.” Thiếu niên đùa cợt mà cười cười.

“Nhưng mà giống như cái loại tâm cơ Trương Hồng Na này, có thể đường ra Chu Mạch Mạch loại này nữ nhi, thật đúng là kỳ tích.” Bất Động lạnh nhạt châm biếm.

“Người, có trăm nghìn loại, là như thế này mới có hứng thú a!” Thiếu niên cảm lấy quân trắng, phản công quân đen, lại nói với Bất Động: “Được rồi, chúng ta hợp nhất với Bạch Dã, ta nghĩ, làm trò đùa giỡn thì đi vào cao trào, cũng nên do chúng ta đứng ra ra mặt làm đoạn kết.”

“Gấp cái gì? Chúng ta ngắm thấy được con mồi khi nào chạy mất qua?” Bất Động cười nhạt.

“Còn dám nói mạnh miệng? Lần trước ngươi mới làm cho ‘Nữ Thần’ tập đoàn Đông Hà rơi vào trong tay Tường Hòa Hội Quán, chuyện này ‘Thiên Thần’ cũng đặc biệt mất hứng!” Thiếu niên chế giễu nói.

“Hừ! Đó là ta nhất thời sơ suất...”

“Đây chính là vết thương trí mệnh của ngươi.” Thiếu niên mặt trầm xuống, trừng hấn liếc mắt một cái.

Bất Động á khẩu không trả lời được, bắt đầu nổi giận.

“Được rồi, tiểu tử Đằng Tế kia hành tung trước mắt như thế nào?” Thiếu niên chú ý hỏi.

“Tình báo tin tức quay về truyền, nói hấn còn đang ở Nhật bản.”

“Quái lạ, hấn vội vã chạy tới Nhật bản làm cái gì chứ?” Thiếu niên trầm ngâm.

“Hấn vẫn đợi tại khách sạn, không cách nào tiến một bước thăm tra.”

“Ừ... Hấn là một nhân vật lợi hại, ta lần đầu tiên cảm thấy không ai có thể cùng chống đỡ trí lực với ta...” Bóng dáng kia trong thanh âm có thích thú tán dương.

“Ta còn là nên trực tiếp giết hấn, hấn là một nhân vật nguy hiểm.” Bất Động với nhân vật Đằng Tế này cực kỳ kiêng kỵ, bởi vì lần trước chuyện tập đoàn Đông Hà, Đằng Tế lại cư nhiên có thể thần không biết quỷ không hay mà từ trong tay hấn cứu đi một Mộc Kỳ Lâm Lâm Thiên Tùng, sự kiện kia vẫn canh cánh trong lòng hấn.

“Đừng, nhiều vậy không thú vị hả! Thật vất vả gặp được đối thủ, dù sao cũng phải chậm rãi cùng hấn chơi đùa, hơn nữa, ‘Thiên Thần’ cũng rất yêu thích hấn...” Thiếu niên tựa hồ có chút hưng phấn.

“Nhưng mà, không chỉ là hấn, Ngũ Hành Kỳ Lâm cũng mỗi người không cho phép khinh thường, bọn họ sáu người lực lượng gia tăng cùng một chỗ, lại trở nên rất đáng sợ.” Bất Động vừa nghĩ đến Vũ Tuyết Luân thiếu chút nữa hủy tay phải hấn trong lòng run sợ.

“Cho nên mới phải chia rẽ bọn họ! Trước ra tay ở U Minh Hội, tới giờ hỗn loạn, phá hoại bọn họ, cô lập Đằng Tế, làm cho hấn mất đi cánh tay là đủ...”

“Ân, thành viên U Minh Hội sẽ đích xác sẽ hỗn loạn, Bạch Dã không phụ sứ mệnh.”

“Hấn làm được không tệ, chúng ta lợi dụng dã tâm hấn, nhưng thật ra tiết kiệm không ít chuyện...” Thiếu niên hừ cười một tiếng.

“Hấn đối với Tường Hòa Hội Quán địch ý đúng là một vũ khí sắc bén, hấn đại khái vẫn muốn thay Bạch Kinh báo thù!” Bất Động tiếp lời.

“Bất luận mục đích của hấn là cái gì, hấn thành thành viên chúng ta phải phải phối hợp chúng ta hành động, chúng ta phải theo dõi hấn, đừng bị hấn quá khích tìm cách phá hủy đại sự.” Thiếu niên đặc biệt nhắc nhở.

“Đã biết.”

“Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng trước mặt Vũ Tuyết Luân mặt mày rạn rở, đang ép hấn tạo phản không thể cho hấn biết Bạch Dã và chúng ta quan hệ, bằng không đem bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển.”

“Ta biết, Hòa Kỳ Lâm nếu như biết thân phận sau lưng Bạch Dã, khẳng định phải làm thịt hấn trước tiên.” Bất Động cười mà ra khỏi phòng.

Thiếu niên lại tiếp tục hạ cờ, trong miệng lầm bầm nói một mình...

“Biết rõ Chu Mạch Mạch đúng là một cái bánh ngọt, ngươi lại vẫn còn cắn, thậm chí còn thuận theo kế hoạch của ta để Hòa Kỳ Lâm yêu Chu Mạch Mạch... Ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Đằng Tế, lẽ nào ngươi cho là Hòa Kỳ Lâm còn có thể đứng ở bên kia ngươi sao? Hừ hừ, tình yêu và nghĩa khí, ngươi cho rằng ngươi thật là huynh đệ tốt Vũ Tuyết Luân lựa chọn? Ta đã bố trí bố cục, kế tiếp, nhìn ngươi làm sao ứng chiến, Kỳ Lâm Vương...”

Bàn cờ quân đen quân trắng ngang sức ngang tài, tình hình chiến sự biến hoá kỳ lạ cổ quái, hay là, chưa tới giây phút tối hậu, thắng bại còn khó định...

Chương 8

Trong PUB, Vũ Tuyết Luân một thân âu phục màu đen, khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc, ngồi trên ghế cao cấp, bên người có rất nhiều nữ tử diễm lệ vây quanh, mỗi một nữ tử đều gắng hết sức làm vui lòng hắn, nhưng là, hắn thủy chung không vui vẻ đứng dậy.

Liên ba ngày, hắn mỗi ngày đều đến PUB, mỗi ngày đều tìm một nữ nhân cùng đi, nhưng mặc kệ hắn uống bao nhiêu rượu, hôn qua bao nhiêu nữ nhân, hắn trong óc, trong lòng, đều luôn luôn là một gương mặt, đều là dung nhan tuyệt lệ của người kia Chu Mạch Mạch.

Đáng giận! Vì sao chính là không quên được nàng? Vì sao hàng đêm đều bị khát vọng mãnh liệt cùng với nàng tra tấn hành hạ khó có thể nhắm mắt được? Vì sao hắn chỉ cần nhất thời nghĩ đến nàng sẽ thuộc về nam nhân khác cảm giác gần như phát điên?

Thế này rốt cuộc là bị bệnh gì? Hắn rốt cuộc là trúng phải loại tà gì?

-“Vũ Dương gia, làm sao vậy? Một bộ râu rĩ không vui, là chúng ta chiều đãi không chu toàn sao?” Một cô nàng xinh đẹp diễm dứa xích lại gần, mùi nước hoa nồng nặc xông vào mũi.

-“Không có việc gì?” Hắn nhú nhú mày, trước kia lo lắng, hiện tại, lại đột nhiên có điểm chán ghét loại mùi này.

-“Muốn hay không ta đến tiếp ngươi?” Cô ta vươn ngón trỏ, chạm nhẹ vào ngực hắn.

-“Không cần.” Hắn lạnh lùng cự tuyệt. Hắn hiện tại đối với cô ta không có hứng thú, đối với bất luận kẻ nào cũng chưa có hứng thú, chết tiệt, đối với bất luận cái gì cũng không dậy nổi hứng thú. . .

-“Ngươi hôm nay thực lãnh đạm thế sao? Một chút cũng không giống ngươi bình thường. . .” Cô nàng hờn dỗi oán hận, nàng cùng Vũ Tuyết Luân quan hệ không phải là ít, bình thường hắn tới nơi này đều cùng nàng quan hệ, như thế nào một thời gian không thấy hắn liền trở nên không thú vị như vậy?

Vũ Tuyết Luân bị chọc giận, hắn xoay mình chế trụ gáy của nàng, mãnh liệt hôn đôi môi đỏ tươi.

Nàng ta đang vui mừng tưởng sẽ nói đáp lại hắn, không nghĩ tới hắn lại hung hăng đẩy nàng ra.

-“A! Ngươi rốt cuộc là muốn như thế nào?” Nàng bị ngã sang một bên, tức giận trừng hắn.

Hắn nhìn chằm chằm đôi môi của nàng, kinh ngạc nghĩ, hắn muốn không phải là cánh môi kia! Không đủ mềm mại, không đủ hương vị ngọt ngào, không đủ trơn nhẵn, không đủ. . .

Chết tiệt! Rốt cuộc là không đủ cái gì? Khuyết thiếu cái gì? Môi của nữ nhân không phải đều giống nhau sao? Hắn đến tột cùng là muốn bắt bẻ cái gì?

-“Thật có lỗi, thiếu gia nhà chúng ta hôm nay tâm tình không tốt, các ngươi đều lui ra đi!” Bạch Dã vừa rồi vẫn quan sát Vũ Tuyết Luân, hắn biết, thiếu gia đã đến cực hạn.

Cô nàng thôi mặt, cùng mấy nữ tử lui ra, ghé lỗ náo nhiệt nhất thời trở nên lạnh lẽo.

-“Thiếu gia, ngươi uống nhiều lắm rồi, sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi.” Bạch Dã khuyên nhủ.

-“Ta còn không nghĩ trở về.” Hắn hiện tại không thích nhất ở một mình trong màn đêm.

-“Ngươi ở trong này mượn rượu tiêu sầu không phải là biện pháp. . .” Bạch Dã thờ dãi.

-“Ai nói ta phát sầu?” Hắn cau mày.

-“Đúng, ngươi không phải phát sầu, ngươi chính là bị bệnh.”

-“Ta nào có bệnh gì?” Vũ Tuyết Luân tựa vào ghế sofa, vẻ mặt chán ghét.

-“Ngươi có, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ, mà bình thường chúng ta gọi loại bệnh này là—Tình yêu” Bạch Dã thấp giọng thì thầm.

-“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Hắn tức giận, trừng mắt nhìn Bạch Dã.

-“Ngươi yêu Chu Mạch Mạch, thiếu gia, phi thường yêu nàng.”

Hắn sắc mặt khê biến, bị lời nói của Bạch Dã đánh trúng địa phương buồn đau nhất trong lòng.

-”Không, ta không thương nàng!” Hấn tức giận phủ nhận, nữ nhân kia chỉ biết khóc lóc suốt mướt, hấn làm sao có thể yêu nàng?

-”Đừng cố gắng mạnh mẽ nữa, thiếu gia, ngươi còn như vậy mặc kệ không dứt khoát, Chu Mạch Mạch thật sự trở thành nữ nhân của Đằng Tế.” Bạch Dã cố ý nói.

-”Ngươi câm miệng!” Hấn bỗng nhiên đứng lên.

-”Yêu nàng, phải đem nàng đoạt về, chẳng lẽ ngươi sợ Đằng Tế?” Bạch Dã khiêu khích hấn.

-”Ta sợ hấn? Nực cười! Ta làm sao có thể sợ tên tiểu quý đó?” Hấn giống như bị ngán chàm, bèn nhón khiễn trách.

-”Vậy đừng bán khoán nữa, chỉ cần ngươi hạ lệnh một tiếng, U Minh Hội sở các thành viên đều tùy thời đợi mệnh.” Bạch Dã trong mắt tà quang chột hiện.

-”Ngươi... Ở đây nói bậy bạ gì đó?” Hấn nhìn chăm chăm sắc mặt của Bạch Dã. Gần đây Bạch Dã này ánh mắt luôn đặc biệt thâm trầm lợi hại, làm cho người ta nhìn xem thực không thoải mái.

-”Ngươi hấn là làm cho U Minh Hội mãi là cái bóng của Tường Hòa Hội Quán, thiếu gia, đối với chúng ta mà nói, ngươi là Thành Hoàng, không phải Hỏa Kỳ Lân! Ngươi rõ ràng là có thể cùng Đằng Tế chạy song song, tại sao luôn phải chịu thiệt làm thủ hạ của hấn, ủy khuất mặc hấn sai khiến chứ?” Bạch Dã thừa cơ kích động.

-”Đừng nói nữa!” Hấn quát khê.

-”Thiếu gia...”

-”Câm miệng của ngươi lại, Bạch Dã, ngươi gần đây quá kiêu ngạo!” Hấn nghiêm khắc cảnh cáo.

-”Thật có lỗi, ta chỉ là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi ngại thân phận của Chu Mạch Mạch, như vậy Chu Mạch Mạch rất đáng thương, ta nghe nói Chu Mạch Mạch từ khi trở về Tường Hòa Hội Quán mỗi ngày đều rơi lệ, cả người trở nên tiêu tụy không chịu nổi...” Bạch Dã chuyển đề tài, lấy mắt vĩ nhìn hấn, quan sát phản ứng của hấn.

Hấn biến sắc, trong lòng nổi đau càng mở rộng.

Chu Mạch Mạch mỗi ngày đều khóc? Vừa mới tưởng tượng ra cảnh nàng đáng điệu khóc nức nở liền cảm thấy tâm phiền ý loạn.

-”Có muốn hay không... đi xem nàng?” Bạch Dã nhẹ giọng hỏi.

-”Ta sao phải nhìn nàng? Là chính nàng lựa chọn Đằng Tế, khóc chết cũng xứng đáng!” Hấn trừng mắt nhìn Bạch Dã lớn tiếng rít gào, dứt lời, đứng dậy đi nhanh khỏi PUB.

Bạch Dã nhìn chăm chăm theo bóng dáng hấn, trên mặt lộ ra một chút ý vị sâu xa cùng nụ cười giả tạo.

Vũ Tuyết Luân không phát hiện ra biểu tình của Bạch Dã, hấn vừa rời khỏi PUB liền điều khiển chiếc xe thể thao Ferrari đỏ rực như lửa trong đêm khuya phóng như bay trên đường, nguyên bản hấn định tiêu tốn một chút thời gian trước khi trở về Hắc lâu, nhưng là, không biết như thế nào lại chạy đến Tường Hòa Hội Quán.

Đúng lúc xe dừng hấn dưới tòa nhà, hấn mới giật mình bản thân cư nhiên bất tri bất giác mà chạy tới nhìn xem Chu Mạch Mạch.

-”Shit! Ta đang làm cái gì a?” Đắm vào vô lăng một quyền, hấn mâu thuẫn nhíu mày, lập tức chuyển hướng xe rời đi.

Thế nhưng, hai tay chậm chạp không hề muốn động, dường như có một lực vô hình chế trụ, chính là không động đậy.

Tầm mắt, hấn đối với ý tưởng mãnh liệt muốn gặp Chu Mạch Mạch trong tiềm thức cảm thấy kinh hãi, giằng co một lát, rốt cuộc cũng xuống xe.

Chậc, coi như là tới chúc, hấn rốt cuộc ở đây chống cự cái gì?

Tự giễu tâm tình phức tạp hỗn độn, hấn đi hướng cửa chính, còn không có mở miệng, cửa liền cảm ứng được khí quan của hấn tự động mở ra, thanh âm nhẹ nhàng của Thần Thông lập tức xuất hiện.

-”Ngủ ngon, Hỏa Kỳ Lân, đã trễ thế này ngươi còn đến hội quán hả?”

-”Àn.” Hấn lạnh lùng lên tiếng.

-”Có chuyện gì sao?” Thần Thông lại hỏi.

-”Không có việc gì.” Hấn không kiên nhẫn nói, hiên ngang đi vào cửa chính.

-”Dì? Hỏa Kỳ Lân trong máu nồng độ còn quá cao, còn lái xe, trái pháp luật a!” Thần Thông lại nói.

-”Rày rà!” Hấn không quay đầu khiến trách.

-”Tim đập quá nhanh, huyết áp tăng cao, tâm tình bất ổn...Hỏa Kỳ Lân đêm nay có khả năng nháo sự...” Thần Thông nhỏ giọng lầm bầm.

Vũ Tuyết Luân không để ý nó, xuyên qua hoa viên, đang muốn hướng phòng khách ở lầu ba của hội quán đi đến, đột nhiên, hấn tâm tư vừa động, dừng lại cước bộ, ngẩng đầu, bên trên cửa sổ tầng ba hướng ra hoa viên có một bóng hình xinh đẹp...

Chu Mạch Mạch chống cằm ngồi bên cửa sổ, tóc dài rối tung, nhìn về phương xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hấn nín thở nhìn chằm chằm nàng, ngực phình muộn, buồn rầu, hỏa khí nhất thời tiêu tan, chỉ để lại một cỗ rung động thật sâu không cách nào khống chế.

Ngay tại lúc tâm tình hấn nặng trĩu, trên lầu Chu Mạch Mạch bỗng nhiên động, nàng bầu vú bệ cửa sổ, chậm rãi leo lên, toàn bộ thân hình ở cửa sổ lung lay sắp đổ...

-”Không...” Hấn thờ dốc vì kinh ngạc, sắc mặt đại biến.

Lão thiên! Nàng muốn làm gì?

Hấn sợ tới mức kinh hồn bạt vía, chạy nhanh vào hội quán, tốc độ như tia chớp thẳng hướng phòng của nàng trên lầu ba, giật cánh cửa, trước khi Chu Mạch Mạch nhảy xuống xông lên ôm lấy nàng, kéo nàng vào trong lòng ngực hấn.

-”A!” Nàng kinh hô một tiếng, còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị lật người lại, tiếp theo chính là một chuỗi tiếng mắng chửi quen thuộc.

-”Ngươi điên ư! Ngươi có biết hay không như vậy rất nguy hiểm? Ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng biết không nên đến bên cửa sổ, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Ngươi ngu ngốc, nếu vạn nhất không cẩn thận...” Hấn trong miệng tuôn ra một chuỗi những tiếng mắng chửi, đến khi dịu đi cơ hồ vẫn chưa hết sợ hãi.

Chu Mạch Mạch ngây ngốc nhìn hấn, một lúc lâu sau vẫn nghĩ chính mình đang nằm mơ, nếu không Vũ Tuyết Luân làm sao có thể xuất hiện trước mặt nàng?

Thấy nàng về mặt ngạch nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tiêu tụy tái nhợt, hấn đột nhiên im bật, trong lòng căng thẳng, nhin không được mềm lòng, gắt gao đem nàng ôm chặt.

-”Trời ạ! Ngươi thiếu chút nữa đem ta hù chết!” Hấn khàn khàn thấp giọng kêu, trong lòng thái độ ngoan cố chống lại tình yêu cuối cùng cũng gỡ bỏ.

Bạch Dã nói đúng, hấn yêu nàng! Chết tiệt phi thường phi thường yêu nàng!

Cánh tay hữu lực, hơi thở ấm áp, thể này Chu Mạch Mạch mới giết mình, hấn không phải ảo ảnh, là thực thể, Vũ Tuyết Luân thật sự đến tìm nàng! Hấn đến tìm nàng!

-”Tuyệt Luân...Tuyệt Luân...Tuyệt Luân...” Nàng càng không ngừng kêu tên của hấn, nước mắt lại tràn ra hốc mắt.

Từ khi rời khỏi hấn, bị đưa đến nơi này, nàng cảm thấy tâm mình dường như đã chết, rốt cuộc không thể nghe, không thể nhìn, không thể nói, toàn bộ cảm giác của nàng đều bị lời nói ác độc của hấn lúc ấy chặt đứt, ngực truyền đến từng cơn đau đớn, tra tấn nàng, làm cho nàng ăn không được, ngủ cũng không yên, hơn nữa ngày cưới tới gần, đối với Đằng Tế ấy náy cùng sợ hãi, khiến nàng lâm vào địa ngục khủng hoảng.

Cũng không biết nhân sinh hội như vậy khổ, cũng không, biết tình yêu hội như vậy đau, nhưng là, biết rõ Vũ Tuyết Luân không thương nàng, nàng lại lúc nào cũng nhớ đến hấn, sau đó không ngừng tự trách cùng đau khổ hối hận day vò.

Cuộc sống như vậy thật quá mệt mỏi! Nàng không còn sức lực để chống đỡ nữa, mặc kệ là đối mặt với Đằng Tế, hay là Vũ Tuyết Luân nàng đều mất đi dũng khí, bởi vậy, nàng đột nhiên có ý nghĩ đoạn tuyệt hết thảy ý niệm trong đầu, có lẽ, chỉ cần theo cửa sổ nhảy xuống, nàng có thể được giải thoát...

Nhưng hấn lại đến đây! Tại thời điểm nàng tìm cái chết gây trở ngại, ôm lấy nàng, còn dùng giọng điệu lo lắng nói chuyện với nàng, đem lòng nàng nhiễu loạn hoàn toàn.

Nam nhân này, rốt cuộc muốn day vò nàng đến lúc nào mới cam tâm?

-”Ngươi đang nghĩ cái gì? Lầu ba nói cao không cao, ngã xuống dưới vẫn là mất mạng, ngươi có biết không?” Hấn ôm nàng, vẫn như cũ kinh hồn chưa ổn định.

Nàng xoay người nhớ đến hấn vô tình, mãnh mẽ đẩy hấn ra, trừng hấn hỏi: “Ngươi tới đây làm gì?”

-”Ta...” Hấn sợ run một chút.

-”Ta ngày kia sẽ kết hôn, ngươi còn tới làm gì?” Nàng mặt cười trầm xuống, quyết định không thể dễ dàng bị hấn đùa giỡn nữa.

-”Ta không cho phép ngươi kết hôn, không cho phép ngươi gả cho Đằng Tế!” Hấn trầm giọng nói.

-”Ngươi không cho phép? Ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy? Ta cũng không phải đồ chơi của ngươi, ta muốn gả cho ai là tự do của ta!” Nàng cay đắng hét lên.

-”Không được! Ngươi muốn gả cũng chỉ có thể gả cho ta!” Hấn quát.

Nàng ngây dại! Hấn... đang nói cái gì?

-”Ta đã cho là ta có thể không cần, có thể quên ngươi, nhưng là không được, không có ngươi, chính là không thích hợp, chết tiệt hết thảy cũng không thích hợp!” Hấn không hề chớp mắt nhìn nàng, lần đầu tiên bình thần thừa nhận tâm ý của mình.

Lời thô lỗ này đến quá đột ngột, nàng không hề chuẩn bị tâm lý, cả người ngây ngốc ngay tại chỗ.

Ý tứ của hấn là... Ý là...

-”Ta yêu ngươi, Chu Mạch Mạch, ta yêu ngươi.” Hấn vứt bỏ cuồng vọng cùng kiêu ngạo, hướng tình yêu thần phục.

Hấn nói hấn yêu nàng! Hấn yêu nàng a...

Nước mắt lại lần nữa giàn dụa trên mặt nàng, nhưng lúc này đây không phải bởi vì thương tâm, mà là vui sướng!

-”Ngươi nhất định là đang gạt ta...” Nàng ghen ngào nói.

Thật sự là một nữ nhân thích khóc! Hấn ở trong lòng thở dài, nhưng, nước mắt của nàng đối với hấn có tác dụng, mỗi lần nàng khóc, hấn tâm liền loạn, hỗn loạn thành một mớ hỗn độn.

-”Ta nói ta yêu ngươi ngươi còn không tin?” Hấn tức giận trừng nàng.

-”Ta không thể tin được, bởi vì mãi cho đến vừa rồi tâm của ta vẫn còn rất đau, bị ngươi làm thương tổn rất đau, đau đến hao muốn chết...” Nàng chỉ chính mình ngực, hai con ngươi chứa đầy nước mắt oán hận.

Hấn tâm rung động, tim đau lòng lại càng đập nhanh hơn, ôm nàng, bất ngờ cúi xuống dùng ở đôi môi nàng, xâm nhập triền miên lưu luyến.

Chính là đôi môi mềm mại này, đây mới là thứ hấn muốn, hơi thở ngọt ngào tươi mát, cơ thể nhỏ bé không xương, không thể lý giải được hấn bị nàng thu hút.

Nữ nhân hấn muốn chỉ có nàng, chỉ có nàng mà thôi! Ai cũng không thể thay thế được, không có nữ nhân nào có thể thay thế được!

Nỗi nhớ chất chứa hằng đêm hóa thành dục vọng, hấn giống như dã thú đói khát, điên cuồng mà cắn nát lưỡi nàng, phát tiết nỗi tương tư nhiều ngày qua.

Nàng hít thở không thông, nhưng loại cảm giác không thở nổi này lại làm cho người ta mê say, bởi vì hấn khí phách ngang ngược thô bạo chiếm lấy môi nàng, lòng của nàng đau nhức lập tức không được cũng khỏi bệnh, trái tim của nàng đã sống lại!

Hấn khó khăn buông môi của nàng ra, mới nói: “Hiện tại ngươi đã tin chưa?”

-”Vẫn là không có...” Nàng lời còn chưa dứt, cái miệng nhỏ nhắn lại bị lấp kín, hơi thở nóng rực thẳng tiến vào trong miệng nàng, hấn hôn so với vừa rồi càng thêm khiêu khích phiến tình, càng thêm cuồng dã.

Hấn không muốn nhiều lời vô nghĩa, một cái hôn nồng nhiệt so với những lời giải thích so ra thì hữu dụng hơn.

Nàng bị hôn đầu văng mắt hoa, ý loạn tình mê, đôi môi nồng cháy của hấn như nói cho nàng biết, hấn là thật sự yêu nàng...

Hai người hôn nhau hồi lâu, hấn xoay mình ngẩng đầu, nói thẳng: “Đi, theo ta đi!”

Nàng nháy mắt mấy cái, ngạc nhiên hỏi: “Đi? Đi đến nơi nào?”

-”Đương nhiên phải đi U Minh Hội, ta không thể để cho ngươi lấy tiểu quý Đằng Tề.” Hấn nắm lấy tay nàng, ra khỏi phòng.

-”Đợi chút... Tuyệt Luân... Ta không thể đi... Không thể đi theo ngươi...” Nàng kích động tránh xa hấn, đứng ở bên cầu thang.

-”Vì sao không thể?” Hấn sắc mặt khê biến.

-”Đinh Lược nhắc nhở ta... Không nên phá hư mối quan hệ giữa ngươi và Đằng Tề...” Nàng ngập ngừng nói. tâm vừa mới phiêu lên thiên đường lại rơi xuống hiện thực.

Vũ Tuyệt Luân yêu nàng thì có ích lợi gì? Biết hấn yêu nàng ngược lại càng thống khổ, bởi vì nàng vẫn phải gả cho Đằng Tề! Nàng không thể nào thay đổi lại số mệnh...

-”Ta cùng tiểu quý kia không có tình nghĩa gì.” Hần hừ lạnh, một phen nắm chặt lấy tay nàng, dùng sức kéo nàng xuống lầu.

-”A! Nhưng là...” Nàng lo lắng hẳn bởi vậy mà đụng chạm Đổng Tề, đến lúc đó, sự tình nhất định càng không thể cứu vãn nổi.

-”Ta tuyệt đối không đem người tặng cho Đổng Tề, tuyệt đối không!” Hần ôm lấy vai nàng, vẻ mặt kiên định.

-”Nhưng...”

-”Đừng nói nữa! Người theo ta đi là được rồi.” Hần khẽ quát một tiếng, thầm nghĩ nhanh một chút mang nàng rời đi.

Nàng không hề nhiều lời, bởi vì trong lòng kỳ thật lo lắng rất nhiều, cũng có một chút hy vọng, nếu có thể cùng hắn vĩnh viễn ở chung một chỗ, thật là tốt biết bao.

Bọn họ ra khỏi hội quán, đi vào hoa viên, sắc mặt chợt biến, cước bộ dừng lại, bởi vì trên lối mòn vào hoa viên, Đổng Tề im lặng đứng đó.

-”Người muốn mang tân nương của ta đi nơi nào? Tuyệt Luân?” Đổng Tề một thân áo choàng trắng, hai tay để ở sau thắt lưng, lạnh lùng hỏi.

Chu Mặc Mặc kinh hãi trừng lớn hai mắt, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

Đổng Tề...trở về khi nào? Hôm qua mới nghe người khác nói hắn đang ở Nhật Bản.

-”Nàng sẽ không trở thành tân nương của người, nàng là của ta.” Vũ Tuyệt Luân khẩu khí mạnh mẽ, ngang nhiên mà đối diện hắn. Đây là lần đầu tiên hắn quyết tâm cùng Đổng Tề đối kháng.

-”Người quá tự phụ, vi phạm một lần ta có thể tha thứ cho người, không nghĩ tới người còn không biết hối cải, cứ nhất định được đằng chân lân đằng đầu muốn bắt cóc Chu Mặc Mặc...” Đổng Tề vẻ mặt băng lãnh, ánh mắt sắc lạnh đến cực điểm.

-”Người nàng yêu là ta, không phải người, người cần gì phải miễn cưỡng nàng? Hơn nữa, ta rất rõ ràng là người không thương nàng!” Hần không bị khí thế của Đổng Tề áp đảo trào phúng nói.

-”Ta yêu hay không yêu nàng đó là chuyện của ta, nhưng khiến nàng yêu thương người là người sai, người không nên mê hoặc nàng, lại càng không nên không biết tự kiềm chế, dù sao nàng cũng là vị hôn thê của ta.” Đổng Tề nheo nheo mắt, từng bước hướng hắn đi tới.

-”Ta...” Hần tự biết đuối lý, không nói nên lời.

-”Trước kia ta có thể dễ dàng tha thứ cho người kiêu ngạo bất tuân, có thể khoan dung cho người kiêu ngạo vô lễ, nhưng lúc này đây, ngay cả nữ nhân của chủ tử người cũng muốn cướp đoạt, ta thật sự nếu không cho người một chút giáo huấn, có lẽ người sẽ nghĩ đến chính mình là Tường Hòa Hội Quán lão đại, có thể vô pháp vô thiên...” Đổng Tề đi tới trước mặt hắn, vẻ mặt hung dữ mạnh mẽ.

-”Ta tới bây giờ cũng không có thừa nhận qua người là chủ tử của ta!” Hần hận nhất Đổng Tề luôn tự cho mình có tư thái chủ nhân, còn luôn đem bọn họ Ngũ Hành Kỳ Lân làm tôi tớ nô bộc.

-”Nga? Cứ nhiên đến bây giờ còn không có nhận thức thân phận! Thật sự là không thể tha thứ!” Đổng Tề nhíu mày, khuôn mặt ngày thường băng lãnh tuấn đạt hiếm khi dấy lên lửa giận.

-”Ta nên nhận thức cái gì thân phận? Nói cho người biết, so với làm Ngũ Hành Kỳ Lân Hòa Kỳ Lân nhằm chán bị mình ước buộc chặt, ta thà quay về làm Thành Hoàng của U Minh Hội!” Hần buột miệng nói ra những suy nghĩ vẫn luôn quán quanh trong đầu.

Đổng Tề mày kiếm rung động, đôi đồng tử đen sâu thẳm ánh lên một tia thất vọng cùng tức giận.

-”Tốt lắm, đây là quyết định của người.” Hần thở dài, phút chốc hô một tiếng: “Thần Thông!”

Vũ Tuyệt Luân cảnh giác ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng, một luồng điện từ đại sảnh hội quán bắn tới, thẳng trúng lưng hắn.

-”A!” Một hồi đau nhức tê dại xuyên qua cơ thể, hắn ngã về phía trước, nguyên là muốn rút roi da nhưng hai tay không còn nghe theo sự sai bảo.

-”Tuyệt Luân!” Chu Mặc Mặc hét lên một tiếng, đang muốn nâng hắn dậy, không ngờ cánh tay đã bị Đổng Tề gát gao chế trụ, cả người bị kéo vào trong lòng Đổng Tề.

-”Nơi này không an toàn, Mặc Mặc, người theo ta quay về Kỳ Lân cư, chuyên tâm chuẩn bị làm cô dâu đi.” Đổng Tề ngữ khí rất nhẹ, thế nhưng lại tràn ngập con thịnh nộ bức người.

Nàng kinh hãi phát không ra tiếng, tức giận cảm giác Đổng Tề so với ác ma còn khủng bố hơn, bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chăm chăm, nàng cảm giác toàn thân lạnh lẽo phát run.

-”Buông nàng ra!” Vũ Tuyệt Luân ngẩng đầu trừng mắt nhìn Đổng Tề, tức giận rống to.

Đổng Tề ôm Chu Mặc Mặc, cúi đầu liếc nhìn hắn, cười lạnh nói: “Người trước hết ở lại chỗ này, chờ sau khi ta cùng Chu Mặc Mặc thành hôn, lại

đến quyết định nên xử trí người như thế nào.”

-”Cái gì?” Hấn rùng mình, lúc này mới phát hiện quản lý Phùng đã dẫn theo một đám thủ vệ vây quanh đây.

-”Lão Phùng, đem hấn nhốt trong phòng, không có sự cho phép của ta, ai cũng không cho phép tiếp cận hấn.” Đổng Tế hạ lệnh.

-”Vâng.” Lão Phùng cung kính hành lễ, vung tay lên, nhóm thủ vệ tiến lên giữ chặt Vũ Tuyết Luân.

-”Đáng chết! Các người dám động ta?” Vũ Tuyết Luân đem hết sức lực muốn đứng lên phản kích, nhưng vừa muốn đứng dậy, lại một luồng điện lưu chuẩn xác đánh trúng thân thể hấn.

-”Ô! Quý tha ma bắt... Thần Thông... Sẽ có một ngày ta đem người biến thành sắt vụn...” Hấn đau đến mức lại ngã xuống đất, lên tiếng nguyên rủa.

-”Thật có lỗi, Hòa Kỳ Lâm, đây là mệnh lệnh của lão đại.” Thần Thông bắt đầu đi nói, hiện tại nó rất sùng bái Kỳ Lâm Vương, có khi lời nói của Kỳ Lâm Vương so với chủ nhân Giang Tuấn còn trọng yếu hơn.

-”Ta phải mang Chu Mạch Mạch đi rồi, người ở trong này hảo hảo tĩnh lại cho ta.” Đổng Tế ôm Chu Mạch Mạch xoay người rời khỏi hội quán.

-”Không... Mạch Mạch...” Hấn mắt thấy Chu Mạch Mạch bị mang đi, lo lắng phần nộ trào lên.

Chu Mạch Mạch rơi nước mắt, không ngừng quay đầu nhìn hấn, nhưng cái gì cũng không nói nên lời.

Nàng có quyền gì mà lên tiếng? Là nàng có lỗi với Đổng Tế! Bởi vậy cho dù nàng vừa kinh vừa sợ, cho dù nàng vạn lần không muốn, cũng không thể nói thêm được gì...

Lưu luyến nhìn Vũ Tuyết Luân lần cuối cùng, cũng chôn sâu tình cảm của bọn họ, bởi vì, lần sau gặp lại, nàng đã là vợ của Kỳ Lâm Vương, đến lúc đó, bọn họ chỉ có thể xem nhau như những người xa lạ.

Hai người yêu nhau bị ép buộc tách ra, Chu Mạch Mạch khóc vỡ lòng, Vũ Tuyết Luân tức giận hận trời, mà Đổng Tế, trước mặt người khác lộ ra vẻ mệt mỏi rồi.

Hấn đang nắm giữ con xúc xích cuối cùng, kết quả đánh cược sẽ nhanh chóng xuất hiện, hấn, sẽ là người chiến thắng, hay thua cuộc, toàn bộ phải xem Vũ Tuyết Luân...

Đây là sự sỉ nhục lớn nhất từ trước đến nay!

Suốt một ngày, hai mươi tư giờ, Vũ Tuyết Luân nhìn chăm chăm vào cánh cửa kính bị khóa, hiện ra một khuôn mặt tuấn tú hùng hực lửa giận, hai mắt đẹp mảnh liệt hận ý.

Đổng Tế chẳng những cướp đi nữ nhân của hấn, thậm chí còn giam cầm hấn tại đây. Hấn dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?

Hấn cho rằng hấn là người điều khiển sao? Đừng có giỡn!

Cái quái gì là lòng trung thành bảo vệ Đổng gia? Ngũ đại gia tộc lão tổ trước tất cả đều là ngu xuẩn! Thời gian đã qua, vẫn còn hát những giai điệu cũ, bọn họ không mệt mỏi, nhưng hấn đã sớm phiền chán!

Được rồi! Hấn không bao giờ nhịn nữa! Hấn không bao giờ làm Hòa Kỳ Lâm nữa! Từ giờ trở đi, hấn cùng Tường Hòa Hội Quán đoạt tuyệt hết thảy quan hệ, hấn muốn dùng thân phận Thành Hoàng đối đầu trực tiếp với Đổng Tế.

Lửa giận thiêu đốt toàn thân, hấn giận dữ lôi ra ấn thạch của Hòa Kỳ Lâm, dùng sức ném ra xa, ấn thạch tức khắc vỡ thành hai nửa.

-”Bất luận kẻ nào cũng không thể trói buộc ta! Ai cũng không thể!” Hấn gầm nhẹ, ánh mắt trở nên điên cuồng dữ tợn.

-”Hòa Kỳ Lâm, người bình tĩnh một chút...” Thần Thông vẫn theo dõi hấn, nhìn hấn đem ấn thạch Kỳ Lâm ném vỡ làm đôi, nhịn không được mở miệng khuyên bảo.

-”Đừng gọi ta là Hòa Kỳ Lâm!” Hấn tức giận bác bỏ.

-”Ách...” Thần Thông lại càng hoảng sợ.

-”Mở cửa ra, Thần Thông, ta muốn ra ngoài!” Hấn đối với màn hình hung ác nham hiểm nói.

-”Không được, Đổng lão đại nói phải giám sát chặt chẽ người, chờ ngày mai hôn lễ chấm dứt, hấn đến xử lý người.” Thần Thông lập tức cự tuyệt.

-”Người không để ta đi ra ngoài, ta lập tức cho nổ tung nơi này!” Hấn lạnh lùng cảnh cáo.

-”Không thể nào? Người không dám...” Thần Thông buột miệng kinh hô, nhưng không cẩn thận phạm vào điều cấm kỵ nhất của Vũ Tuyết Luân.

-”Ta không dám? Hừ. Trăm ngàn đừng khinh thường khả năng của ta, Thần Thông.” Hấn hướng màn hình nở nụ cười tà ác, hơn nữa còn lấy từ trong túi ra quả bom nhỏ hấn tự chế.

-”Không! Đừng làm chuyện điên rồ, Hỏa Kỳ Lân cho nổ tung nơi này cũng không thể trốn thoát được, chỉ cần có tiếng động, Đẳng lão đại cùng chủ nhân bọn họ sẽ lập tức phát hiện...” Thần Thông kích động hô to.

-”Hừ! Thì đã sao? Nếu đã ồn ào, ta không ngại nháo thêm một trận.” Hấn cười lạnh.

-”Trời ạ! Ta xem ngươi thực sự điên rồ! Chủ nhân nói cái gì “Anh hùng giận dữ vì hồng nhân”, quả nhiên đụng phải nữ nhân không phải là chuyện tốt đẹp gì...” Thần Thông rối loạn.

-”Ngươi thật giống bà già ở đây rầy rà! Mở cửa.” Hấn lại hét to.

-”Không thể mở.” Thần Thông cũng cố chấp.

-”Đáng giận! Ngươi là cái máy tính sắt vụn.” Hấn bùng nổ, cũng lười thương lượng, đang cân nhắc chuẩn bị cho nổ tung tất cả, đột nhiên, ngọn đèn tối sầm lại, cửa phòng tự động mở ra, một bóng người tiến vào.

-”Người nào?” Hấn cảnh giới quát khê.

-”Thiếu gia, là ta!” Trong bóng tối vang lên thanh âm của Bạch Dã.

-”Bạch Dã! Ngươi tới quá chậm!” Hấn thấp giọng khiển trách. Hấn đã sớm biết người của U Minh Hội sẽ đến cứu hấn.

-”Thật có lỗi, để giải quyết các vấn đề Hắc Lược mất không ít thời gian, hơn nữa, máy chủ của Thần Thông cũng rất khó xâm nhập, ta chỉ có thể tạm thời cắt điện, dùng một người đến đổi ngươi trở về.” Bạch Dã giải thích, mở đèn pin, sau đó đem một người trên lưng quảng hướng lên giường.

-”Hấn là ai vậy?” Vũ Tuyết Luân trừng mắt nhìn người té xỉu trên giường hỏi.

-”Hắc Lược, tìm một người thay thế cho ngươi, vừa vặn hấn xuất hiện giải quyết vướng bận của chúng ta.” Bạch Dã dùng chân bông quần chặt người Hắc Lược.

-”Tốt lắm, những người khác đâu?” Hấn lo lắng tin tức bị bại lộ.

-”Lão Phùng cùng đám thủ vệ đã bị đánh thuốc mê, một giờ sau sẽ tỉnh lại.”

-”Làm tốt lắm!” Vũ Tuyết Luân gật đầu, Bạch Dã thật là càng lúc càng nhanh nhạy.

-”Đi nhanh đi! Không thể làm cho Thần Thông cắt điện quá lâu, nếu không Thủy Kỳ Lân sẽ sinh nghi.” Bạch Dã lại nói.

-”Được, chúng ta đi.” Vũ Tuyết Luân dẫn đầu lao ra khỏi phòng.

Tường Hòa Hội Quán một mảnh tĩnh mịch, bọn họ thần không biết quỷ không hay đi ra cửa lớn của Hội Quán, ngồi trên chiếc xe thể thao quen thuộc.

-”Kế tiếp, ngươi muốn làm như thế nào?” Bạch Dã hỏi.

-”Đương nhiên phải đi đại náo một phen, sau đó đem Mạch Mạch cướp về!” Hấn hừ lạnh.

-”Ngươi lấy thân phận gì đi nháo?” Bạch Dã sắc bén nhìn chăm chăm hấn.

Hấn liếc mắt nhìn Bạch Dã, trên mặt hiện ra một loại nhanh nhẹn dũng mãnh chưa từng có.

-”U Minh Hội Thành Hoàng!” Hấn nói, trong mắt lóe lên dã tính.

-”Ngươi đã nghĩ thông suốt, như vậy, ta có mưu kế...” Bạch Dã thấp giọng nói.

-”Nói ta nghe xem.”

Bạch Dã đem mưu kế nói ra, Vũ Tuyết Luân khước miệng chậm rãi cong lên.

-”Ngươi càng lúc càng lúc càng thông minh, Bạch Dã, hãy làm như vậy đi! Chúng ta sẽ cho tên tiểu quỷ Đẳng Tế một bất ngờ ngạc nhiên!” Hấn âm lãnh cười, mạnh mẽ nhấn ga, xe như dã thú phóng về phía trước.

Dã thú một khi ra khỏi lồng, sẽ nguy hiểm như thế nào, Đẳng Tế, ngươi cứ chờ xem đi!

Chương 9

Dưới sự chú ý của mọi người, hôn lễ của Kỳ Lân Vương cuối cùng cũng được tiết lộ mờ mờ, toàn bộ Thượng Hải đều cảm thụ được luồng không khí vui mừng hân hoan, tới tham gia trước hôn lễ khách quý các quốc gia đã sớm đến sáu khách sạn lớn Phương gia, những nhân vật nổi tiếng trên chính trường cũng như thương trường này đem khách sạn trang điểm đến chói mắt cao quý, nhân khí cùng đáng về vui mừng tôn nhau lên, xen lẫn một mảnh rực rỡ chói lọi nhất mê huyền chúng nhân.

Chỉ bất quá, mặc dù nơi tổ chức hôn lễ náo nhiệt tung bừng lạ thường, nhưng xung quanh khách sạn bầu không khí lại có vẻ không quá bình thường, lúc đầu Tường Hòa Hội Quán vì để đạt được mục đích an toàn, tại bốn phía bố trí thiên la địa võng, để tránh khỏi một số phóng viên nhà báo truyền thông hoặc là phần tử khác thường len vào, ảnh hưởng hôn lễ.

Gần tới, Đinh Lược phụ trách toàn bộ rất bận rộn, chịu trách nhiệm sân bãi Phương Khoát cũng không có thời gian rồi, Lâm Thiên Tùng càng phải bắt chuyện thăm hỏi thương khách đến từ ngân hàng các quốc gia, Giang Tuân lại tùy thời cùng bản lĩnh của mạng lưới tình báo, cẩn thận giám sát từng biến hóa trong hội trường.

Bọn họ tuy rằng bận rộn, nhưng trên mặt mỗi người đều viết tâm sự nổi lòng. Vũ Tuyết Luân và Chu Mạch Mạch ý đồ bỏ trốn, bị Đằng Tế phát hiện mà nhốt tại hội quán, chuyện này làm trong lòng bọn họ hỗn loạn sâu sắc, bởi vì sự kiện này họ cần bản cải vào không ít nhân tài.

Ai làm cho Vũ Tuyết Luân lần này gặp phải phát sinh lớn như vậy, hẳn ai không yêu, hết lần này tới lần khác yêu vị hôn thê Đằng Tế, loại sự tình vô lý này làm sao chỉ bảo giúp hắn? Lại có cái lập trường gì giúp hắn? Đằng Tế giam giữ hắn hai ngày đã tính là nhân từ rồi. .

“Tuyết Luân tiểu tử kia chính là không biết tiết chế! Hắn đáng kiếp!” Phương Khoát tức giận mà chửi rủa một phen. Trong tay hắn vội vàng an bài công việc bố trí chỗ ngồi cho khách, nhưng vẫn ngậm trao đổi tin tức cùng các kỳ lân khác.

“Nhưng cả chuyện này Đằng Tế cũng phải chịu trách nhiệm, lúc đầu chính hắn đi đón Chu Mạch Mạch không phải không có việc gì?” Lâm Thiên Tùng lợi dụng nhân rồi cũng thêm vào suy nghĩ bản thân.

“Ta đã sớm nói xảy ra chuyện. . .” Giang Tuân thở dài nói. Hắn đang ngồi trấn tại phòng giám sát và điều khiển khách sạn, nhìn chăm chú từng màn hình quan sát.

“Tuyết Luân là nên chịu chút dạy dỗ, hẳn lúc nào cũng làm theo ý mình.” Đinh Lược trầm giọng nói.

“May mắn sự tình tốt không đại náo, nếu như truyền đến tai ngũ hành các trưởng lão thì phiền toái.” Phương Khoát trong miệng cầu nhàu, nhưng trên mặt lộ ra dáng tươi cười mê người chỉ dẫn mấy vị mỹ nữ vào ngồi.

“Nhưng chuyện này nghĩ như thế nào đều có điểm cổ quái. . .” Lâm Thiên Tùng hừ nói.

“May mà Tuyết Luân bị giam giữ, ta thật khó tưởng tượng nếu như hắn chạy tới làm một trảng âm ĩ không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.” Phương Khoát giờ giọng khinh bỉ.

“Nhưng, ta còn có loại cảm giác. . .” Giang Tuân trầm ngâm.

“Cho dù thế nào, an toàn quan trọng nhất, hôm nay không chỉ khách khứa đông đảo, người Tường Hòa Hội Quán gần như tất cả đều có mặt, nếu như người có ý muốn hạ thủ, tuyệt đối sẽ là thời cơ tốt nhất.” Đinh Lược nhắc nhở bọn họ.

“Không sai, nhất định phải cẩn thận.” Giang Tuân cũng biết đó là một thời khắc mấu chốt, bởi vậy thần kinh hắn kéo căng hết mức, chính là, trong lòng hắn cố bắt an kia đến tận cùng là chuyện gì xảy ra?

Lúc tất cả mọi thứ bố trí ổn thỏa, hôn lễ chính thức bắt đầu, Giang Tuân dặn dò thủ hạ đề cao cảnh giác, lại cùng cái kỳ lân khác tụ họp lại ngồi vào vị trí.

Lầu một đại sảnh khách sạn bữa tiệc tiến hành gần trăm bàn, ở giữa, một cái tấm thảm đỏ thật dài từ cửa kéo dài liên tục đến bàn lễ, hai bên tấm thảm trang trí hoa hồng đỏ rực thoạt nhìn lãng mạn lại cao nhã, hương thơm lan tỏa bốn phía.

Ngay sau đó, mọi người tới gần chờ đợi Đằng Tế và Chu Mạch Mạch xuất hiện.

Đằng Tế hiếm thấy mà rất cuộc mặc vừa vặn âu phục màu trắng, tóc dài chỉnh tề bó buộc ở phía sau gáy, ngày thường buông xuống buông xuống bao phủ đến phía sau, thoạt nhìn gọn gàng tuấn lãng, tư thế oai hùng bùng bùng.

Mà Chu Mạch Mạch càng tươi đẹp kinh động toàn trường, chuyên gia thiết kế nổi tiếng thiết kế lễ phục lụa trắng kéo xuống trên vai hoàn toàn đem của nàng mỹ lệ xinh đẹp tôn lên, cho dù khăn mỏng che trên mặt, vẫn nhìn ra được dung nhan nàng tuyệt tục đoạt hồn.

Hội trường tức khắc dẫn tới một hồi rối loạn, bọn họ nhìn không chớp mắt chăm chăm bước tiếp hướng về phía bàn lễ.

Chu Mạch Mạch buông đầu xuống, miễn cưỡng gượng cười vui vẻ, nhưng bước chân của nàng lại nặng trĩu không chịu nổi, lòng của nàng đau nhức như thất lại, nhưng, nàng vẫn phải bắt buộc bản thân đi phía trước, hướng hôn nhân mẫu thân giúp nàng tuyển định.

Đến ngày hôm qua, Trương Hồng Na về mặt đặc ý nhìn nàng, trong đầu tính toán chính là hôn nhân lần này thu được hiệu quả và lợi ích, nàng cũng quản không được đám bang nhân “Thần thoại” kia muốn làm gì, nàng chỉ biết là, chỉ cần thúc đẩy hôn sự lần này, nợ nần trạng phu nàng lưu cho nàng là có thể bồi thường toàn bộ, thậm chí nàng còn có thể từ Tường Hòa Hội Quán bên này kiếm được chỗ tốt. Thực sự là nhất cử lưỡng tiện...

Đặng Tế và Chu Mạch Mạch đi tới trước đài lễ, Đặng Tuấn sớm đã đứng ở trên đài, đang chuẩn bị thay hai người chứng hôn, đột nhiên, nhân viên giám sát và điều khiển tuyên bố tin tức cảnh giới, về mặt Giang Tuấn đại biến, Đinh Lược và Phương Khoát, Lâm Thiên Túng cũng đồng thời từ tai nghe tiếp nhận tin tức, bọn họ bốn người từ chỗ ngồi đứng lên, đang muốn lao ra ngăn cản, nhưng đã muộn một bước...

Cánh cửa đại sảnh bị mở ra, U Minh Hội toàn bang ngược ngạo đi đến, dẫn đầu đúng là nên bị nhốt tại trong Tường Hòa Hội Quán- Vũ Tuyết Luân!

Chu Mạch Mạch hoảng sợ mà xoay người, một lòng suýt nữa nhảy ra.

Chỉ thấy hần phần nộ giận trời, một thân trang phục màu đen cổ tình muốn đụng chạm Đặng Tế gấp xui xẻo, trong tay nắm trường tiên, dưới chân mang giày bó, giống như người địa ngục báo thù, khắp người phát ra khí cuồng ngạo.

“Cuộc hôn lễ này bãi bỏ!” Vũ Tuyết Luân lạnh lạnh mà ở đây có mặt khách khứa tuyên bố.

Tất cả mọi người tròn tròn mắt, hoàn toàn làm cho không hiểu xảy ra chuyện gì, Vũ Bộ Vân đập bàn đứng lên, lớn tiếng quát: “Hôn trưởng! Ngươi làm cái gì vậy?”

“Ta chỉ là tới yêu cầu nữ nhân nên thuộc về ta!” Vũ Tuyết Luân không sợ phụ thân trách cứ, khiêu khích mà nhìn chăm chăm Đặng Tế.

“Người U Minh Hội các ngươi hôm nay tới nơi này xem nào nhiệt gì?” Mẫu thân Vũ Tuyết Luân Lạc Đình Bồng trừng mắt nhìn Bạch Dã, nàng tuy rằng đã dỡ xuống quyền thân phận Thành Hoàng đã lâu, nhưng oai phong như xưa mười phần tràn đầy.

Nhân mã U Minh Hội bị nàng trừng, đều có chút e dè, duy có Bạch Dã ngênh tiếp hướng phía cái nhìn chăm chú của nàng trả lời: “Chúng ta là tới thay Thành Hoàng giữ thể diện! Phu nhân.”

“Tuyết Luân hồ đồ, các ngươi nhất định hồ đồ theo hần? Tất cả đều lui ra cho ta!” Lạc Đình Bồng không hề giận mà chau mày. Là nàng đa tâm sao? Không phải nàng cảm thấy Bạch Dã trước mắt tựa hồ không quá giống nhau, trở nên khiến người ta sợ hãi...

Thật không nên người như thế đặt ở bên cạnh Tuyết Luân! Nàng hồi hận nghĩ.

“Mẹ, chuyện hôm nay ngươi đừng quản, ta chỉ là cùng Đặng Tế có một chút phải khai thông.” Vũ Tuyết Luân vung tay lên, hướng Đặng Tế.

“Tuyết Luân, không cho phép vô lễ!” Đinh Lược nhìn không được, đây là cái trường hợp gì, bắt đầu vì hần đến mà làm xáo trộn.

“Ai cũng đừng ngăn ta, ta chỉ muốn cùng Đặng Tế so cao thấp, Đặng Tế, ngươi có dũng khí thì cùng ta đến một mình đấu!” Hần tại Đặng Tế đứng trước mặt bình tĩnh, trực tiếp hướng về phía Đặng Tế hạ chiến thư.

Đặng Tế không mở miệng, chỉ là lạnh lùng hần.

Bị hần trầm mặc làm cho tức giận, gầm lên: “Thế nào? Ngươi sợ?”

Đặng Tế đinh lòng mày cau lại, ánh mắt phiêu hốt hướng về phía Bạch Dã.

Khóe miệng Bạch Dã khẽ nhếch, vậy mà nở nụ cười.

Ngay giờ khắc này, Vũ Tuyết Luân không khách khí nữa vung trường tiên lên trực tiếp hướng đầu mũi Đặng Tế.

“Ngừng tay!”

“Không thể...”

“Tuyết Luân!”

Mọi người cùng kêu lên, Ngũ Hành Kỳ Lân khác bốn người sắc mặt đại biến đều tiến lên muốn ngăn cản hần, nhưng Bạch Dã ngầm hạ mệnh lệnh, toàn bộ U Minh Hội đồng thời hành động, tạo thành tường người ngăn trở bọn họ, làm cho Vũ Tuyết Luân cùng Đặng Tế cùng độ sức.

Đặng Tế lách mình tránh trường tiên, tiếp nhận chiến thư hần. “Đề ta và hần, ai cũng đừng xuất thủ.”

Đinh Lược cùng Giang Tuấn hai mặt nhìn nhau, chỉ có thể bất đắc dĩ thu tay lại.

Chu Mạch Mạch bị Đằng Tề đẩy hướng một bên, tim đập mạnh nhìn trỏ khỏi hải này, trái tim cuộn lại, mặt mày trắng bệch.

Vũ Tuyết Luân vì nàng đến quá rối hôn lễ, thực sự rất choáng váng! Hắn chẳng lẽ không biết bởi vậy, cho dù nàng có thể hay không cùng hắn cùng một chỗ, hắn muốn trên lưng mang tội danh phản bội sao?

Tất cả khách khứa cũng đều sợ hãi, một hồi hôn lễ hạo hạo cuối cùng diễn biến thành Hòa Kỳ Lân cùng Kỳ Lân Vương vì nữ nhân mà trở mặt đấu nhau, loại sự tình này nếu không có chính mắt thấy, người nào lại tin tưởng?

Vũ Tuyết Luân liên tiếp công kích, trường tiên trên tay hắn chọt trước chọt sau, chọt trái chọt phải, chiêu chiêu hung hiểm, chiêu chiêu cay độc, thấy mọi người vừa sợ vừa tức.

Đằng Tề từng cái tránh trường tiên hắn, cùng hắn giao thủ, hai người một trận nhanh chóng, quyền chân ngời tới ta đi, không chút nào cho người vào hỗ trợ, chỉ là, không biết chuyện gì xảy ra, ngày trước công phu lúc nào cũng đánh bại Vũ Tuyết Luân một bậc Đằng Tề hôm nay thân thủ tựa hồ có vẻ trì trệ chậm chạp, không bao lâu thì lộ ra chỗ sơ hở, bị trường tiên Vũ Tuyết Luân vẩy giữa cánh tay.

“A...” Nguyên bản hiện trường vắng lặng tuôn ra một trận kinh hô.

Giang Tuân sắc mặt khê biến, nhìn chăm chú Đằng Tề.

“Hừ! Ngươi cũng không có gì hơn chỉ thế thôi, Đằng Tề.” Vũ Tuyết Luân cuồng vọng cười khẩy.

Đằng Tề không lên tiếng, Chân lại hướng Vũ Tuyết Luân quét tới, Vũ Tuyết Luân sớm có phòng bị, lộn ngược ra sau, nhảy đến phía sau hắn, trường tiên vung lên, giữ chặt lấy cổ hắn, kéo về phía sau, một khẩu súng đã chuẩn bị ở trong tay, để ở huyệt Thái Dương hắn.

“Tuyết Luân!” Đinh Lược kinh hãi quát.

“Không được phép nhúc nhích! Người nào di chuyển một chút ta sẽ giết hắn!” Vũ Tuyết Luân hướng từng người chọn rộn lạnh lùng cảnh cáo.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, hoàn toàn không nghĩ tới tình huống lại chuyển tiếp đột ngột.

“Mạch Mạch, qua đây.” Hắn hướng Chu Mạch Mạch nói.

“Tuyết Luân, ngươi không nên như vậy...” Chu Mạch Mạch nghĩ muốn khuyên hắn đừng làm chuyện điên rồ.

“Sang đây!” Hắn bực bội quát một tiếng.

Nàng hoảng sợ sững sốt một giây, mới run rẩy mà đi tới bên người hắn.

“Đi theo ta, chúng ta rời khỏi nơi đây!” Hắn lấy Đằng Tề làm con tin, từng bước dẫn dắt Chu Mạch Mạch hướng về Bạch Dã.

“Tuyết Luân, ngươi như thế này vĩnh viễn không được quay về Tường Hòa Hội Quán, ngươi biết ý tứ ta không?” Đinh Lược nghiêm túc giận dữ quát lên.

“Không quan trọng, ta không quan tâm.” Hắn nhìn mọi người chung quanh, ngạo nghễ nói.

“Ngươi...” Hắn nói làm mọi người như bị thương nặng, nhất là Giang Tuân bốn người, cơ hồ cũng thay đổi sắc mặt.

Vũ Tuyết Luân... Không bao giờ là hòa kỳ lân nữa...

“Yên tâm, miễn là để ta cùng Mạch Mạch an toàn rời khỏi, ta sẽ thả Đằng Tề.” Hắn dùng lực đạo giữ chặt lấy cổ Đằng Tề.

Đầu lông mày Đằng Tề kéo ra, trong mắt lộ vẻ mặt giận dữ, nhưng không cách nào phản kích lại.

“Ngươi cho rằng ngươi có thể đi nơi nào? Thế lực Tường Hòa Hội Quán lớn mạnh bao nhiêu, ngươi hẳn là so với người khác cùng biết rõ ràng hơn.” Giang Tuân trầm trọng nhìn hắn.

“Thế lực lớn, chung quy cũng không thể một tay che trời.” Hắn giễu cợt cười.

“Ngươi sẽ hủy hoại đi chính mình!” Lâm Thiên Túng cảm khái cả giận nói.

“Ta đây cũng nhận thức rõ.”

“Đồ đàn độn!” Phương Khoát tức giận đến mắng chửi cho ra câu này.

“Được một cái tiểu quý đề ở trên đầu các ngươi mới là đồ đàn độn! Miễn là hắn nói bên trái, các ngươi toàn bộ không dám nhìn bên phải, Ngũ Hành Kỳ Lân cái gì, bắt quả là năm con tiểu trùng bị Đằng Tề chơi đùa!” Hắn kịch liệt phẫn nộ quát.

“Ngươi...”

“Ta muốn từ cái mình ước nhằm chán kia giải trừ, sau này, ta chỉ trung thành với bản thân mình, ai cũng đừng nghĩ sai khiến được ta.” Hấn nghiêng răng phần nộ nói ra.

“Như vậy, người ngay cả bọn ta cũng không coi là bạn?” Giang Tuân hỏi lại.

“Sau này, ta tự có bạn của mình.” Hấn lạnh lùng nhìn Giang Tuân, lập tức dựa vào hướng về phía Bạch Dã.

Một câu nói cuối cùng, triệt để phá hủy đi mối quan hệ bằng hữu của hấn và Ngũ Hành Kỳ Lân.

Giang Tuân, Đinh Lược, Lâm Thiên Tung, Phương Khoát, sắc mặt bốn người ngưng trọng, cũng chẳng muốn nói thêm cái gì nữa.

Vũ Tuyết Luân kẻ sát vào bên tai Đằng Tề cười nhạt, “Người theo ta một đoạn đi! Đằng Tề.”

Ngay sau đó, hấn và Bạch Dã cùng toàn bộ U Minh Hội trước mắt bao người yên ổn rời khỏi khách sạn, lên xe nghiêng ngang rời đi.

Bọn họ vừa đi, Tường Hòa Hội Quán lập tức rơi vào trạng thái phòng bị, ngoài vội vàng sơ tán khách khứa còn phải cứu Đằng Tề trở về, Đinh Lược đến lúc cũng phải làm chuyện mà bọn họ không muốn làm nhất, đó chính là thanh lý môn hộ.

Tựa như, tiêu diệt kẻ phản bội, sẽ là nhiệm vụ thống khổ nhất của bọn họ.

Vũ Tuyết Luân chiếu theo kế hoạch của Bạch Dã, làm cho đội ngũ U Minh Hội dẫn dụ bọn Giang Tuân quay về tổng đàn, chính hấn, Bạch Dã, Chu Mạch Mạch cùng Đằng Tề lái xe đến thẳng khu bến cảng tụ lại, đầu ở đó có sẵn chiếc du thuyền tư nhân cỡ vừa đã chuẩn bị sẵn từ trước, thừa dịp hỗn loạn mà rời khỏi Thượng Hải.

Khi Bạch Dã điều khiển du thuyền rời bến tàu Thượng Hải, Vũ Tuyết Luân đi tới khoang thuyền, nhìn hai tay bị buộc chặt, vẻ mặt mệt nhọc ủ ê của Đằng Tề, không lên tiếng cười nhạt.

“Làm sao? Người cao cao tại thượng rốt cục cũng ném mùi vị chiến bại chứ?”

Đằng Tề đang ngồi trên ghế, miễn cưỡng mà liếc hấn một cái, thần sắc hờ hững.

Chu Mạch Mạch trước khi ở trên thuyền đã thay bộ lễ phục tránh tai mắt của người, toàn bộ quá trình thoát đi nàng quả thực trong lòng run sợ, vừa nghĩ đến bản thân đem mẫu thân, đem hôn lễ trước mặt rất nhiều người cùng Vũ Tuyết Luân chạy trốn, nàng hoang mang không thôi.

Mà càng khiến nàng dừng ngồi không yên, còn lại là Đằng Tề trước mắt, cái nam nhân này nguyên là chồng nàng, lúc này cuối cùng trở thành con tin, nàng với hành động bị kích động của Vũ Tuyết Luân thực sự không cách nào tùy tiện...

“Làm sao không nói? Người không phải mồm miệng sắc bén lại không bỏ qua người sao? Khi nào trở nên yên tĩnh thế này?” Vũ Tuyết Luân chiếm ưu thế, không khỏi đắc ý.

Chu Mạch Mạch khổ sở trong lòng, tiến lên kéo Vũ Tuyết Luân nói: “Đừng như vậy, Tuyết Luân, hấn là Kỳ Lân Vương! Người không nên nhục nhã hấn như vậy...”

“Ta chỉ bất quá là đáp lễ hấn mà thôi, hấn trước cũng là như thế này đem danh dự ta dẫm nát dưới lòng bàn chân.” Hấn quát lên.

“Nhưng người cũng không nên...” Chu Mạch Mạch dù sao vẫn cảm thấy mắc nợ Đằng Tề, trông thấy vết thương trên tay hấn, trong lòng càng áy náy, đang muốn tiến lên xem qua vết thương của hấn, đã bị Vũ Tuyết Luân nắm kéo quay về.

“Người muốn làm gì? Lúc này còn có thời gian thay hấn nói chuyện? Người rốt cuộc chinh là yêu ai?” Vũ Tuyết Luân nhìn nàng giận dữ.

Nàng ngậy người một cái, liền theo sau đó hai đôi mắt tức khí đỏ lên.

“Người... Vậy mà còn hỏi ta câu này? Ta còn có thể yêu ai? Ta nếu như không phải yêu người như vậy, cũng không phải chịu thống khổ như thế...” Nàng cắn môi, ủy khuất mà cúi đầu cãi lại.

Hấn ngăn ra, thờ dài một hơi, đem kéo vào kéo vào trong lòng ngực, tiếng êm dịu xin lỗi: “Được được, ta nói sai rồi, đừng khóc.”

Đằng Tề nhìn chăm chú cảnh bọn họ ôm nhau, ánh mắt trở nên có chút cổ quái.

Chu Mạch Mạch phát hiện ánh mắt hấn, vội vã đẩy Vũ Tuyết Luân ra, xấu hổ trước mặt Đằng Tề cùng Vũ Tuyết Luân rất thân mật.

“Này này...” Vũ Tuyết Luân không hồn giận đang muốn nói nàng vài câu, bỗng chốc, du thuyền nguyên là chạy nhanh đột nhiên giữa biển khơi dừng lại, tiếp theo tiếng Bạch Dã vang lên trên boong tàu.

“Có thể dưới tình huống như vậy còn cùng nữ nhân liếc mắt đưa tình, ta thực sự là phục người, Vũ Tuyết Luân.”

Hấn quay đầu lại nhìn Bạch Dã, sắc mặt trở nên biến thành tư lự.

Bạch Dã dựa vào bên cạnh cửa khoang thuyền, cầm trong tay một khẩu súng, về mặt mĩa mai.

Không chỉ gọi thẳng tên hắn, còn cầm súng chĩa vào hắn, tình huống này nghiêm nhiên giống như hắn đối với Đằng Tế, chỉ bất quá, bây giờ đổi lại hắn thành thằng ngốc bị phản bội, mà phản bội hắn, chính là trợ thủ mà từ trước đến nay hắn xem là đắc lực nhất.

“Ra đi! Ba người các ngươi, có người muốn gặp các ngươi.” Bạch Dã cầm súng uy hiếp.

Vũ Tuyết Luân và Chu Mạch Mạch đi ra khoang thuyền, Bạch Dã thì lời Đằng Tế đi tới bên ngoài, bất ngờ trông thấy một người nam tử cao lớn cùng một người tuổi trẻ nhỏ gầy đang đứng tại chỗ bóng tối trên sàn tàu.

“Chúng ta thật phải cảm tạ ngươi, Hòa Kỳ Lân, ngươi thay ta đem Kỳ Lân Vương mang đến...” Nam tử cao lớn kia mở miệng nói.

Vũ Tuyết Luân liếc mắt một cái nhận ra thân phận đối phương, lông mày hắn kéo lên, mặt trầm xuống. “Là ngươi... Bất Động!”

Bạch Dã vậy mà cùng một trong “Tứ thiên vương” “Thần Thoại” Bất Động hiện thân, đến kẻ ngu xuẩn nhất cũng biết chuyện gì xảy ra.

“Hừ! Không nghĩ tới Hòa Kỳ Lân không chỉ nhớ được ta, ngay cả thân phận ta cũng điều tra ra.” Bất Động cười nhạt mà hướng phía trước đi tới, độc nhãn, âm trầm u ám, trường cung cùng mũi tên nhọn trên lưng vẫn như cũ.

“A!” Chu Mạch Mạch sợ đến lui về phía sau Vũ Tuyết Luân, nàng thế nào cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải cái xạ thủ độc nhãn trên hoang đảo kia.

“Ta từ trước đến nay rất ít quên bại tướng dưới tay ta.” Vũ Tuyết Luân chế nhạo nói.

“Ngươi nói cái gì?” Bất Động biến sắc, lửa giận bùng lên.

“Bình tĩnh một chút, Bất Động tiên sinh, thiếu gia chúng ta miệng mồm rất lợi hại, nhưng đừng dễ dàng bị hắn chọc giận.” Bạch Dã liếc hắn một cái, nhắc nhở nói.

Vũ Tuyết Luân ngoảnh lại nhìn về phía Bạch Dã, lạnh lùng thốt: “Bạch Dã, hoá ra đều là ngươi đang làm trò quỷ...”

“Bây giờ ngươi mới biết được đã muộn.” Bạch Dã đi tới bên cạnh hắn, đoạt được súng trong tay hắn, buộc hắn lùi về bên cạnh Đằng Tế.

“Ngươi cấu kết ngoại nhân có mục đích gì? Để chia rẽ Tường Hòa Hội Quán chúng ta?” Vũ Tuyết Luân nhìn chòng chọc hắn.

“Ta chỉ là muốn thay Bạch gia ta xuất ra một chút sức lực.” Gương mặt Bạch Dã gầy còm vung lên một nụ cười tà khí.

“Thì ra là thế, ngươi là muốn thay Bạch Vô Thường Bạch Kinh trước kia báo thù, mà ta, trở thành công cụ được ngươi lợi dụng.” Hắn tự giễu mà neho mắt lại.

“Không sai, ngươi ở U Minh Hội và Tường Hòa Hội Quán tâm lung lay bất định vừa vặn trở thành điểm tựa làm cho ta nắm lấy, ngươi a, rất không thành thực.” Bạch Dã cười khẩy nói.

Thần tình hắn thu lại, không nói gì mà chống đỡ.

Quả thực, đúng là chính hắn cho Bạch Dã cơ hội, hắn cuồng vọng kiêu ngạo là khe hở để địch nhân gây xích mích chia rẽ.

“Ngươi ở ngao mạn đã sớm so đo căm phẫn, cho nên, chỉ cần kích động một chút, Tường Hòa Hội Quán cùng U Minh Hội biểu hiện hòa dịu giả tạo sẽ bị chọc thủng.” Bạch Dã lại nói.

Hắn trừng mắt nhìn Bạch Dã, trong lòng ngũ vị hỗn tạp lẫn lộn.

“Bây giờ ngươi rốt cục đã biết ngươi và Đằng Tế trong lúc đó vấn đề lớn nhất là gì chưa? Các ngươi căn bản có thể nói không có tin tưởng nhau.” Bạch Dã sắc bén nói ra điểm yếu.

Hắn trong lòng run sợ, Bạch Dã nói như tiếng sấm vang dội vào đầu làm thức tỉnh sự mê hoặc ngoan cố của mình.

Tín nhiệm... Không sai, đây đúng là mấu chốt lớn nhất hắn cùng Đằng Tế.

“Đừng cùng hắn cãi nhai, Bạch Dã, hắn không phải trọng yếu, chúng ta muốn chỉ có Kỳ Lân Vương thế thôi.” Bất Động nói.

Bất Động khẩu khí khinh miệt làm hắn bốc hỏa, hắn trừng mắt lên nhìn, lạnh lùng hỏi Bạch Dã: “Ngươi là cùng bọn người ‘Thần Thoại’ vào lúc nào?”

“Năm ngoái ta gia nhập ‘Thần Thoại’, bọn họ có đầy đủ thế lực có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện, mà ta, lại có thể giúp bọn hắn tóm lấy Kỳ Lân Vương...” Bạch Dã nhìn Đằng Tế.

“‘Thần Thoại’ thực sự muốn tuyển Đằng Tế?” Vũ Tuyết Luân cau mày hỏi.

“Không sai, mục tiêu chúng ta đúng là Kỳ Lân Vương!” Bất Động cười lạnh lùng.

“Vì sao? Hẳn mạnh mẽ ở chỗ nào?” Vũ Tuyết Luân hừ nói.

“Kỳ Lân Vương mạnh hay không mạnh, Ngũ Hành Kỳ Lân các ngươi hẳn là người nào cũng phải hiểu rõ chứ!” Thiếu niên đứng ở bên cạnh Bất Động, vẫn chưa hề mở miệng nói câu nào đột nhiên nói ra.

Hắn sừng sốt niên thiếu, quay đầu nhìn thiếu niên kia, nhìn như mười hai, mười ba tuổi cũng không phải là người hầu của Bất Động, xem thần sắc khí thế hẳn, cảm giác dường như không phải thiếu niên tầm thường...

“Ngươi là ai?” Tâm trạng hắn lên đề phòng.

“Hắn là một trong ‘Tứ thiên vương’ Thần Thoại ‘Bất Lão’.” Đằng Tề đột nhiên mở miệng nói.

“Bất Lão?” Hắn chấn kinh đôi chút, một người tên là thiếu niên “Bất Lão”... Tên này và tiểu hài tử trước mặt khiến người ta nghĩ đến có cảm giác khác thường.

“Đừng xem hắn như là một tiểu hài tử, hắn đã năm mươi tuổi rồi.” Đằng Tề lại nói.

“A, Kỳ Lân Vương quả nhiên lợi hại, ngay cả thân phận ta cũng tra ra được.” Bất Lão cười tươi.

“Kỳ thực, hôn sự lần này và tranh chấp, tất cả mọi thứ đều là mưu kế hắn, ngay cả Chu Mạch Mạch, cũng chỉ là miếng mồi ngon dụ của hắn.” Đằng Tề coi bỏ câu đó ra.

“Mồi ngon? Có ý tứ gì?” Vũ Tuyết Luân thay đổi sắc mặt.

“Ngươi còn không hiểu? Chu Mạch Mạch chẳng qua là quân cờ bị lợi dụng đến chia rẽ chúng ta.” Đằng Tề lạnh lùng thốt.

Chu Mạch Mạch ngây dại.

Bọn họ đang nói cái gì? Cái gì mồi ngon? Cái gì quân cờ? Vì sao nàng nghe không hiểu?

“Mạch Mạch, ngươi...” Vũ Tuyết Luân trừng lớn hai mắt, nghiêm khắc quát hỏi: “Lẽ nào ngươi cũng người của bọn hắn? Từ đầu tới cuối, ngươi chẳng qua là diễn kịch?”

“Không! Ta không có! Ta căn bản không nhận ra bọn họ, ta... Ta chỉ là nghe theo mẫu thân... Ứng thuận hôn sự...” Nàng hoang mang rồi loạn sợ hãi giải thích, vẻ mặt vô tội trắng bệch.

“Nàng cái gì cũng không biết, đừng trách cứ nàng.” Đằng Tề thay nàng làm sáng tỏ.

“Nàng cái gì cũng không biết, nhưng là ngươi lại sớm biết, Kỳ Lân Vương, ta thật ngạc nhiên ngươi biết rõ là cạm bẫy, vì sao còn muốn nhảy vào? ‘Bất Lão’ vẫn muốn biết nguyên nhân.

“Bởi vì hắn cũng muốn đánh cược xem, hắn cùng bằng hữu có thể vì nữ nhân mà thay đổi...” Bạch Dã mỉm cười trả lời thắc mắc của Bạch Lão.

Vũ Tuyết Luân nhìn Bạch Dã, lại nhìn Đằng Tề, tâm tư nhấp nhô bất định.

Từ đầu tới cuối, Đằng Tề sớm đã đoán ra toàn bộ quá trình, bao gồm cả hắn sẽ yêu Chu Mạch Mạch, kể cả hắn làm phản...

Tiểu quỷ này đích thực thông minh đến đáng sợ.

“Ngươi thực sự là người thông minh lợi hại! Kỳ Lân Vương, khó trách lão bản chúng ta lại coi trọng ngươi, ngay cả ta cũng không thể không bội phục ngươi... Chỉ bất quá...” Bất Lão tỏ ý khen ngợi nói, nhưng sau đó vừa chuyển đề tài câu chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ trở nên âm ngoan khiếp người. “Ta thực sự rất không thích có người có năng lực có thể thắng được ta, nếu không lão bản vừa ý ngươi, thật muốn bây giờ diệt trừ ngươi!”

“Đáng tiếc, nghe nói ‘Thiên thần’ nói ai cũng không dám cãi lời, ngươi không có cái lá gan đó.” Đằng Tề cười khẩy.

Sát khí trong mắt Bất Lão bỗng nhiên nổi lên, bất quá rất nhanh biến mất, hắn âm hiểm cười, “Không sao, sau này chúng ta có rất nhiều cơ hội so chiêu.”

“Chỉ sợ... Mãi mãi không có cơ hội.” Đằng Tề lẩm bẩm nói.

“Ngươi nói cái gì?” Bất Lão cau mày lên.

Lúc này, không trung truyền đến tiếng động cơ máy bay trực thăng, một trận máy bay trực thăng từ từ bay lại gần, Bất Động quay lại nắm lấy Đằng Tề, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, Bất Lão, đừng lãng phí thời gian, chúng ta cần phải đi.”

“Đúng là cần phải đi, nhưng trước khi đi, ta nghĩ tặng hỏa kỳ lân một cái lễ vật.” Bất Lão ác ý cười.

“Lẽ vật?” Vũ Tuyết Luân một đường mi tâm nhấn lại, có dự cảm không tốt lắm.

Bất Lão nói xong đưa ra một viên thuốc nhỏ, vút cho Bạch Dã nói: “Bạch Dã, đưa cho Chu Mạch Mạch nuốt vào.”

Bạch Dã tiếp lấy viên thuốc, hướng Chu Mạch Mạch, kéo nàng.

“Đừng chạm vào nàng!” Vũ Tuyết Luân cấp bách quát, đưa tay muốn ngăn cản, nhưng ngai khẩu súng trong tay Bạch Dã đang đề ở Chu Mạch Mạch, chỉ có thể khán nhìn bị ép nuốt vào.

Chu Mạch Mạch hoảng sợ không thôi, căn bản không biết bản thân cái gì.

“Kia là cái gì? Ngươi cho nàng ăn cái gì?” Vũ Tuyết Luân giận dữ hỏi.

“Đừng căng thẳng, bất quá chỉ là một khối bom nhỏ mà thôi.” Bất Lão cười khẽ.

“Cái gì?” Vũ Tuyết Luân thờ hốc vì kinh ngạc.

“Thường hay nghe nói sở trường Hỏa kỳ lân là dùng bom, là một chuyên gia bom, như thế đấy, xin mời ngươi hóa giải một tý loại bom ăn vào trong người này đi chứ!” Bất xấu xa nhìn hắn, lại bổ thêm một câu, “Bất quá, khối bom ta đặt vào đây chỉ có ba mươi phút a! Muốn cứu nữ nhân ngươi yêu thì hành động nhanh nhanh một chút.”

“Ngươi cái lão bắt từ khôn nạn này!” Vũ Tuyết Luân vừa tức.

“Như vậy... Bạch Dã, ngươi lưu lại xem kết quả hỏa kỳ lân đi!” Bất Lão đáp chuẩn bị rời đi, nhưng nói bất thành linh quay người giờ súng nhắm ngay Bạch Dã đưa lưng về phía hắn, dữ tợn cười, “Đào ngũ ta cũng không cần ngươi...”

Vũ Tuyết Luân kinh hãi, lập tức đánh về phía Bạch Dã, dùng sức đẩy hắn ra, tránh được viên đạn.

“A?” Bất Lão cùng Bất Động cũng ngây ngẩn cả người, Vũ Tuyết Luân làm sao phải cứu Bạch Dã? Hắn không phải nên hận thấu cái người đi phải bội này sao?

Trên mặt Bạch Dã cũng hiện lên một tia sửng sốt nhưng một đôi ánh mắt Vũ Tuyết Luân sau đó, hắn đột nhiên nở nụ cười.

“Shit! Ngươi cười cái gì?” Vũ Tuyết Luân khuôn mặt xấu xa, chửi một câu.

“Ngươi biết đến khi nào?” Bạch Dã ngồi ở sàn boong tàu, ngửa đầu nhìn chăm chú Vũ Tuyết Luân.

“Thời gian lúc ngươi mang theo Hắc Lượng đến Tường Hòa Hội Quán cứu ta.” Vũ Tuyết Luân không quá cam chịu mà vờn tay.

“Ngà? Khi đó lộ ra cái kẻ hờ gì sao?” Bạch Dã nắm được tay hắn, mượn sức lực hắn đứng lên.

“Khi Chúng ta rời khỏi Hội Quán, ngươi ngồi trên xe ta, bày ra mưu kế cho ta, khi đó, phát hiện trên lỗ tai ngươi có nốt ruồi đen nổi lên...” Vũ Tuyết Luân nhìn chòng chọc vành tai hắn viên tròn tròn màu tím kìa.

“Thật là, từ đầu dịch dung lại có thể quên che lấp... Vậy ngươi lúc đó vì cái gì không vạch trần?” Bạch Dã cười khẽ vỗ vành tai mình, tiếp theo, động tác hắn thay đổi, toàn thân khí âm tà tiêu thất, thay vào đó là một cỗ nóng tính điên cuồng, tiêu sái cùng bàn tay nắm chặt khí thế bức người. Bất Lão kinh hãi mở lớn hai mắt, ngạc nhiên không nói gì, từ lời đối thoại bọn họ lập tức nhìn ra manh mối.

“Bởi vì ta muốn nhìn ngươi một chút đến tột cùng đang đùa cái trò hề gì.” Vũ Tuyết Luân nhìn thẳng vào hắn.

“Làm sao? Ta biểu diễn kỹ xảo không kém chứ?” Vũ Tuyết Luân bới móc.

“Cũng không tệ lắm.”

“Nói làm bầm, bất quá so với ngươi tới còn kém xa lắm, ngay cả ta chưa từng phát hiện ra cá nhân Bạch Dã thay đổi lúc nào, ngươi rốt cuộc lúc nào thay thế địa vị hắn?” Vũ Tuyết Luân nhíu mày, cuối cùng cảm thấy bản thân rất không thể so sánh được, ngay cả người thân cận nhất bị thay đổi lúc nào cũng không hay.

“Tại Hawaii hắn tiễn ta đi sân bay, khi đó ta đã sớm tra ra hắn cùng ‘Thần thoại’ có quan hệ, điều tra một chút, kết quả hắn muốn ám toán ta, ta chỉ hảo hảo giải quyết trước hắn.” Đem hung hiểm trải qua hồi hộp nói.

Vũ Tuyết Luân kinh hãi nhìn hắn, hắn tại Hawaii đem Bạch Dã giải quyết? Như vậy, từ khi đó, cái tiểu quỷ này vẫn lưu lại bên người hắn?

Cái quyết định lợi dụng gió châm lửa đốt nội bộ U Minh Hội đều nằm rõ, tên tiểu quỷ cố tình giết giết hắn phản bội, kỳ thực chính là bản thân Đằng Tế?

Một cỗ rét lạnh run sợ chấn động trong mắt hắn hiện ra, giờ khắc này bế tắc trong tư tưởng bỗng nhiên giải khai, đối với Đằng Tế tiểu quỷ này, hắn thực sự cam bái hạ phong.

“Các ngươi đang nói cái gì?” Bất Động cả giận nói.

“Dịch... Dung thuật...” Bất Lão khiếp sợ thì thào gọi.

Một nhân tài này đúng là Đẳng Tế!

Bạch Dã cư nhện lại là Đẳng Tế nguy trang! Một hồi tin tức từ trước đến nay bọn họ trao đổi, dĩ nhiên là Kỳ Lân Vương Đẳng Tế, mà không phải Bạch Dã?

Như vậy, trên tay bọn họ Đẳng Tế này là ai? Thật sự Bạch Dã ở nơi nào?

“Bất Lão, để một vẻ biểu tình cô quái làm chi?” Đẳng Tế bóc lớp dị dung Bạch Dã ra, lộ ra gương mặt tuấn dật hấn.

“Ngươi... Ngươi là Đẳng Tế?” Bất Động ghen hòng nhìn trần trời, sùng sốt.

Chu Mạch Mạch càng há hốc mồm mắt tròn tròn, mọi thứ trước mắt tựa như trò phù thủy, Bạch Dã... Vậy mà trở thành Đẳng Tế!

Đây là có chuyện gì? Làm sao sẽ có hai người Đẳng Tế?

”Kia ngươi biết hấn là ai chưa?” Đẳng Tế chỉ bên người Bất Động “Hấn”, cố ý hỏi Vũ Tuyết Luân.

“Thiếu gia hấn sớm biết ta là ai, cho nên mới lớn mật tại hôn lễ cùng ta đánh nhau, hơn nữa hạ thủ còn rất nặng.” Người giả trang Đẳng Tế kéo bộ mặt cùng lớp tóc giả xuống, khuôn mặt Hắc Lượng ngăm đen thật thà lộ ra.

“Có đúng không? Khóe miệng Đẳng Tế giương lên, nhìn Vũ Tuyết Luân, thầm nghĩ, hấn xem thường Vũ Tuyết Luân, hóa kỳ lân chỉ biết càn quấy, con người lỗ mãng tính cách riêng! Hấn bề ngoài cuồng ngạo, nhưng lại không muốn người biết tâm tư sắc bén cùng trí tuệ thông minh, xem ra, hấn cũng không có chọn sai người...”

Điểm ấy, trái lại khiến người ta rất mừng vui thanh thản, bởi vì hấn có thể khẳng định trận này tiền đặt cược hấn thắng, thắng được tâm hỏa kỳ lân.

“Ai dạy Hắc Lượng ngươi lên lút phối hợp người giờ trò bịp, một roi kia chẳng qua là nghiêm trị.” Vũ Tuyết Luân trừng Hắc Lượng một cái.

Kỳ thật, khi hấn phát hiện Bạch Dã chính là Đẳng Tế thực sự đặc biệt kinh ngạc, nhưng hấn kiên định vững vàng, bắt đầu nhớ lại tỉ mỉ sửa sang các chân tướng sự kiện, liền đoán ra, Đẳng Tế nhất định đang âm thầm thực hiện cái kế hoạch gì, mà kế hoạch này, phải hấn tạo phản mới có khả năng thành công được.

Nghĩ đến tiết mục thú vị, dựa vào hiểu kỳ, hấn quyết định bồi theo diễn nốt.

Bây giờ, cuối cùng minh bạch, Đẳng Tế là vì rút ra toàn bộ nhân mã “Thần thoại”, hấn sẽ đối phó, hay chính là trong “Tứ thiên vương” Bất Lão, Bất Động này đây.

“Hắc Lượng ngươi có loại chủ tử này rất hao tổn tâm trí à!” Đẳng Tế cười nói.

“Ta có ngươi loại chủ tử này cũng rất hao tổn tâm trí.” Hấn trừng mắt nhìn lại, lạnh lùng nói.

Chủ tử, đây là lần đầu tiên hấn gọi Đẳng Tế như vậy.

Đẳng Tế nhìn hấn, hấn cũng nhìn Đẳng Tế, hai người ánh mắt chống lại, một cỗ giả bộ vô hình nảy lên.

“Ngươi? Đáng giận, ngươi như vậy mà là Hắc Vô Thường! Các ngươi rút cuộc dám gạt ta...” Bất Động quả thực khó có thể tin, tất cả thế cục toàn bộ rối loạn.

“Ta chỉ là tương kế tựu kế.” Đẳng Tế đối với vẻ mặt bi thảm của Bất Lão mỉm cười, lại đem viên thuốc căn bản không có đút vào Chu Mạch Mạch kia ném xuống biển, vừa vận 30 phút (đây là ba phần chung, mà ta thì hem biết nó là bao nhiêu cả nên làm thầy bói phán chơi, đại khái nó vừa đủ để từ lúc đó đến bây giờ là Tạch... ^ _ ^!), viên thuốc nổ ngoài khơi thành một đóa bọt nước lớn.

“Đây chỉ có thể trách các ngươi không cẩn thận.” Vũ Tuyết Luân cười nhạt.

Đến đây máy bay trực thăng chi viện đã ở phía trên, không ngừng thúc dục đi tới bọn Bất Động, Bất Lão hung ác nham hiểm trừng mắt nhìn, quyết định rút lui.

“Hừ, lần này thua ta không phản đối, lần sau...”

“Không có lần sau.” Vũ Tuyết Luân cắt ngang lời hấn nói, hướng về phía Hắc Lượng nháy mắt ra hiệu, hai người đồng thời xuất thủ.

Bất Lão giơ súng hướng Vũ Tuyết Luân bắn, hấn nhảy về một bên né tránh, trường tiên chém ra, đánh úp về phía cổ tay Bất Lão, xoát một tiếng phá hủy súng ở trong tay hấn, tiếp theo càng dày đặc mà quét trên người.

“Oa!” Bất Lão chợt hiện tránh không kịp, bị đánh trúng nhiều hơn, tiếng gào la ó.

Chu Mạch Mạch nhìn hấn đau nhức kêu gào như vậy, đã quên hấn không phải là một tiểu hài từ mười hai tuổi, la lên: “Đừng đánh! Rất tàn nhẫn, đừng đánh!”

“Mạch Mạch, hấn chính là một hung thần ác độc đã năm mươi tuổi rồi!” Đằng Tề nhắc nhở nàng.

“Nhưng mà” Nàng vẫn còn không đành lòng.

Lúc này, Bất Động trốn khỏi Hắc Lượng, nhảy lên chạy hướng về phía bên trái, tiếp theo cấp tốc kéo mười mũi tên, nhắm ngay Vũ Tuyết Luân một tiễn, làm cho Bất Lão thừa cơ tránh ra.

Vũ Tuyết Luân cuốn trường tiên trở về, phá hủy mũi tên nhọn, cười lạnh nói: “Xem ra, Bất Lão này không hề có chút bản lãnh nào...”

Bất Động giận dữ, không đợi hấn nói xong, lại lần nữa kéo cung bắn thẳng đến Chu Mạch Mạch.

Vũ Tuyết Luân không tới cản lại, vẫn trực tiếp công kích Bất Lão, bởi vì hấn biết rõ có Đằng Tề, Chu Mạch Mạch không có việc gì.

Thật sự, tiễn mới đi được phân nửa đường đã bị Đằng Tề tay không bắt được, nhãn lực tinh chuẩn kia cùng sức nắm, làm cho Bất Động cả kinh đứng ngây dại.

Kỳ Lân Vương... Rốt cuộc là ai?

Mà Hắc Lượng lúc này ở giữa khoảng không, tung một chiêu Hổ Quyền đánh về phía bụng hấn, hấn đau đến ngã người về phía sau, nhưng vẫn như cũ nhìn đau đứng vững, nhắm phía Bất Lão, dùng trường cung thay Bất Lão đỡ trường tiên của Vũ Tuyết Luân một roi, tiếp đó hét lớn: “Bất Lão, ngươi đi trước!”

Động tác Bất Lão mặc dù gọn gàng, nhưng không ngờ vẫn bị Vũ Tuyết Luân đánh vài roi, Bất Động thay hấn ngăn cản, đột nhiên nhanh trí khẽ động, đứng dậy chạy hướng về phía Chu Mạch Mạch, trong miệng quát gọi: “Ân nhân cứu mạng! Tỷ tỷ, cứu ta!”

Chu Mạch Mạch ngẩn ngơ, tâm mềm nhũn, đã quên nhắc nhở của Đằng Tề, đưa tay tự thi ôm lấy hấn.

“Mạch Mạch, cẩn thận!” Vũ Tuyết Luân cùng Đằng Tề cùng kêu lên quát bảo ngưng lại, nhưng đã muộn một bước.

“Bất Lão trở tay lấy ra một khẩu súng lục đặc chế, nhắm ngay động mạch cổ của nàng, âm thanh trẻ con lập tức hóa thành cười gằn: “Đừng nhúc nhích, di chuyển một bước ta lập tức giết nàng!”

Chu Mạch Mạch lúc này đây mới biết được mình có bao nhiêu ngu xuẩn, nàng ân hận mà nhìn Vũ Tuyết Luân, toàn thân run rẩy.

Vũ Tuyết Luân nóng ruột mắng: “Ngươi cái đồ ngu ngốc này! Ngươi...”

“Xin lỗi...” Nàng run giọng nói.

“Hừ! Đi theo ta.” Bất Lão quát lên dẹp đường.

Bất Động đi trước trèo lên thang dây máy bay trực thăng vừa hạ xuống, tiếp theo, Bất Lão cũng áp giải Chu Mạch Mạch trèo lên.

“Mạch Mạch!” Vũ Tuyết Luân ngẩng đầu nhìn Chu Mạch Mạch, gấp đến độ giậm chân lên.

“Đi!” Bất Động trèo lên máy bay trực thăng ló đầu phía sau hô to.

Máy bay trực thăng từ từ di chuyển lên cao, Bất Lão cùng Chu Mạch Mạch như là treo ở giữa không trung, lúc này, Bất Lão cười gian ác, đối với Vũ Tuyết Luân thúc thủ vô sách lớn tiếng nói: “A... Hòa kỳ lân, ngươi rất yêu nàng sao? Ta khiến cho ngươi nếm thử tư vị đau đớn đánh mất tình yêu.” Nói xong, hấn nhắm ngay sau gáy Chu Mạch Mạch kéo cò...

Ngay khoảnh khắc nguy hiểm này, trường tiên Vũ Tuyết Luân vung lên, quần lấy mắt cá chân Chu Mạch Mạch, lại từ bên hông xuất ra một viên bom hấn tự chế, ra sức ném về phía trong trực thăng, phút chốc, một tiếng nổ tung, tia lửa bom tràn ra, trong nháy mắt, máy bay trực thăng bị lửa bao lấy, phi công cùng Bất Động bị nhốt tại bên trong ngọn lửa, trong máy bay đau đớn kêu gào.

Bất Lão sợ đến hoảng hồn, Vũ Tuyết Luân lợi dụng cơ hội dùng sức kéo một cái, đem Chu Mạch Mạch từ trên thang dây kéo xuống.

“A...” Chu Mạch Mạch sợ hãi kêu lên ngã xuống.

Hấn vội vàng nhảy lên trước, đang muốn đón lấy nàng, Bất Lão xoay mình buông tay nhảy xuống theo, nhào đầu Chop vào trên người nàng, giờ súng bắn về phía hấn.

“Tuyết Luân!” Đằng Tề cấp bách quát.

Hắn khéo léo nhảy về một bên tránh ra, đồng thời, một tiếng nổ ầm ầm vang dội, toàn bộ máy bay trực thăng nổ tung, ngay tức khắc tia lửa tàn đi khắp nơi, trực tiếp rơi xuống trên mặt biển.

Bất Lão và Chu Mạch Mạch cũng bị đánh rơi xuống trên boong tàu, hai người ngã thành một đống, Vũ Tuyết Luân và Đằng Tế kinh hãi, lập tức chạy hướng về phía bọn họ.

Bất Lão thoi thóp mà ngã bên cạnh Chu Mạch Mạch, lưng hắn bị một mảnh nhỏ máy bay bắn trúng, huyết nhục mờ nhạt, mà Chu Mạch Mạch thì lại ngất đi.

“Mạch Mạch!”

Vũ Tuyết Luân lòng nóng như lửa đốt, đưa tay chuẩn bị ôm lấy nàng, Bất Lão lại đột nhiên đem nàng chặn lấy, đem máu trên tay hắn điên cuồng chà vào trong miệng nàng.

“Ngươi làm cái gì?” Vũ Tuyết Luân tức giận quát một tiếng, đưa tay định giạt hắn lại, Đằng Tế lại đột nhiên xông tới ngăn cản hắn.

“Coi chừng! Đừng chạm vào máu hắn!” Đằng Tế kinh hãi quát gọi.

“Làm sao?” Hắn khó hiểu nhìn Đằng Tế.

“Hắc...” Bất Lão ngẩng đầu lấy chút khí lực còn lại nhìn Vũ Tuyết Luân và Đằng Tế cười to, tiếp đó hơi thở mong manh đứt quãng nói: “Đây là tởm hậu ta tặng cho ngươi... Nguyên rửa... Ai ăn máu ta... Người nào đó sẽ cùng ta... Như nhau...”

Lời còn chưa dứt, hắn trừng trừng hai mắt khí tức không còn.

“Hắn đang nói cái gì? Đây là cái ý tứ gì?” Hắn hoảng sợ nhìn thi thể thiếu niên Bất Lão quý dị kỳ lạ, trong lòng một trận không được tự nhiên.

Đằng Tế nhăn mày, cúi đầu nhìn Chu Mạch Mạch, chán nản nói: “Ý của hắn là, Mạch Mạch sẽ trở nên giống như hắn... Mãi mãi cũng không già, tuổi của nàng mãi mãi dừng ở mười tám”

Hắn giật mình.

Chu Mạch Mạch vĩnh viễn ở mười tám tuổi?

“Này... Không phải là trẻ mãi không già?” Hắn kinh hô. Chuyện này chợt nghe tựa hồ là rất tuyệt, dù sao với tuổi xuân lâu dài vĩnh viễn a!

“Đối với người bình thường mà nói, trẻ mãi không già đích thực hấp dẫn người, thế nhưng, lúc ngươi mình bạch thời gian bên mình ngừng trôi có tác dụng gì, sẽ biết có hao nhiều khủng bố.” Đằng Tế lời nói thâm thúy.

Hắn hiểu rõ ý tứ Đằng Tế, nghĩ tới dĩ vãng đã qua thật lâu thật lâu, lúc người chung quanh Chu Mạch Mạch đều từng người mất đi, một ngày tình yêu của nàng hắn cũng già đi, nhưng nàng lại vẫn lưu lại ở cái tuổi mười tám, loại tình huống này... Nghĩ tới càng làm cho người ta sợ hãi.

Đi thôi! Chúng ta trở về đi! Ta nghĩ, chúng ta hẳn là sẽ có biện pháp giải quyết...” Đằng Tế than thở.

Gió biển thổi tan đi mùi thuốc súng, nhưng thổi không tiêu tan bóng ma trong lòng không tiêu tan, biển khơi mù mịt lúc này với hắn cũng nặng nề như nhau, ôm lấy Chu Mạch Mạch, nhìn gương mặt mỹ lệ nàng mê man hồn nhiên khờ dại như búp bê, hắn, rốt cuộc bắt đầu cảm thấy đau lòng...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Của Tiểu Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tội danh” Vũ Tuyết Luân, sau này Đằng Tế đứng ra giải thích nguyên nhân mà bãi bỏ, bọn Đinh Lược cũng bởi vì khỏi phải “Thanh lý môn hộ” Mà thở dài một hơi, dù sao đối phó với huynh đệ một nhà, thật là một việc làm gian khó.

Nhưng thật ra toàn bộ sự kiện cướp cô dâu, lại làm cho Đằng Tế chế phục tâm Vũ Tuyết Luân, thật đúng là chuyện lớn không ngờ. Bất quá Vũ Tuyết Luân đánh chết cũng không thừa nhận hắn cùng với Đằng Tế đã thay đổi, hắn vẫn mạnh miệng cãi bướng cường điệu hắn phối hợp Đằng Tế diễn vở kịch này ra làm trò toàn bộ là vì Chu Mạch Mạch...

Cho dù như thế nào, trải qua đại hỗn loạn lần này, tuy là bên ngoài lời đồn nổi lên bốn phía, nhưng nội bộ bên trong Tường Hòa Hội Quán trái lại trở nên tốt lành hơn, đặc biệt là Vũ Tuyết Luân dường như lĩnh ngộ một việc, hắn tháo bỏ tư cách “Thành Hoàng” U Minh Hội, lệnh cho Hắc Lược tiếp nhận chức vụ, bản thân lại chuyên tâm đóng vai đại đương gia Vũ gia... “Hỏa kỳ lân”

Những chuyện này, tất cả mọi người nhìn tại trong mắt, ít nhiều cũng cảm thụ được hần đã thay đổi trưởng thành hơn.

Chỉ là, với các Kỳ lân khác vẫn còn kinh ngạc với Đẳng Tế, lấy tính tình Vũ Tuyết Luân, không có khả năng dễ dàng như vậy phải bị trừng phạt mới đúng.

“Ta chỉ chỉ dùng một nữ nhân đôi lấy trung thành của hần, cứ như vậy đi.” Đẳng Tế nói như thế.

Những lời này cảm giác giống như dùng mỹ nhân kế loại thượng hạng, nhưng Đỉnh Lược bọn họ cũng đều biết nội tình không hề đơn giản, bởi vì sự tình vẫn còn liên lụy tới tổ chức thần bí “Thần Thoại”, có thể nghĩ, thời gian tới biết đâu còn có một hồi chiến tranh tàn khốc...

Bất quá nói trở lại, Giang Tuân đối với bản lĩnh giấu diếm kế hoạch của Đẳng Tế dù là có một phần cũng không giận dữ, nhưng hần nói thẳng hần nuôi dưỡng một tiểu hài tử hư hỏng ở bên ngoài, quyết định sẽ trừ tính một người mới lật đổ địa vị nó, sợ đến bản lĩnh có cao đến đâu cũng không tiếp được.

Về phần U Minh Hội, khi bọn hần biết được Bạch Dã trong hội gây sóng gió chính là Đẳng Tế, toàn bộ hội viên cơ hồ đều bị hù dọa, chứng tỏ, Đẳng Tế căn bản sớm biết bọn họ có mưu đồ từ trước, cũng tùy thời giám sát hành vi bọn họ, lúc này mới thấu hiểu thực lực quả thật chênh lệch xa, muốn tạo phản, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ.

Nhưng, những chủ đề này là lời nói với người xa lạ, mấu chốt thật sự chính là trên người Chu Mạch Mạch, nàng chịu chấn động từ vụ nổ gây thương tích, Vũ Tuyết Luân đem nàng an trí tại Hỏa kỳ lân Kỳ Lân cư tinh đường, căn nhà này vẫn liên tục trông chờ chủ nhân, rốt cục đã bị ưu ái, Vũ Tuyết Luân không còn là “Thành Hoàng”, bởi vậy mang từ tông đàn Hắc lâu U Minh Hội, tiến tới hội quán, từ nay về sau, bên trong Kỳ Lân cư Ngũ Hành Kỳ Lân chính thức tề tựu.

Chẳng qua là, có liên quan đến máu của Bất Lão ở lại trong cơ thể Chu Mạch Mạch, trải qua quá trình Giang Tuân kiểm tra, đã xác định là có phần nào đó đột biến xảy ra, sau này, Chu Mạch Mạch rất có thể sẽ luôn luôn lưu lại ở tuổi mười tám...

“Như vậy... Mặc dù có chút kỳ quái... Nhưng... Hần là không làm sao chứ?” Chu Mạch Mạch biết được chuyện này, ngạc nhiên nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên sẽ không làm sao, người mãi mãi giữ được dung mạo ở tuổi mười tám, sẽ là ao ước của một đồng nữ nhân.” Vũ Tuyết Luân hôn lên trán nàng, làm ra vẻ ung dung thoải mái.

“Kia... Ta đem máu ta cho người, người cũng sẽ giống như ta...” Nàng đột phát ý tưởng.

“Giang Tuân nói máu của người cũng không có lực truyền nhiễm như vậy.” Hần lắc đầu.

“Như vậy... Như vậy..., ta luôn luôn giữ nguyên thể này, mà người sẽ phải trở nên già đi?” Nàng đưa tay xoa trên khuôn mặt tuần láng của hần hỏi.

“Làm sao? Lẽ nào chờ ta già rồi, người sẽ ghét bỏ ta? Sợ ta yêu không đựng vào người?” Hần kéo mi lên.

Nàng bị hần đùa giỡn nở nụ cười.

“Không phải... Ta chỉ là rất muốn cùng người ở cùng nhau đến già.... Yêu đến già.” Nàng thâm tình chân thành nói.

“Người...” Hần nhìn thẳng vào mắt nàng, xúc động không biết nên nói cái gì.

“Cho dù người biến thành như thế nào, cho dù ta biến thành ra sao, ta vĩnh viễn đều là người của người...” Nàng nói xong dường như là lập lời thề.

Hần gạt mình, ngực một hồi kích động cuộn cuộn, cũng nửa kềm nén không được, giữ lấy nàng, cuồng dã mà chiếm đoạt môi của nàng, cho nàng một nụ hôn thật sâu độc chiếm.

Nàng nhu thuận đón lấy hần, thực ra cũng không lo lắng cho mình hướng hồ, bởi vì, nàng đã hạ quyết tâm, mặc kệ nàng có hay không già đi, tình yêu nàng đối với Vũ Tuyết Luân, khi hần già đi chết đi, nàng cũng sẽ không sống một mình nữa.

Nàng, mãi mãi chỉ vì hần mà xinh đẹp.

Nụ hôn nồng đậm làm nhiệt huyết tăng lên, dục hỏa rào rạt đưa bọn họ nuốt hết...

Biết đâu, chân chính thuần phục Vũ Tuyết Luân cũng không phải là Kỳ Lân Vương Đẳng Tế tinh minh lợi hại, mà là cái tiểu nữ tử Chu Mạch Mạch chỉ biết rót nước mắt này đi chứ!

____ Hoàn ____

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Của Tiểu Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.